

Đi qua ngày

LynnFlora

Kate Devil / Design Team MD12CS

liên tông

Đi Qua Ngày Biển Động

Trần Thị Bảo Châu

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

Lá cách xa ô cửa sổ chỗ Hồng Miên ngồi một hành lang. Đó là một hàng cây nhạc ngựa xanh mượt đến nao lòng. Hàng nhạc ngựa cứ nghiêng đầu về phía sân và theo mùa cứ lắc mình trong gió trút xuống biết bao nhiêu lá. Lá xoay tròn, ngả nghiêng đùa với nhau trước khi đậu trên vai một ai Đó trong sân.

Có lẽ ngoài Miên ra, chả đứa nào trong lớp lại mơ màng vì cái lũ ... lá rải ngập lối đi như vậy.

Đang mên mang trôi theo lá, Miên bỗng giật mình vì cú giật chỗ của Hà Mi.

Giọng con nhỏ bức bối :

– Anh Trí lại gửi tin nhắn cho mày nè.

Dúi vào tay Miên cái Siemens màu xám bạc, nó cộc lốc :

– Trả lời đi ! Không ồng lại nhắn tin nữa.

Hồng Miên nhìn vội lên bức giăng, nơi thầy đang say sưa với "Giá trị thặng dư" của môn Kinh tế khô khan, khó nuốt. Thấy thầy mãi hùng hồn nói, Miên cụp mắt xuống màn hình.

"Hẹn Miên lúc tan học ở quán Rêu. Anh chờ" Miên mím môi nhắn liên tục những chữ cái trên điện thoại.

"Em không rảnh. Anh đừng chờ".

Gửi tin nhắn xong, Miên nói :

– Tại mày cho Trí số chứ không phải tại tao, mày đừng càu nhàu.

Hà Mi lầu bầu :

– Ở tại tao ... Đúng là làm ơn mắc oán.

Hồng Miên nhột nhật vì những lời của Hà Mi. Nó trách cô, nhưng rõ ràng tại nó cho Trí số đi động của mình mà. Cô biết Mi làm thế vì bản thân nó muốn nhận được điện của Trí, nhưng không ngờ anh chàng lại nhắn tin cho cô. Hồng Miên cố tập trung nghe giảng nhưng không được. Chậc ! Thật khó xử Lẽ ra Trí không nên làm thế vì không tế nhị chút nào.

Hà Mi lại đẩy cái Siemens về phía Miên. Dòng tin nhắn rõ từng chữ.

"Anh vẫn chờ đến khi nào gặp được Miên".

Nuốt nước bọt, Miên khế liếc Hà Mi. Mặt con nhỏ lạnh như băng sơn khiến cô thấy mình có lỗi.

Miên thì thào :

– Xem như tao không biết những tin nhắn này. Cứ để anh chàng chờ mút mùa. Nhé ?

Hà Mi gầm gừ trong cổ :

– Vậy khác nào tao là đứa chơi xấu với bạn.

Hồng Miên bối rối :

– Tao không biết làm sao cho Đúng nữa.

Hà Mi cười khẩy :

– Thì cứ tới quán Rêu. chớ sợ gì.

Hồng Miên so vai :

– Tao không thích chớ không phải sợ.

– Vậy lại càng phải tới để nói rõ với Trí là mày. gh ...ét.

Miên chớp mắt vì từ "ghét" được nhỏ Mi cố tình kéo dài đầy mai mỉa.

Thường ngày mồm mép Hồng Miên cũng thuộc dạng có quai ấy, vậy mà hôm nay cô đành nhin Hà Mi. Chẳng qua cô muốn giữ êm ấm tình bạn của hai đứa chớ cô sợ gì ai.

Hà Mi lại thách thức :

– Sao ? Mày sợ hay ghét ?

Hồng Miên làm thinh vì thấy thầy nhìn mình. Đợi thầy quay đi, Miên mới nói :

– Tao muốn im lặng. Đó cũng là một cách trả lời với Trí.

– Tùy mày !

Chuông reng !

Hồng Miên vơ vội tập vở bỏ vào túi xách rồi ào ào chạy ra khỏi lớp, mặc kệ Hà Mi réo ở đằng sau.

Cô sợ bị Trí ... phục kích ở cổng trường lắm, nên chạy vội sang lớp Thái An để nhờ vả. Đứng lóng ngóng một hồi, cô mới thấy nó đứng đỉnh bước ra.

Không đợi con nhỏ hỏi, Miên bảo :

– Mày dắt xe ra cổng rồi chạy ra đầu đường cho tao nhờ.

Thái An hóm hỉnh :

– Lại bị khủng bố à ?

Hồng Miên đưa chìa khóa và thẻ ra cho An rồi vòng ra cổng sau bằng những bước chân thật nhẹ của người đang chơi trò trốn tìm.

Ra tới đầu đường, Miên thở phào khi nghe An bảo.

– Chẳng có ai ... Đón lòng mày ở cổng cả ngốc ạ ! Đúng là khéo tưởng tượng.

Miên ậm ự :

– Vậy là hần đang ở trong quán Rêu. Cho hần chờ tới ... mùa thu lá bay luôn.

An tò mò :

– Hần nào ? Phải Trí không ? Sao mày lại nỡ để hần làm cây si rụng lá vậy ?

Ngồi lên yên sau cho An chở, Hồng Niiên chép miệng :

– Không làm vậy nhỏ Hà Mi ăn thịt tao mất.

Thái An bấu môi :

– Nhắm nhò gì con quái ấy. Phận ai nấy lo, duyên ai nấy hưởng. Trí có thích nó đâu.

– Nếu là mày, tao sẽ không làm thế, trừ khi ... Mà thôi. Thấy An bỏ lửng, Miên hỏi tới :

– Trừ khi cái gì ? Thái An cười khi thấy Miên bị mắc bẫy :

– Trừ khi mày khoái Trí nhưng còn làm màu.

Miên mím môi bấu mạnh vào eo Thái An làm nó giấy nẩy :

– Nè ! Xe ăn bây giờ !

Hồng Miên dẫu môi :

– Xì ! Hồng sợ

Im lặng được mấy giây, Hồng Miên ngập ngừng :

– Có bao giờ hấn vẫn chờ, dù tao không tới không ?

Thái An tăng hắng :

– Có chứ ! Mà mày không thích Trí thì thắc mắc làm gì. Đầu óc để dành cho chuyện học hành đi ... con.

Hồng Miên chép miệng.

– Mày giống má Hai tao quá đi !

– Chậc ! Tao đang bắt chước má Hai mày mà lại ... Ê ! Dạo này má còn đi chùa không ?

– Còn ! Đi rồi ở lại làm công quá mấy ngày mới về luôn.

Thái An cười hì hì :

– Thiện tai ! Thiện tai ! Ở nhà một mình mày tha hồ tự do ghen.

Rồi nó vô tư xúi :

– Sao không thừa dịp má đi chùa mời Trí tới chơi ?

Hồng Miên nghiêm giọng :

– Mày thừa biết mà ! Tao không thể !

Thái An kêu lên :

– Nói vậy chả lẽ suốt đời mày không mời gã đàn ông nào tới nhà ?

Hồng Miên trầm tư :

– Với ai khác kìa, nhưng với Trí thì không.

– Đó cũng là lý do khiến mày tránh mặt hấn sao ? Đồ thổ đế !

Hồng Miên không trả lời. Cô nhìn hai hàng cây bên đường rồi nói băng quơ.

– Mùa này lá rụng nhiều quá !

Thái An thoáng buồn vì biết Miên đang vắng đi.

– Ô Lá rụng nhiều thật.

Rồi con bé ngâm nga :

Chiếc lá rơi không tiếng Hai người yêu hai nơi Chẳng nghĩ về chiếc lá In dấu môi lên trời.

Hồng Miên chớp mi. Lá vẫn rơi và xoay tròn theo gió. Thôi thì gởi theo lá chút tình xanh thơ dại vừa lén chớm trong hồn vậy.

Về nhà, Miên nhìn cái gạt tàn. với vài ba mẩu đầu thuốc và reo lên :

Mẹ con về hả má Hai ?

Bà Hai gạt đầu :

– Ờ Nhưng đi rồi.

Miên xịu mặt :

– Sao kỳ vậy ?

– Mẹ gởi tiền và quần áo cho con rồi đi Tuần Châu ngay.

Hồng Miên có vẻ mĩa mai :

– Chắc là đi với khách sộp. Khách bao giờ không quan trọng hơn con.

Bà Hai lắc đầu :

– Lại ganh tỵ ! Sao sân si với mẹ mình hả con ?

Không nói lời nào, Miên ôm tập vở lên phòng mình, một căn phòng nhỏ, xinh xắn đầy đủ tiện nghi.

Bật nhạc lên, Miên lấy quần áo vào phòng tắm. Nước giúp cô bớt mệt mỏi và thả trôi hết ưu phiền nhưng nước không sao giúp Miên quên cảm giác băng khuâng về Trí.

Giờ này Trí đang làm gì ? Vẫn ngồi với ly cà phê trong quán Rêu sao ? Chắc là vậy, vì anh đã nói thế mà. Anh làm Miên mềm lòng rồi đây !.

Nằm xuống nệm, cọ mũi vào cái gối mềm mại, Hồng Miên khép làn mi cong. Miên cố gạt tâm tưởng mình ra khỏi Trí, nhưng khó quá Gương mặt anh vẫn hiện rõ trong hồn Miên.

Tới bây giờ Trí vẫn là người lạ với cô. Hai người vừa biết nhau đây thôi, nhưng ngay cái nhìn đầu tiên, Trí đã ngập ngừng bảo từng gặp cô ở đâu Đó, Miên cười bảo chắc từ kiếp trước. Một người xa lạ, nhưng ngỡ đã quen từ đời nào. Nghe thật ... liêu trai chí ... kinh dị. Để rồi sau đó Hồng Miên luôn nói là mình ghét Trí, cô nói thế với Hà Mi, Thái An và với chính mình. Hai đứa bạn biết tổng cô láo nên một đứa cười còn một đứa khó chịu.

Hà Mi khó chịu vì nó thích Trí từ lâu. Nó không nghĩ ở đêm sinh nhật thứ hai mươi của mình

nó lại để vuột anh. Nếu biết thế, chắc Mi không đời nào mời Miên để sinh nhật nó, cô và anh ...
tương ngộ.

Miên khẽ nuốt tiếng thở dài. Cô cảm giác có lỗi với bạn vì thật tình Miên.. có thích Trí, chớ đâu phải không thích như cô đã nói dối.

Giọng má Hai vang lên :

– Miên ! Ăn cơm !

Uể oải, Miên bước chân không xuống bếp. Bữa cơm hai người sẽ thật lặng lẽ nếu Miên không nói, không đùa, không chọc má Hai nổi cáu.

Bà Hai nhìn Miên lo lắng :

– Con làm sao vậy ?

Miên bật giọng :

– Có sao đâu má.

Bà Hai vẫn nhìn cô chăm chú :

– Không sao mà làm thinh như giận ai. Con giận mẹ à ?

Miên lắc đầu, giọng nhẹ tênh :

– Dạ không. Mẹ có bỏ con để đi chơi đâu mà giận. Với lại con quá quen với công việc của mẹ rồi.

– Vậy sao mặt cứ chầm dầm vậy hả ?

Miên nhăn nhó để bà Hai đừng ... thẩm vấn nữa :

– Chuyện bực mình ở lớp, má Hai không biết đâu.

Quả nhiên bà Hai không hỏi nữa. Một già một trẻ lặng lẽ nhai, nuốt cho xong bữa tối.

Phụ bà Hai rửa chén xong, Miên rúc vào phòng mình. Mở tivi, đài nào cũng tin tức, cô dán mắt lên màn hình và hồn bay tán nơi đâu.

Gia đình bao gồm cha mẹ, con cái, nhưng Hồng Miên chỉ có mẹ. Ba cô là ai .

Tới bây giờ Miên vẫn không biết. Cô chấp nhận mình là con hoang, cũng như chấp nhận công việc của mẹ. Miên không có gia đình cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, chính vì vậy cô luôn sợ hãi khi nghĩ tới ngày nào Đó trong đời, mình phải nói với một người con trai về gia đình mình. Liệu người con trai đó có chấp nhận một thân phận như Miên không ?

Ôi chao ! Một câu hỏi tầm thường với một con bé tầm thường nhưng không có câu trả lời vì người con trai đó vẫn còn xa xôi lắm.

Điện thoại reo. Miên bốt ầm thanh tivi lại trước khi nhắc cái máy không dây lên.

Giọng Trí ầm đến mức. Miên ngần ngơ :

– Là anh đây !

Cô hồn vía lên mây hỏi một câu thật ngố :

– Anh ... anh vẫn còn ở quán Rêu à ?

Trí tha thiết :

– Miên chưa đến làm sao anh về được.

Miên nhón chân bước ra ban công. Cô nắm chặt điện thoại đến mức nóng ran bàn tay cô. Cô có quá ác không khi để mặc Trí một mình trong quán.

Miên rồi lên :

– Miên không đến được đâu. Anh về đi !

– Anh sẽ về với một lời hứa của Miên.

Im lặng để trấn tĩnh lòng, Miên mới nói :

– Miên chưa bao giờ hứa hẹn với ai cả, anh đừng ra điều kiện với Miên.

Trí mềm mỏng :

– Anh không ra điều kiện, anh chỉ mong được một lời hứa của Miên, Có thể lời hứa đó chưa phải dành cho bây giờ.

Hồng Miên chép miệng :

– Khó hiểu quá ! Thật ra là ... là thế nào ?

– Anh sẽ về nêu Miên dành cho anh một buổi hẹn khác ở bất kỳ nơi nào Miên muốn.

Miên bật cười :

– Anh làm khó Miên rồi.

Trí nòng nân :

– Anh muốn được người ta quan tâm một chút vậy mà.

Miên âm ừ :

– Vậy anh về đi.

Miên nghe Trí thở phào nhẹ nhõm. Giọng anh ấm nhỏ vừa đủ rót vào tai cô :

– Cám ơn Miên. Anh đã về tới nhà rồi.

Miên phụng phịu :

– A ! Anh xí gạt Miên. Không thèm chơi với anh nữa.

– Đừng mà ! Anh sẽ khóc cho mà xem.

Miên lại cười – Khóc đi ! Miên chưa thấy con trai khóc bao giờ.

Trí nói :

– Được thôi. Chỉ sợ anh khóc nghe ghê quá Miên không ngủ được rồi cứ thao thức vì anh đó chứ.

Miên le lưỡi :

– Nếu vậy anh đừng khóc. Miên sợ mất ngủ lắm. Trí cười nhẹ :

– Anh biết thế nào Miên cũng nói thế mà !

Miên ngập ngừng :

– Thật ra, anh đang ở đâu ?

– Anh đang trên sân thượng nhà mình. Tối nay trời có trăng:

Anh ngắm trăng, thưởng thức mùi ngọc lan dưới sân và nói chuyện với Miên. Thật tuyệt !

– Sao anh biết số điện thoại nhà Miên ?

Trí ngọt đến mềm lòng :

– Anh năn ni nhỏ Mi đến khan cổ, nhỏ mới bật mí cho anh đó chứ. Em, đừng giận Mi ghen. Tất cả tại anh lì quá, nhỏ Mi chịu hồng xiết nên mới lộ bí mật với anh.

Hồng Miên kêu lên :

– Anh đâu cần phải làm vậy. Nhỏ Mi sẽ rất buồn đó.

Trí vô tư :

– Mi không buồn đâu. Anh đã hứa sẽ khao nhỏ một chiều cà phê cacao rồi.

Miên chắc lưỡi :

– Tự nhiên anh lại bị hao tổn vì Miên.

– Anh thích được như vậy vì Miên.

Miên xoa tay lên gò má đang nóng bừng bừng. Những lời của Trí nghe ghét làm sao. Được nịnh, Miên có cảm giác đang bênh bồng trên mây. Cô ngồi xuống chiếc ghế và nhìn trăng. Ở đây trăng cũng rất sáng nhưng nhà Miên không có trồng ngọc lan nên cô không thể nghe "Thoáng bay trong gió mùi hương ngọc lan".

Giọng Trí lo lắng khi Miên im lặng chả nói năng gì.

– Miên đang làm gì ? Có nghe anh nói không ?

Miên nũng nịu :

– Miên không nghe anh thì nghe được ai khác hơn bây giờ. Mà anh hẹn Miên ở quán, rồi gọi điện thoại cho Miên chi vậy ? Miên nghĩ hoài vẫn chưa ra lý do.

Trí ậm ự. :

– À ! Hôm sinh nhật nhỏ Mi, anh nghe Miên bảo rất mê đọc sách mà không biết

Miên thích loại sách nào, anh định gấp để hỏi ...

Miên khúc khích :

– Chỉ có vậy mà làm người ta hết hồn.

– Sao lại hết hồn ?

– Tại Miên có cảm giác bị truy đuổi nên sợ chứ sao nữa.

Giọng Trí áy náy :

– Thật tình anh không nghĩ đã làm Miên sợ. Anh xin lỗi Miên vậy.

Miên nhẹ tênh.

– Miên sợ chứ có giận đâu mà anh xin lỗi. Mà anh định hỏi gì Miên ?

Trí vội trả lời :

– À ! Miên đã đọc quyển "Con chim trốn tuyết" chưa ?

– Vẫn chưa, Miên nghe nói quyển đó hay nhưng tìm không ra. Chắc tại con chim ấy trốn kỹ trong tuyết trắng nên chẳng biết đâu mà lần.

Trí có vẻ tự hào :

– Vậy mà anh tìm ra nó đó !

– Anh tìm bằng cách nào ?

– Thì anh bới tung tuyết lên.

– Ôi ! Chắc lạnh cóng tay.

– Có sao đâu. Miễn Miên thích là anh thấy cả trời ấm áp rồi.

Im lặng. Miên chớp mi trước khi thì thào :

– Miên thích ! Trí reo nhỏ ?

– Tốt rồi ! Anh sẽ mang "Con chim trốn tuyết" đến cho em vào lần hẹn đầu tiên.

Miên muốn chúng ta gặp nhau ở đâu ?

Miên lấp lửng :

– Miên không biết. Miên cũng chưa chuẩn bị để có một cuộc hẹn với ai. Anh đừng buồn Miên ghen. Nếu được, anh gửi nhờ Mi quyển sách, nhờ sẽ đưa cho Miên, chứ cần chi phải gặp nhau.

Trí thở dài :

– Anh sẽ làm như vậy, nhưng không thể không buồn.

Miên hóm hỉnh :

– Miên cũng buồn, nhưng không thể làm khác được. Ai cũng có nguyên tắc sống riêng. Miên đâu thể ngoại lệ.

Trí thở dài :

– Miên khó quá.

– Miên không khó đâu, nhưng thỉnh thoảng cũng nên nghe lời mẹ dạy.

– Chi thỉnh thoảng thôi sao ? Sao cái thỉnh thoảng đó lại rơi vào anh vậy ?

Buồn quá !

– Đừng buồn mà ... Miên ghét tiếng "buồn" lắm.

– Anh sẽ cố gắng với điều kiện mỗi tối được gọi điện cho Miên. Đồng ý chứ?

– Vâng. Mỗi tối Miên sẽ chờ. Còn bây giờ Miên xin chúc anh ngủ ngon dù biết chúc

như thế là sớm. !

– Anh cũng chúc Miên ngủ ngon. Hẹn em tối mai.

Nhấn nút tắt điện thoại xong, Hồng Miên vẫn chưa vào nhà. Cô tủm tỉm cười và nhìn trăng.

Trăng muôn đời vẫn thế nhưng với Miên trăng đêm nay thật khác thường.

Trăng vừa chứng kiến những lời thầm thì riêng tư của cô và một người con trai khác. Trí vừa buông đĩa định đứng dậy thì bà Trinh lừ mắt đặng hắng khiến anh phải ngồi yên tại chỗ, mặt xịu xuống.

Thấy vậy, ông Thứ bảo con dâu :

– Thăng nhỏ ăn xong rồi, con giữ nó làm gì ?

Hất hàm về phía Trí, ông nói :

– Đi đâu thì đi đi.

Trí hớn hỏ :

– Vâng. Con tới nhà đưa bạn.

Bà Trinh hỏi ngay :

– Bạn nào ?

Trí ngập ngừng một tích tắc rồi nhanh miệng :

– Dạ thằng Thắng, con bác Lũy.

– Bao giờ về ?

– Mười một giờ ạ !

Bà Trinh nghiêm nghị :

– Mười giờ thôi.

Trí ... trả giá :

– Mười giờ bốn mươi lăm đi mẹ.

– Không được !

– Thôi mười giờ rưỡi vậy !

Bà Trinh im lặng. Trí nói :

– Vậy là mẹ đồng ý rồi nghe.

Không đợi bà nói thêm lời nào, Trí phóng lên lầu. ông Thứ nhìn theo giọng nhẹ nhàng :

– Nó lớn lắm rồi, con không nên giữ nó kỹ như giữ trẻ nít vậy. Bà Trinh nhìn ông :

– Con biết, nhưng xã hội bây giờ phức tạp quá, làm sao con an tâm khi thấy thằng San đã dính vào ma túy. Bởi vậy hạn chế được việc Trí giao du với bạn bè nhiều chừng nào hay chừng ấy. Con không muốn nó bị sa ngã như thằng San.

– Giáo dục con như vậy biết chừng nào nó mới trưởng thành. Đàn ông quan trọng nhất là bản lĩnh. Cứ như thằng Trí đến hồi nó đam mê thứ gì đó rồi, coi như con sẽ mất nó.

Bà Trinh khó chịu vì kiểu nói khơi khơi của cha chồng. Ông làm như mình dạy dỗ con cháu giỏi lắm không bằng.

Đồng ý rằng dòng họ Đỗ Hữu của ông toàn những người thành đạt, học vị cao, được trọng vọng nhưng vẫn có những con sâu nằm ẩn trong lá của vòng nguyệt quế ấy chứ.

Bà rất tởm những con sâu nên không muốn nói động tới những con sâu làm rầu vòng nguyệt quế của dòng họ Đỗ Hữu, ngược lại bà cũng không muốn bên chồng phê phán cách sống, cách dạy dỗ con cái của bà.

Giọng hơi thách thức, bà Trinh hỏi :

– Ngoài ma túy ra, còn thứ gì khác để người ta mê nữa sao ba ?

Ông Thứ thông thả :

– Còn chó ! Rồi cũng tới lúc có con nhà nào đó cướp thằng Trí khỏi tay con.

Đàn bà nguy hiểm không thua ma túy đâu.

Bà Trinh đầy tự tin :

– Chuyện trai gái con không lo. Trí không phải đứa ủy mị đa tình. Hơn nữa, con đã dạy dỗ nó rất cẩn thận. Trí biết phải lựa chọn người yêu ra sao và phải yêu như thế nào để luôn ở thế thượng phong.

Ông Thứ cười thành tiếng :

– Có môn học như vậy nữa à ? Con lợi hại thật, nhưng từ lý thuyết tới thực hành xa xôi vạn dặm. Đừng chủ quan !

Bà Trinh rót cho ông tách nước trà :

– Để rồi ba coi. Con dạy con tới nơi tới chốn chó không lung chừng dở dờ ươn ươn đâu.

Từ trên cầu thang Trí ào ào nhảy xuống một lúc hai ba bậc. Miệng cười tươi, mắt sáng ngời niềm vui, anh nói như hát :

– Thừa nội con đi. Thừa mẹ con đi.

Bà Trinh ngọt ngào :

– Vê Đúng giờ, kéo mẹ trông ghen.

– Dạ. Sẽ Đúng giờ mà, mẹ khỏi lo.

Nhìn Trí vừa huýt gió vừa dắt xe ra, ông Thứ hỏi :

– Nó vẫn thường đi và về đúng giờ à ?

– Vâng. Trí rất đúng giờ, nhưng nó ít đi chơi ban đêm lắm.

Ông Thứ chép miệng.

– Như vậy vẫn chưa chắc là hay, đàn ông phải quan hệ rộng tiếp xúc nhiều.

– Vâng, Nhưng thú thật, con không tin mấy vào “bản lĩnh” của các quý ông trong nhà, mà điển hình là cháu San. Nó tự tin là thế, mạnh mẽ là thế, thành đạt là thế, ai dám ngờ nó lại nghiện.

Ông Thứ thở dài :

– Ba lặn lội lên đây cũng vì chuyện đó. Phải cứu lấy thằng nhỏ trước khi quá muộn.

Giọng bà Trinh đầy ác ý :

– Con e rằng đã muộn. Cũng tại anh chị Phúc cứ dung dưỡng, bao che cho nó mà không có biện pháp kiên quyết.

Ông Thứ khoát tay :

– Người trong cuộc luôn là người u mê. Con gọi điện thử coi nhà bên đó đã có ai về chưa ?

Bà Trinh vẫn còn muốn phê phán vợ chồng người anh chồng, nhưng ông Thứ đã bảo thế bà đành bước tới chỗ để điện thoại.

Gọi xong bà đưa máy cho ông :

– Dạ, anh Phúc đang chờ ba đây !

Ông Thứ cầm ống nghe rồi nói :

– Ba sẽ đi taxi sang bên đó ngay bây giờ.

Bà Trinh nhếch môi, Bà cũng mong ông đi cho rồi. Bà thừa biết ông thương nhất là thằng San, chớ thằng Trí nhả bà thì đáng mấy gờ-ram. Trước đây ông luôn tự hào về thằng cháu kiến trúc sư tài năng vừa tốt nghiệp đã được một tập đoàn xây dựng lớn của Singapore nhận vào làm. Đi tới đâu, gặp ai, ông cũng khoe về thằng cháu tài gipri hơn người này. Trong khi Đó, Trí có thua kém gì 15 San. Nó cũng thi vào kiến trúc và đậu hạng nhì, nó cũng học xuất sắc lại ngoan ngoãn, hiếu thảo nhưng chưa bao giờ được khen. Có lẽ vì do bà, bà luôn có những suy nghĩ đối chọi với ba chồng, nên ông không ưa, từ chỗ không ưa mẹ, ông ghét luôn cả cháu nội. Chính vì ghét nên ông luôn có những cái nhìn hồ nghi về Trí.

Bà Trinh vò cái khăn trong tay một cách tức tối đã thế bà phải càng giáo dục Trí theo cách của bà ráo riết triệt để hơn nữa. Bà muốn ông bố chồng phải thừa nhận bà dạy con thật hoàn hảo.

Bà Trinh nhìn ông Thứ, giọng lễ phép :

– Để con gọi taxi cho ba.

Ông Thứ gặt đầu rồi dằm chiêu ngồi trên salon. Tách nước trà hầu như đã nguội, nhưng ông vẫn chưa đụng tới nó.

Điện thoại gọi taxi xong, bà Trinh mang đĩa xoài đã cắt miếng ra mời :

– Ba ăn xoài !

Ông Thứ lắc đầu và nhìn đồng hồ. Người giúp việc đã ra cổng chờ xe.

Ngay lúc đó, Bạch Lan về.

Dựng chiếc Atila trong sân, Lan bước vào phòng khách, giọng rất lễ phép :

– Ông nội mới lên ạ !

Ông Thứ nói :

– Ông lên từ sáng nhưng chả thấy con đâu.

Lan vuốt tóc :

– Chắc lúc đó con đã đi làm rồi. Bữa nay ăn cơm khách, con lại về trễ.

Ông Thứ dễ dãi :

– Lợn rồi i về trễ một chút cũng có sao.

– Nội ăn cơm chưa ?

– Nội ăn rồi, giờ nội qua nhà bác Phúc. Con đi không ?

Vẫn cười rất tươi, Bạch Lan nói :

– Dạ Con còn làm báo cáo, nếu không con đi với nội ngay. Mà taxi tới rồi kìa nội.

Vừa nói, cô vừa bước tới nắm tay ông dắt ra cổng. Đợi ông vào xe, dặn dò tài xế nói.

đến xong, Bạch Lan quay vào nhà. Buông mình xuống salon đối diện với bà Trinh,

Lan hỏi :

– Ông lão sang bên Đó chi vậy mẹ ?

Bà Trinh nhếch đôi môi mỏng dính và cười khẩy :

– Ông định cứu vớt thằng San kéo tội nghiệp. Dẫu gì nó cũng là cháu đích tôn.

Lan bĩu môi :

– Xì ! Thừa tiền lắm của ăn chơi hút sách sướng đời cho làm quái gì mà ổng tội nghiệp nó.

Bà Trinh lừ mắt :

– Con gái con đứa, ăn nói nhã nhặn một chút.

Lan nhún vai :

– Chỉ có con với mẹ thôi, Đóng kịch yếu điệu thực nữ làm gì. Suốt ngày đi làm con đã đeo mặt nạ rồi, bây giờ con muốn sống thật một chút. Mẹ làm ơn đừng lên lớp con nữa.

Bà Trinh nghiêm nghị :

– Mẹ dạy con phải biết kềm chế bản thân, phải giấu kín cảm xúc chớ không dạy con ăn nói bỗ bã như dân chợ búa, côn đồ.

Bạch Lan thở dài :

– Vâng. Con xin lỗi.

Bà Trinh dịu giọng khi thấy Lan có vẻ buồn :

– Sao về sớm vậy ? Không đi nghe nhạc với Thao à ?

Lan thần thờ :

– Ảnh bận đi với tổng giám đốc rồi.

– Đạo này dường như nó bận hơi nhiều. Con phải coi chừng.

Lan chép miệng :

– Coi chừng bằng cách nào ? Quả thật con không biết.

Bà Trinh nhẹ nhàng :

– Coi chừng nó có người khác.

Bạch Lan bỗng cao giọng :

– Nếu có người khác, con bỏ ngay. Đàn ông trên thế gian này đâu phải mình hảnh, mẹ không cần phải lo cho con, để hơi mà lo cho thằng Trí. Con chắc nó đang có con bé nào rơi đó.

Bà Trinh cau mày :

– Làm gì có ai.

– Không có mà đạo này tối nào nó cũng ôm điện thoại lên sân thượng ngồi mấy tiếng đồng hồ. Không khéo có bữa cảm sương, cảm gió ấy chớ.

– Thật vậy sao ?

– Con nói dối mẹ làm gì. Mẹ cứ gọi nó ra hỏi xem nó có nhận không ?

Bà Trinh buột miệng :

– Nó đi chơi rồi !

Bạch Lan reo lên :

– Mẹ thấy chưa. Chắc chắn nó đi với con nhỏ đó.

Bà Trinh hoang mang :

– Nhỏ đó là nhỏ nào ? Phải con Mi không ?

Lan nheo nheo mắt :

– Chắc chắn không phải là Hà Mi, vì nếu là con bé Mi, Trí cần gì bí mật tới mức trốn lên tận sân thượng. Con nghĩ mẹ nên điều tra cho rõ, để nhờ nó mê một đứa không ra gì thì mệt lắm.

Bà Trinh làm thinh mà cục tức chận ngang họng. Bà nhớ những lời vừa rồi của ông Thứ và lo lắng.

Gia tài bà có hai đứa con. Bà đã tìm cho Bạch Lan một chàng con nhà gốc gác hắc hoi, còn Trí, bà vẫn còn chọn lựa. Bà không nghĩ cậu ấm nhà mình dám quẹn con bé nào mà không cho bà biết như lâu nay Trí vẫn kể hết với mẹ những mối quan hệ của mình.

– Nếu thằng bé giấu là có vấn đề đấy.

Bạch Lan đứng dậy :

– Con đi tắm rồi đi ngủ đây. Mẹ ráng thức đợi ông nội về nhé !

Lan vừa khuất sau màn cửa, bà Trinh đã chụp điện thoại nhấn số di động của Trí.

Bà tức điên lên vì nó đã tắt máy.

Suýt nữa bà đã bật lên tiếng mắng, nhưng kịp mím môi vì thói quen biết dần lòng của mình. Tắt máy để không bị giám sát từ xa. Nó giỏi lắm Hừ ! Đàn ông dòng họ Đỗ toàn những người yếu đuối đam mê dễ sa ngã, gần đất xa trời như ba chồng mà còn chưa an phận sống một mình, vợ chết chưa mấy năm ông đã cưới một phụ nữ đáng tuổi con cháu mình. Bà không muốn Trí dễ dãi trong tình cảm. Nhưng bằng cách khôn ngoan và tế nhị nào, bà vẫn chưa nghĩ ra vì bà chưa biết con bé ấy là ai, nó có thật sự tồn tại không hay tất cả những lời của Bạch Lan chỉ là phỏng đoán.

Điện thoại reo, bà đợi tới hồi chuông thứ năm mới từ tốn bắt máy.

Giọng con gái nheo nhéo mà bà biết chắc là giọng Hà Mi vang lên :

– Thừa cô, cho con gặp anh Trí ạ.

Bà Trinh êm như ru.

– Hà Mi phải không con ? Tiếc ghê ! Anh Trí không có ở nhà. Con cứ gọi di động cho anh Trí nhé. Con có số mà ...

Hà Mi buồn buồn :

– Máy của anh Trí tắt rồi cô ơi.

– Vậy sao ! Nghe đâu Trí đi chơi với cô bé tên gì nhỉ ... Chắc ! Cô quên khuấy rồi.

– Chắc là Hồng Miên.

Bà Trinh không kèm được xúc động như thói quen lâu nay, giọng bà như rít lên :

– Hồng Miên ? Cái tên lạ quá, hèn chi cô quên. Mà con có quen Hồng Miên không ?

– Nhỏ Miên là bạn con mà cô.

Bà Trinh nhẹ nhõm :

– Vậy à ? Nhỏ đó là người như thế nào hả bé Mi ?

Bên kia Hà Mi ngập ngừng :

– Dạ, nó đẹp lắm ạ.

Bà Trinh cười dòn tan :

– Đẹp mấy chắc cũng bằng. . con là cùng. Thế gia đình Miên ra sao ?

– Ba của Miên con không biết, còn mẹ nó thì làm cho công ty của nước ngoài nên đi suốt.

– Làm sao anh Trí lại quen Hồng Miên hả con ?

Giọng Hà Mi đầy ảm ức :

– Anh ấy gặp nó ở buổi sinh nhật của con. Kể từ đó suốt ngày anh cứ gọi điện cho con để hỏi về nó. Giờ thì hai người đã thân thiết lắm rồi, Miên rất dễ dãi nên anh Trí thích nó lắm.

Bà Trinh ngắt lời Hà Mi :

– Ôi dào ! Cũng chả thân gì được bao lâu đâu con ơi. Đàn ông mà, thấy hoa đẹp thì thích hái, thấy gái đẹp lại thích trêu, rồi Trí sẽ quên ngay ấy mà ?

Hà Mi chép miệng :

– Con nghĩ không dễ đâu cô ơi.

Bà Trinh trấn an :

– Trí chỉ đùa vui thôi. Anh nói thế với cô mà, con không tin sao ? Có điều con đừng nói lại với Hồng Miên, tội nghiệp. Nó sẽ đau khổ lắm !

– Vâng. Con không nói đâu. Con chào cô ạ ! Bà Trinh nhíp những ngón tay thuôn dài lên thành ghế. Bà cũng chả ưa gì Hà Mi, nhưng vẫn buông vài câu lơ lửng để moi tin. Bà hy vọng con trai mình chỉ đùa chơi rồi sẽ quên như bà vừa trấn an Hà Mi. Bà sẽ tìm cho Trí một nơi ưng ý.

Nhất định là thế !

Chương 2

Nhìn Hồng Miên cong môi ngậm cái ống hút màu cam và hút ngon lành ly trái cây xay, Trí tủm tỉm cười.

Miên chớp mi :

– Anh cười gì người ta vậy ?

Trí chống tay dưới cằm, mắt không rời Miên :

– Anh vui vì em thích món này. Ước gì mỗi ngày được ngồi cạnh Miên rồi nhìn Miên như vậy nhỉ.

– Nhìn miệng là xấu hổ đó.

– Anh chỉ sợ không được thấy em, chứ chả sợ xấu.

Rồi Trí tha thiết :

– Anh lúc nào cũng nghĩ tới Miên. Nhất là mỗi tối sau khi gọi điện cho Miên, anh chờ buổi hẹn đầu tiên này từng giờ từng phút.

Mắt nheo nheo, Miên phụng phịu :

– Anh phải lo học đi chứ, nghĩ tới Miên làm chi nhiều thế, nhớ thi rớt Miên mang tội

đó.

Thật bất ngờ Trí tìm bàn tay Miên và giữ chặt :

– Nghĩ tới Miên trước, anh mới học được. Em là liệu pháp tinh thần của anh.

Anh ân cần :

– Miên đã hết khát nước chưa ?

Miên lắc đầu, giọng nhõng nhẽo :

– Còn khát. Tại anh đó ! Nhìn hoài, em suýt sặc :

Trí như bị hớp hồn vì giọng nũng nịu của Miên, anh hồn nhiên bảo :

– Anh sẽ nhắm mắt lại, em khỏi phải lo sặc.

Dứt lời, Trí ngoan ngoãn nhắm mắt. Trông anh thật đáng yêu, cái đáng yêu của một cậu bé con chó không phải của một người đàn ông đang chìm đắm giữa biển tình:

Bỗng dưng máu nghịch ngợm trong Miên trào dậy, với một tay còn lại, cô mở ví lấy son Lipice.

– Miên chưa cho phép, anh không được mở mắt đấy.

Trí nói :

– Miễn giữ được tay Miên, anh nhắm mắt bao lâu cũng không thành vấn đề.

Giọng Miên nghiêm ngặt :

– Anh nhớ yên nha.

Dứt lời, Miên lấy cây sen có mùi nho thoa đều lên môi Trí.

Cô khúc khích cười :

– Môi anh như môi con gái ấy ! Quảng cáo cho son Lipice được rồi.

Trí lim dim mắt :

– Anh có cảm giác vừa được hôn Miên.

Rút tay ra, Miên giận dỗi :

– Anh nói bây không hà !

Trí giữ tay cô lại :

– Anh nói thật đó !

Hồng Miên rối rít :

– Miên chỉ trêu anh thôi, chứ ... chứ không hề nghĩ vậy. Miên đùa đại thật !

Trí nhìn cô :

– Cho anh cây son này nhé !

Miên ngơ ngàng :

– Để làm gì ?

Trí say đắm :

– Để bớt nhớ Miên mỗi khi ngủ thấy mùi nho.

Miên lườm Trí :

– Anh xấu lắm !

Trí cười :

– Vậy là đồng ý rồi nhé.

Miên phụng phịu dúm thỏi son vào tay Trí và cong môi ngậm ống hút.

Trí ngoan ngoãn nhắm mắt lại, anh thích thú với mùi nho đượm trên môi và khao khát được một lần nếm mùi nho ấy trên môi Miên.

Lúc đang thả hồn vào mộng, Trí giật mình vì một cái đập mạnh vào vai :

– Làm gì thế Trí ? Ngủ ngời à ?

Mở choàng mắt, Trí thấy Thao, bạn của chị Lan. Anh ta đang đứng sát Trí nhưng lại nhìn Miên đắm đắm khiến cô phải đỏ mặt.

Trí bất ngờ đến mức ấp úng :

– Anh Thao đi với ai vậy ?

Thao nheo nheo mắt :

– Anh đi với, bạn, nhưng không phải Bạch Lan. Thế còn Trí ?

Trí ngập ngừng giới thiệu :

– Hồng Miên, bạn em.

Đợi Miên mỉm cười khẽ gật đầu xong, Trí mới nói tiếp :

– Anh Thao. Bạn của chị anh.

Thao ngắt lời Trí :

– Và cũng là bạn của Trí nữa chứ. Anh rất vui khi được biết Hồng Miên, một người đẹp và cái tên đặc biệt ...

Mỉm cười với Miên, Thao nói :

– Không làm phiền hai em nữa. Vui vẻ nha. Anh phải đi với bạn rồi.

Nhìn Trí, Miên trêu :

– Người ta chúc vui vẻ sao Miên thấy anh chả vui gì hết vậy ?

Trí gượng gạo :

– Mất hứng gần chết ! Nói thật anh không thích cách anh ta nhìn Miên.

Hồng Miên cũng ghét cái nhìn của Thao, nhưng cô vẫn vờ vĩnh :

– Ủa ! Anh Thao có nhìn Miên à ! Vậy mà Miên đâu để ý. Chắc anh ấy tò mò muốn biết người ngồi cùng bàn với anh xấu đến cỡ nào ấy mà.

Đang bực bội, Trí vẫn kêu lên :

– Xấu à ! Hồng dám đâu !

Miên tủm tủm :

– Vậy thì còn hơn là xấu nữa.

Trí âm ừ bụng ly cà phê lên và thấy nó vừa đắng vừa ngội ngất.

Trí đang ngại Thao sẽ ... Tám chuyện gặp anh và Miền với chị Lan. Anh chưa muốn gia đình biết anh quen Miền. Mẹ anh vốn rắc rối, anh sẽ điên mất vì ức ti câu hỏi như tra khảo của bà. Chậc ! Ảnh sắp bị rắc rối rồi đây. Ai ngờ lão Thao vốn kén chọn hàng quán lại chui đầu vào hóc cà phê bé xíu này.

Giọng Miền tò mò :

– Anh đang nghĩ gì thế ?

Trí như bưng tỉnh :

– Đương nhiên là nghĩ về Miền rồi. Miền chưa bao giờ nói về gia đình cho anh biết.

Miên hơi bất ngờ. Cô im lặng một lát mới nói :

– Em không có chị như anh đâu. Chỉ có một mình em và hai bà mẹ. Mẹ em và má Hai. Trí tò mò :

– Còn ba em ?

Hồng Miền khẽ lắc đầu :

– Với em, ông không tồn tại. Mẹ em vất vả lắm, bà phải vừa làm mẹ lẫn làm ba. Hồi nhỏ em sống với má Hai ở Mỹ Tho, mẹ làm việc ở Sài Gòn lâu lâu mới về thăm. Mãi đến khi học đại học, em và má Hai mới lên Sài Gòn. Thật ra Miền quê mùa lắm. Cù lần lắm.

Trí nói :

– Anh tìm không ra chút quê mùa nào ở em hết. Tại em không biết chớ quê nội anh cũng ở Mỹ Tho. Hôm nào về quê, nhất định em phải đi với anh mới được.

Miên hỏi ngay :

– Gia đình anh còn ở Mỹ Tho không ?

– Ông nội anh và bà nội nhỏ.

– Nội anh hai vợ lặn à .

Trí giải thích :

– Bà nội ruột anh mất lâu rồi, nên ông nội có thêm bà nữa để đỡ quạnh hiu.

Hồng Miền gặt gù ra vẻ hiểu chuyện.

– Miền chưa bao giờ gặp ba mình à ?

– Vâng.

Trí nhìn cô :

– Anh chợt hình dung ra một ngôi nhà với ba người phụ nữ. Một ngôi nhà không có đàn ông.

Mẹ Miên thật đáng nể khi đã sống một mình nuôi con. Ba người phụ nữ trong căn nhà chắc rất lặng lẽ.

Miên thì thầm :

– Chỉ có hai người thôi. Mẹ không ở chung với Miên, vì công việc mẹ thường vắng nhà.

Trí thắc mắc :

– Bác gái làm việc gì ? Hồng Miên xoay tròn cái ly. Cô nói mà không nhìn Trí :
– Một ngày nào đó, nếu có thể em sẽ nói hết với anh về em, về mẹ.

Trí thắc thỏm :

– Đến bao giờ mới là ngày nào đó hả Miên ?
– Em không biết, vì giữa chúng ta có thể không có ngày đó.

Trí trầm giọng :

– Anh hiểu rồi. Giữa chúng ta nhất định sẽ có ngày đó, vì anh ...

Hồng Miên lắc đầu không cho Trí nói tiếp, cô bảo :

– Tới giờ em vào lớp rồi, chúng ta ngừng ở đây.
– Anh đưa em tới trường nhé ?

Miên gật đầu. Hai người không nói gì với nhau cho đến khi Miên ngừng xe trước cổng.

Trí cười :

– Học cho ngoan nhé bé Miên.

Miên cũng cười. Cô vào lớp và gặp cái nhìn khó chịu của Hà Mi.

Con nhỏ cất giọng chua lét :

– Nghe Thái An nói mày vào quán với Trí hả ?

Miên ra vẻ thản nhiên :

– Bình thường thôi. Bạn bè vào quán cà phê đâu phải chuyện lạ ở đất Sài Gòn này.

Hà Mi bĩu môi :

– Mày mà là bạn anh Trí sao ? Hơi bị trèo cao đó ... thím Hai ... Lúa.

Miên không dẫn được lòng, cô gằn :

– Mày nói vậy là sao ?

Hà Mi thoáng bối rối vì phản ứng của Miên, nó hất mặt lên :

– Ờ thì là vậy đó. Gia đình Trí rất khó, bạn bè cũng được chọn lọc hẩn hoi.

Không phải ai muốn nhận vợ vào là bạn cũng được đâu.

Miên nhấn mạnh :

– Tao không nhận vợ và cũng không thèm nhận vợ. Rõ ràng Trí thông qua mày mới

biết tao. Trí nghĩ về tao ra sao, mày thừa hiểu mà.

Mi đặc ý :

– Dĩ nhiên tao hiểu Trí nghĩ gì về mày, nhưng không phải Trí nói với tao mà là cô Trinh, mẹ ảnh nói.

Miên ngạc nhiên đến mức cà lăm :

– Cái gì ? Mẹ Trí đã nói gì ?

Mi nhíp tay lên bàn :

– Cô ấy hỏi tao về mày. Tội nghiệp ! Cô Trinh bảo Trí chỉ đùa chơi cho vui thôi, khổ nỗi Trí đùa cứ như thật nên cô sợ mày khổ vì làm ... đùa ra thật.

Người Miên lạnh tanh rồi nóng bừng. Cô hoang mang đến mức không hiểu lắm cái chuyện đùa như thật của Trí là thế nào nữa.

Nhìn Mi, cô ấp úng :

– Nghĩa là sao ?

Hà Mi bật cười độc ác :

– Thông minh thế mà không hiểu à ? Cô Trinh nói rằng Trí chỉ xem mày như trò đùa, anh có vẻ thú vị với trò đùa mang tên Hồng Miên nên đã kể về mày với gia đình điều đó chứng tỏ mày chả phải bạn của Trí như mày tưởng.

Miên bấu tay vào thành ghế. Tự ái dâng cao khiến cô ghen thở. Cô không tin những lời của Hà Mi, nhưng lẽ nào nó dám lời cả mẹ Trí vào câu chuyện nó bịa đặt ? Lỡ như Miên chất vấn Trí thì sao ?

Miên hằm hừ trong tuyệt vọng :

– Mày nói dối.

Hà Mi nhún vai :

– Tao cũng mong tao vừa nói dối để mày đỡ bị sốc. Mà chuyện cũng chả có gì ầm ĩ. Mày đang vô tình tham gia trò đùa của Trí thì bây giờ cứ tiếp tục tham gia. Khác chẳng bây giờ mày đã rõ sự thật nên sẽ tích cực hơn với vai diễn bạn bè, bồ bịch. Cũng vui phải không ?

Hồng Miên mím môi :

– Tao sẽ hỏi Trí cho ra chuyện này.

Mi khiêu khích :

– Cứ tự nhiên. Nhớ mẹ Trí tên là Trinh. Bà Đoan Trinh. Số điện thoại chắc mày biết. Miên tức đến phát khóc. Nhưng cô đâu dễ khóc trước sự hả hê của Mi. Con bé từng là bạn cô, sao bây giờ nó trở nên độc ác như vậy hẳn tâm như vậy.

Hà Mi giả nhân giả nghĩa :

– Có thể mày đang ghét, thậm chí căm thù tao vì sự thật luôn mịch lòng. Tao định im lặng để mặc xác mày nhưng không đành. Suy cho cùng chuyện mày quen Trí tao cũng có trách nhiệm.

Miên cười khẩy :

– Cám ơn lòng tốt của mày, tao đâu phải trẻ con, nên đâu cần ai chịu trách nhiệm về mình.

Hà My lên giọng kể cả :

– Biết thế là tốt. Sau này buồn vui gì đừng trách tao đó:

Dứt lời, nó lôi cái di động rạ. a lố á lồ.

– Mẹ hả ? Chiều nay tan học con về nhà cô Trinh ăn cơm. Dạ Cô mời con và anh Hai ... Con định mua ít trái cây mang tới, được không mẹ ? Dạ dạ

Con hiểu rồi !

Miên nhột nhột, xót xa, ở chỗ ngồi kế giữa hai đứa đã là một khoảng cách không muốn cũng đang tồn tại.

Giờ học bắt đầu. Miên cố gắng tập trung cao độ. Lời giảng của thầy chen với những suy nghĩ đứt khúc của Miên khiến cô mệt nhoài. Nhưng dù mệt cô nào cô cũng không để lộ cảm xúc của mình cho Mi biết.

Hai đứa ngồi như hai kẻ lạ cho đến giờ chơi. Hà Mi xếp vở đứng dậy cười đùa rôm rả với bọn con trai bình thường nó rất khinh.

Miên biết nó muốn chọc tức mình nên lặng lẽ qua lớp Thái An.

Vừa thấy Miên, con nhỏ đã hất hàm :

– Sao mặt mày trông thảm vậy ? Bộ làm mất tiền hả ?

Miên chép miệng :

– Mất tình thì Đúng hơn.

Thái An trợn mắt :

– Cái gì ? Mất tình là sao ?

Miên ngồi xuống ghế đá phủ đầy lá me li ti :

– Tao với Hà mi chắc hết bạn hết bè quá.

An kéo dài giọng :

– A ! Vì anh chàng Trí đẹp trai con nhà giàu chớ gì ? Chắc ! Đúng là "Bằng hữu tương tàn". Mà chuyện thế nào ? Mày kể tao nghe.

Miên ầm ức tuôn một hơi. Thái An hằm hằm khi nghe xong mọi chuyện.

– Con Hà Mi đúng là láo. Nghỉ chơi nó là vừa. Dẫu gì chẳng nữa nó cũng không thể nói như thế với bạn.

Miên hoang mang :

– Không lẽ Trí là hạng người như nó nói ?

Thái An xì một hơi dài :

– Hơi đâu mà tin. Con Mi đặt điều đó.

– Tao dám cá một ăn mười.

Miên nhăn mặt :

– Dẹp máu cờ bạc của mày đi. Cái gì mà một ăn mười. Tao không tin nó dám lời mẹ của Trí vào những chuyện bịa đặt của nó.

– Sao lại là không dám. Có lời bà ta vào mày mới tin nó chớ. Theo tao, thằng đàn ông dù có sở Khanh, đều giả vờ con gái tới đâu cũng không lấy đó làm vui để kể cho mẹ nghe thành tích của mình. Con Mi từng nói gia đình Trí là gia đình trí thức, gia giáo, thế nhưng câu chuyện nó vừa kể về Trí và bà mẹ chả có tí nào gia giáo, trí thức.

– Chắc Trí có kể với mẹ mình về tao.

Thái An nhún vai :

– Tao lại nghĩ chính Hà Mi làm điều đó. Thắc mắc làm chi. Muốn biết mày cứ hỏi thằng Trí. Một mặt ba lời, cứ thế làm tới.

Hồng Miên lầu bầu :

– Tao không thèm gặp Trí nữa.

– Vầy là đúng ý của Hà Mi rồi. Nó đang muốn thế. Mày thật ngốc khi sa bẫy.

– Tao muốn làm một phép thử để thử lòng Trí, xem hẳn thật ra là hạng người nào.

An gật gù :

– Đây cũng là cơ hội. Mày thử đi. Tao sẽ hỗ trợ về mặt tinh thần cho.

Miên liếc con nhỏ :

– Hỗ trợ về mặt tinh thần là sao ?

An cười toe :

– Là an ủi động viên, lau hộ nước mắt nếu phép thử hoàn toàn bị phá sản vì Trí thuộc hạng trời đánh.

Miên nhe răng :

– Mày đúng là độc miệng.

Thái An hì hì :

– Độc cỡ nào cũng thua con Mi.

Hồng Miên về lớp. Hà Mi đặt cái di động trên bàn ngay trước mặt cô :

– Trí vừa nhắn đó. Đọc đi.

Miên đẩy cái di động trở về phía Mi :

– Cám ơn. Tao không đọc đâu.

Mi nhún vai :

– Thì thôi vậy ! Xài mòn cả phím điện thoại giờ bày đặt ... không đúng là ...

Miên làm thình. Cô hứa không gây hấn với Mi, dù hai đứa không còn là bạn nhau nữa.

Thời gian ngọt ngào trôi qua rồi cũng hết giờ. Miên lấy xe và chờ Thái An.

Con nhỏ lúc nào cũng ra trễ vì mãi lo nhiều chuyện. Hôm nay chắc cũng không ngoại lệ. Thái An vốn là đứa bạn thân nhất của Miên. Cả hai học chung từ lớp sáu, rồi lớp mười ở Mỹ Tho. Lên đại học, tuy chung trường nhưng khác khoa.

Hầu như chuyện nhỏ to nào hai đứa cũng kể cho nhau nghe, Thái An rất thương Miên và cô cũng vậy.

Khi thấy Miên chơi với Hà Mi, rồi đi sinh nhật nó, Thái An có vẻ không thích nhưng An không cản được Miên, ai cũng có thêm bạn mới, kể cả bạn trai cơ mà.

Thái An cười tươi như hoa :

– Để tao chở cho. Mày cứ thẳng thoi ngồi sau lưng tao rồi cười nụ cười khúc khích như em Quỳnh Hương của ông Trịnh Công Sơn.

Hồng Miên càu nhàu :

– Cười gì nổi mà cười.

– Ấy ! Đừng giận cá chém thớt ghen. Tao sợ lắm đó.

Ngồi sau lưng An, Miên không buồn mở miệng hỏi lý do ở lại lâu trong lớp.

Thái An léo nhéo :

– Đố mày sao tao ra trễ ?

Miên ậm ừ :

– Bạn đấu láo chớ sao nữa.

An nói :

– Nhờ đấu láo tao mới moi được một số thông tin sét dẻo cho mày đây. Miên hỏi tới :

– Tin gì mới được chớ ?

Thái An không trả lời, nó hỏi :

– Mày nhớ cô Tuyết Phượng ở sát nhà tao dưới Mỹ Tho, là dì Hai của Tuyết Loan không ?

Miên nhú nhú mày :

– Phải cô hay mặc áo bà ba màu tím sim không ?

– Phải.

– Tự nhiên mày nhắc tới cô Phượng làm chi . Bộ thèm khế nhà cổ rồi hả ?

Thái An vẫn đứng đa đủng đỉnh :

– Tuyết Loan nói cô Phượng mới lấy chồng chừng một năm nay. Chồng cô lớn hơn cô rất nhiều tuổi. Tao nghe nhưng lâu nay hổng để ý.

Miên vẫn không đoán được nhỏ An nói với mình điều này làm gì.

Cô hờ hững :

– Rồi sao nữa ?

– Mà biết chồng của cô Phượng là ai không ?

Miên gắt :

– Mà dài dòng quá ! Muốn ám chỉ cái gì nói đại ra đi.

Thái An cao giọng :

– Chậc ! Sao dễ nổi cáu vậy em ? Thôi thì chị nói đại ra đây. Cô Phượng hiện giờ là bà nội sau của tay Trí đó.

Miên kêu lên :

– Trời đất ạ ! Tin ở đâu mà moi hay vậy ?

An bảo :

– Đã nói con Loan kể mà.

– Sao Tuyết Loan biết Trí ?

– Tuyết Loan không biết Trí, nhưng tao biết. Lúc nãy con nhỏ tình cờ khoe album đám cưới dì Hai nó. Tao thấy tay Trí trong ảnh.

Miên buột miệng :

– Mà có thấy Trí không ?

– Có Bà chị Hai và cả ông bố của Trí nữa.

Hồng Miên không khỏi tò mò :

– Trông hỏ như thế nào ?

An tiếp tục cạ rớn :

– Thì cũng đầu, mình, tay, chân như tao với mà.

Rồi nó nghiêm giọng :

– Nói đùa chứ, họ trông sang trọng lắm, hãnh tiến lắm. Bà mẹ Trí không phải tầm thường đâu. Tao có cảm giác trong gia đình bà ta mới thật là người có quyền vì ba Trí nhìn có vẻ vô lo lắm. Riêng bà chị Trí thì lại đỏng dảnh, tự cao.

Miên khen :

– Nhìn có một tấm hình mà mà cảm nhận được nhiều quá. Mà còn hơn thầy bói nữa.

– Tại mà hỏi, tao phái cổ mà nói, còn đúng hay không, tao hổng biết.

Dứt lời Thái An vô tư cười :

– Muốn biết thêm chi tiết gì về gia đình dòng họ Trí, mày có thể hỏi Tuyết Loan. Chỉ cần kem ý thôi, con nhỏ đó sẵn sàng bán tin cho mày. Nhân đây tao cung cấp cho mày điều thú vị này. Cô Tuyết Phượng không ưa gì mẹ của Trí, cổ thích bà vợ của bác Hai Trí hơn.

– Tại sao ?

– Nhiều nguyên do lắm. Nhỏ Loan kể nhưng tao không nhớ hết. Tao chỉ nhớ mỗi một điều. Cô Phượng đánh giá mẹ Trí sống giả dối và thủ đoạn. Một đánh giá quá ư nặng nề phải không ? Mày hãy ghi nhớ để còn kịp thời ứng phó, cũng như ứng dụng cho cái phép thử tình của mình.

Miên thở dài :

– Chắc tao không chơi với Tri nữa quá.

Thái An bắt bẻ :

– Chơi hoặc nghỉ chớ đừng chắt lép gì hết. Nếu là tao ấy hả, trước khi nghỉ chơi, tao cũng phải gặp Trí để nói rõ lý do. Sau này lỡ có đụng nhau ngoài đường cũng vui vẻ ngâm câu :

"Lỡ mai tình có xa rời Thì xin cũng nhớ một thời của nhau".

Hồng Miên cầu nhàu :

– Tao chả là của ai hết.

Thái An tỉnh rụi :

– Vậy thì chia tay gọn nhẹ, tao ủng hộ mày.

Hồng Miên im lặng. Có nên không một cuộc chia tay gọn nhẹ như Thái An vừa nói ?

Dựng cây vợt tennis vào sát vách, bà Trinh vừa uống từng ngụm nhỏ nước khoáng vừa âm thầm quan sát xung quanh, Đó là thói quen lâu nay của bà giữa chốn đông người lẫn ngọm này.

Sân tennis từ thời Xuân tóc đỏ đã là nơi gặp gỡ của giới thời thượng, bây giờ cũng thế, chỉ có khác giới trưởng giả đời này nhí nhố hơn xưa nhiều.

Bà Trinh không thuộc tầng lớp trưởng giả thời thượng đó. Bà đánh tennis mỗi sáng với chồng là để rèn luyện thân thể, nhưng đã bước vào đây thì ai chả rèn luyện thân thể. Các bà vàng đeo đỏ tay, mắt tô đen, mày xăm như lưới máy, môi đỏ bầm trông như ma cà rồng, chỉ cần nhìn là biết giới còn buồn vừa phát cũng vào đây chạy ục ịch, trông mà tội nghiệp mặt sân được trái thảm xanh, thảm đỏ.

Bà Trinh không giấu sự khinh thường của mình đối với hạng vừa đổi đời nhưng vẫn lời gố thất học đó với họ.

Vào sân tennis nổi tiếng mấy chục năm nằm ở góc đường. Bà Huyện Thanh Quan này bà chỉ giao du với tầng lớp của mình. Đó là tầng lớp trí thức, khoa bảng. Họ không là bác sĩ cũng là kỹ

sư hay phó, tổng giám đốc một công ty nào đó thuộc dạng tầm cỡ. Những người có thể hội viên sân golf trị giá mười ngàn đô trở lên bà Trinh mới giao du, cho dù bà chưa bao giờ vào sân golf với họ.

Thông thường vào sân tennis, tầng lớp nào sẽ có phần sân của tầng lớp ấy, chẳng ai động chạm vào ai, song bà vẫn chú ý mắt trước cái cảnh í ới của những người bà coi rẻ. Bà luôn có cảm giác họ làm bẩn cái thế giới quý tộc trí thức của những người danh giá như bà.

Thật nhẹ nhàng bà đặt cái ly còn nước lên bàn., Ngay lúc đó bà nghe giọng chồng mình cười giòn giã, sáng khoái. Sáng khoái đến mức bà quên dần lòng để giữ phong cách cao sang đài các mà quay phắt một trăm tám mươi độ xem ông Lễ cười với ai, cười chuyện gì mà nghe vui thích đến thế.

Chồng bà đang ngồi với các ông bác sĩ, kiến trúc sư và cả tổng giám đốc một công ty du lịch tên tuổi, nhưng chen giữa các quý ông lịch lãm có một quý bà.

Chỉ một quý bà thôi nhưng đủ sức để các đấng anh hào vây quanh:

Điều này làm bà Trinh hết sức khó chịu.

Mắt hơi nheo lại một chút, bà ngằm quan sát người phụ nữ đó.

Bà ta trạc bốn mươi tuổi, nhưng trông rất trẻ trung, hiện đại và cả sang trọng nữa. Chỉ cần nhìn bộ quần sort áo thun trắng bà ta mặc, lẫn đôi giày thể thao có hiệu bà ta mang cũng đủ nhận ra người phụ nữ ắt cũng thuộc tầng lớp thượng lưu. Chỉ có điều cách trò chuyện tự nhiên, thoải mái của bà ta khiến nhiều người chú ý quá mất hay.

Bà Trinh tái mặt khi người đàn bà đó cặp tay ông Lễ ra sân. Hừm ! Giữa thanh thiên bạch nhật mà cặp kè thế kia, thật không ra thể thống gì. Sao chồng bà hôm nay lại không ý tứ, thể diện gì hết vậy kia, Bà Trinh nuốt nghẹn nhìn hai người vờn nhau trên sân. Bà nhận ra người đàn bà đó vừa trẻ đẹp lại vừa hết sức gợi cảm với thân hình đầy đặn, hấp dẫn. Trong sân tennis này, bà ta đúng là hoa khôi.

Một lo lắng mơ hồ len vào tim khiến bà xốn xang, khó chịu. Nhưng bà không thể mở miệng được. Chuyện ông này đánh vài ván với bà kia trên sân là bình thường. Như bà vẫn thường đánh cặp với bác sĩ Bình, sao nhìn ông Lễ với người phụ nữ mới xuất hiện lần đầu ở đây bà bức mình quá.

Bà luật sư Khanh đặt vợt lên băng đá rồi ngồi xuống cạnh bà Trinh.

Vừa chậm mồi hôi trán, bà Khanh vừa nói khơi khơi :

– Chà ! ông Lễ bữa nay bay với chim Hồng Nhạn hả ? Trông đẹp đôi đấy chứ.

Bà Trinh mỉm cười giọng hết sức tự nhiên :

– Hồng Nhạn à ! Một cái tên đặc biệt, khá phù hợp với bà ta, tiếc là em không quen

không biết.

Bà Khanh bấu môi :

– Bà gì con nhỏ đó. Em không biết nó cũng phải. Từ trước tới giờ Hồng Nhạn chơi ở sân Lan Anh với nhiều tai to mặt bự. Nó mới theo lão Trung du lịch sang đây.

– Hồng Nhạn là nhân tình của ông Trung du lịch à ?

– Chị không rành lắm. Nhưng họ có làm ăn với nhau. Nè ! Nói nhỏ điều này nghe.

Hồng Nhạn rất tài trong nghề quyến rũ đàn ông:

Em liệu mà giữ chồng.

Bà Trinh bật cười thành tiếng một cách giả tạo :

– Trời ơi ! Chị làm em lo quá. Nhưng may sao anh Lễ nhà em không thuộc tuýp đàn ông hảo ngọt.

Bà Khanh liếc nhẹ bà Trinh :

– Vậy em càng phải giữ kỹ ông xã mình. Người hảo ngọt đôi khi ngán chề, chớ những gã ghét ngọt lắm lúc lại thêm mút kẹo đó.

Mà Hồng Nhạn chắc chắn là viên kẹo dâu nhân rượu nồng tê môi. Một loại rượu cũ mà ông Lễ từng uống:

Bà Trinh hơi cáu mày vì câu bí hiểm của bà Khanh, nhưng bà vẫn bình thản :

– Em chả lo, anh Lễ là người thế nào, được giáo dục ra sao, em rõ hơn ai hết.

Hạng đà bà lằng lơ để gì lọt vào mắt ảnh.

Bà Khanh bùng ly cam vắt người phục vụ vừa mang ra uống một hơi. Cái cách uống ham hố của bà ta thường ngày bà Trinh đã rất coi khinh, bữa nay bà còn thấy ghét. Hơn nữa. Phong cách như vậy mà là của một bà luật sư. Không biết khi đứng trước tòa để biện hộ cho thân chủ, bà Khanh trông như thế nào nhỉ?

Bà Khanh liếm môi và nói :

– Chị từng tranh cãi một vụ kiện có liên quan tới Hồng Nhạn.

Bà Trinh hỏi tới :

– Bà ta phạm tội gì ?

– Hồng Nhạn không phải là tội phạm. Cô ả là nguyên nhân của một cuộc tranh chấp kéo dài ... Chắc em không biết ông Danh, tổng giám đốc công ty Hải Hồ đâu nhỉ ?

Bà Trinh nhú mày :

– Tên thì nghe quen lắm, có thể anh Lễ biết.

Bà Khanh nói tiếp :

– Ông ta là khách hàng của chị.

– Em hiểu. Công ty nào bây giờ lại không tốn tiền thuê luật sư.

Dù nghe bà Trinh cố ý kéo dài từ "thuế", song bà Khanh vẫn tỉnh rụi :

– Ông Danh nổi tiếng là người khó tính, khô khan, nghiêm khắc, lạnh lùng.

Nhân viên thuộc quyền ông ta dù xinh đẹp cỡ nào cũng bị mắng xa xả vào mặt.

Trong gia đình ông Danh rất gia trưởng, cực đoan với vợ con. Dĩ nhiên ông ta là người quanh năm suốt tháng chỉ biết ăn cơm chó không hề đòi phở, ông ta cũng chẳng hảo ngọt bao giờ. Ấy vậy mà ông Danh gục ngã hoàn toàn khi quen Hồng Nhạn.

Liếc nhanh một cái xem thần sắc của Trinh thế nào, bà Khanh mới nói tiếp :

– Người xưa hay ví von "Giang sơn và mỹ nhân". "Anh hùng khó qua ả mỹ nhân", cũng đúng. Ông Danh chỉ có công ty Hai Hồ và cũng không phải là anh hùng hảo hớn gì nên chết vì người đẹp, từng trải trong tình trường như Hồng Nhạn là đúng rồi.

Thấy bà Trinh có vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi, bà Khanh cười thầm trong bụng.

Nhìn đồng hồ, bà kêu lên :

– Tới giờ chị phải đi rồi.

– Còn sớm mà chị.

– Bữa nay chị có hẹn với khách.

Dứt lời, bà gọi tmh tiền nước rồi xách vợt đi tuốt. Còn lại một mình, bà Trinh vừa nhìn chồng đánh những đường banh là lướt với Hồng Nhạn vừa ầm ức về câu chuyện còn dang dở của bà Luật sư Khanh. Hồng Nhạn đã làm gì để gây ra một cuộc tranh chấp kéo dài nhỉ ? Ông Danh có thật chết vì Hồng Nhạn không, hay đó chỉ là cách nói của bà Khanh ?

Bà Trinh sốt ruột nhìn về phía chồng. Ông vẫn còn nhanh nhẹn lắm với những đường banh dài phải chạy xa. Không đối diện nên không thấy mặt ông, nhưng bà chắc mẫm ông Lẽ ,đang cười rất tươi vì .Hồng Nhạn vui vẻ, tung tẩy đến thế kia mà.

Nuốt nghẹn xuống, bà Trinh trừng trừng mắt nhìn Hồng Nhạn vừa đánh trái banh tennis vừa thẳng chân, nẩy mông, ưỡn ngực như trêu hình bẹo dạng với tất cả bọn đàn ông trên sân. Cử chỉ của cô ả khiến bà xấu hổ, nhưng những gã đàn ông, trong đó có cả chồng bà dường như lại thích, họ háo hức nhìn, ngó khiến bà mang cảm giác bị xúc phạm.

Bực mình, bà Trinh cắp vợt lên vai rời khỏi sân và đi bộ về nhà.

Buổi sáng vẫn còn sớm, đường phố hết sức bình yên, nhưng lòng bà Trinh lại ầm ức ầm ức. Mỗi ác cảm khi nghĩ tới cô ả Hồng Nhạn mỗi lúc một lớn trong bà. Nhớ đến lời bà Khanh, bà càng khó chịu hơn. Chồng bà là người thế nào, bà hiểu rõ, vậy sao bà Khanh mới khích tướng vài câu, bà đã nổi điên lên thế ?

Bà Trinh nhấn chuông, người giúp việc ra mở cửa.

Bà hỏi ngay :

– Trí dầy chưa ?

Chị Tỉ trả lời :

– Dạ Trí dầy và đi rồi.

Bà Trinh thẳng thốt :

– Nó đi đâu ?

– Dạ cháu không biết.

– Sao mà không hỏi ?

– Cháu có hỏi, nhưng Trí không trả lời, mặt cứ hầm hầm như đang giận ai ấy.

Bà Trinh rên rĩ :

– Con với cái !

Ngồi xuống salon, bà Trinh thở hắt ra tức tối. Thằng con bà suốt tuần qua cứ như người mất hồn. Rõ ràng nó có vấn đề, nhưng bà hỏi nó im như thóc. Nó làm bà ức không chịu được vì cái sự im lặng đó.

Nghe đâu nó và con nhỏ Miên giận đối nhau. Dầu Hà Mi cứ lấp la lấp lửng, bà vẫn hiểu chính nó đã lờ ra tiếng vào khiến Trí với con bé kia nảy sinh buồn vui:

Hà Mi đã vô tình làm đúng ý bà, giờ chỉ cần tác động mạnh thêm để Trí tự động dang xa con nhỏ Miên hơn nữa. Sau đó dần dà Trí sẽ quên thôi.

Tạm yên tâm với điều vừa nghĩ, bà Trinh đi tắm, rồi ăn sáng để chuẩn bị cho một ngày làm việc mới.

Ngồi ăn sáng theo thực đơn dành cho người ăn kiêng, bà Trinh chốc chốc lại nhìn đồng hồ:

Thường ngày giờ này, ông Lễ đã về vậy mà sáng nay ... Cổ bà Trinh ứ nghẹn.

Chẳng lẽ ông đang thềm viên kẹo dâu nhân rượu đến mức quên cả giờ làm việc ? ôi dào ! Sao bà ghét mụ đàn bà tên Hồng Nhạn ấy thế chứ !

Bạch Lan ngồi xuống đối diện với bà :

– Ba con đâu hả mẹ ?

Bà Trinh ngắt ngứ :

– Vẫn còn ngoài sân tennis.

– Chà ! Bữa nay ba sung quá nhỉ !

Bà Trinh gắt :

– Ăn với nói !

Bạch Lan le lưỡi. Ngay lúc đó ông Lễ bước vào phòng ăn. mặt vẫn phờ phợt, ông hỏi bà Trinh :

– Sao không chờ anh về cùng ?

Bà liếc chồng :

- Chờ anh cho trễ giờ làm việc hả ?
- Nhưng ít ra khi về cũng phải nói chớ.
- Anh bận tíu tít với bạn bè, em đâu thể xen vào được.

Ông Lễ lầm bầm :

- Không muốn thì đúng hơn. Đã thế thì mai mạnh ai nấy đi, mạnh ai nấy về.

Bà Trinh dẫn đứa xuống bàn :

- Anh muốn một mình đề tưng tưng tác à ?

Ông Lễ cau mày :

- Tưng tưng tác là sao ? Em nói chuyện khó nghe quá.

Bà Trinh ầm ức :

- Phải rồi ! Em thô lỗ cộc cằn chới đâu ngọt ngào, hiền dịu. Nhưng anh nên nhớ mặt ngọt chết ruồi đó.

Mặt ông Lễ nghịch ra, rồi ông phá lên cười to.

- Ôi trời ! Em ghen ... Ha ha. !

Bà Trinh đỏ mặt :

- Anh vớ vẩn. Em mà thêm ghen với hạng phụ nữ đó sao, em chỉ thấy gai mắt mà thôi.

Bạch Lan tò mò :

- Phụ nữ nào vậy mẹ ?
- Con hỏi ba ấy !

Ông Lễ vẫn chưa dứt cười, ông càng cười, bà Trinh càng tức, nhưng lúc này bà đã biết dần lòng nên không tỏ thái độ nào hết.

Bạch Lan càng thắc mắc hơn :

- Sao ba cười dữ vậy ?

Ông Lễ hóm hỉnh :

- Tại ba chọc được mẹ con lên cơn ấy mà. Ít ra ba cũng còn có giá. Hà hà !

Bà Trinh nghiêm mặt :

- Không đùa nữa. Anh quen thế nào với cô ta ?
- À, cũng bình thường như những người khác trên sân chơi.

Bà Trinh nuốt nước bọt xuống :

- Em lại thấy không bình thường chút nào. Anh đã biết gì về người đó chưa ?

Ông Lễ gật gù, giọng riều cợt :

- Anh biết. Đó là một phụ nữ đẹp, quyến rũ, bật thiệp, trẻ trung, sôi nổi và chịu chơi.

– Còn gì nữa không ?

– Hết ! Khai báo như vậy em hài lòng chưa ?

Bà Trinh dịu lại :

– Em muốn cảnh báo anh, cô ta không vừa đâu. Bà luật sư Khanh rất rành về con người này. Nghe đâu chừng ông Danh tổng giám đốc công ty Hải Hồ có dính líu gì đó với cô ta. Bà vợ ông Danh ghen chồng mình với Hồng Nhạn, nên đâm đơn xin ly dị, bà ta đòi hỏi nhiều quyền lợi cho mình quá nên cuộc ly dị cứ kéo dài thành một cuộc tranh chấp. Rốt cuộc Nhạn thì bay đi mất, còn hai vợ chồng cứ lục đục vì tài sản.

– Thật ra Hồng Nhạn và ông Danh chỉ là quan hệ làm ăn, khổ nỗi vợ ông ta lại không tin như thế.

Bà Trinh thoáng bối rối :

– Em sợ anh mang tiếng giao du với cô ta, một người em cho là có nhiều tai tiếng.

Ông Lễ nói :

– Em lo xa quá ! Nếu anh nói anh từng biết Hồng Nhạn từ thời còn đi học, em nghĩ sao.

Mặt bà Trinh đổi sắc :

– Anh nói thật à ?

– Thật !

Ngay lúc đó, cái di động của ông Lễ reo lên, ông vội lấy ra. Bà Trinh tò mò lắng nghe và nhẹ nhõm khi biết ông đang bàn về công việc với nhân viên thuộc quyền.

Tự nhiên bà thấy mình ngớ ngẩn khi lo nghĩ vẩn vơ về đề bị chồng trách cứ.

Nhưng không hiểu sao bà vẫn bồn chồn vì cô ả tên Hồng Nhạn ấy. Rõ ràng cô ta nhỏ tuổi hơn vợ chồng bà nhiều. Tại sao ông Lễ lại quên biết Hồng Nhạn tận thời ông còn đi học ? Không lẽ cô ta là em của một người bạn nào của ông sao ? Giờ thì bà hiểu ý bà Khanh khi ví Hồng Nhạn như một thứ rượu cũ rồi.

Ông Lễ nhìn bà :

– Anh phải tới công ty ngay. Chắc là không ăn sáng được.

Ông Lễ vừa khuất sau bếp là Bạch Lan lên tiếng ngay :

– Mẹ nghi ba có bà nào à ?

– Không phải mẹ nghi, nhưng ba ra sân đánh đôi với một con mụ đầy dẫy tai tiếng, mẹ không thích.

– Chỉ có vậy thôi sao ?

Bà Trinh gật đầu:

Bạch Lan nói tiếp :

– Vậy chả gì phải lo. Mẹ nên dành thời gian cho thằng Trí. Nó đang mê tíu một con bé xinh lắm. Nhưng không biết xuất thân từ thành phần nào.

– Mẹ biết. Con nhỏ tên Hồng Miên, bạn của Hà Mi. Thằng Trí quen khi đi dự sinh nhật Hà Mi. Nghe đâu gia đình tương đối khá giả nhưng gốc gác chưa rõ lắm.

Mắt Bạch Lan lóe lên tia tinh quái :

– Mẹ chịu để nó quen con nhỏ chưa rõ gốc gác đó à ?

Bà Trinh cộc lốc :

– Không. Rồi nó sẽ bỏ thôi.

– Anh Thao nói con bé ấy vừa, đẹp vừa trông bốc lửa. Chỉ sợ mẹ rút thằng Trí không ra khỏi sự ấm áp của lửa ấy chứ.

Bà Trmnh khó chịu :

– Cái gì mà trông bốc lửa ? Thằng Thao nói thế với con mà không ngượng mồm.

Bạch Lan thản nhiên :

– Đàn ông nào lại không thích ngắm đàn bà vừa đẹp vừa kêu gọi. Thao nói gì con chả quan tâm vì đó chỉ là một nhận xét.

Đứng dậy, Lan bảo :

– Con đi làm đây.

Còn lại một mình bà Trinh thờ người ra tức tối. Năm nay thi tốt nghiệp, Trí lại dính vào chuyện bồ bịch. Nó chả thiết gì tới tương lai sự nghiệp hay sao ấy.

Thật uống công hao trí bà hằng ngày nói như tụng kinh cho nó nghe thế nào là một người đàn ông bản lĩnh.

Hậm hực, bà vào phòng Trí soi mói nhìn khắp nơi. Mắt bà dừng lại trên bàn học của Trí, nơi có một thỏi son môi. Bà cầm lên ghé phảng phất mùi nho. Hừ ! Chắc của con nhỏ đó vì thỏi Lipice đã xài rồi.

Cầm một tờ giấy khổ A4 lên, bà tá hỏa khi thấy hình vẽ hai cái đầu trai gái đang chu môi ra hôn nhau. Phía dưới có hàng chữ của Trí "Anh thêm hôn em, thêm yêu em, thêm được tan biến vào em, người tình tuyệt vời của anh". Ôi trời ơi ! Cái gì thế này ? Bà Trinh đọc lại lần nữa hàng chữ đầy khao khát đó của con trai.

Bà rùng mình tưởng tượng Hồng Miên là con hồ ly tinh trong các truyện liêu trai, nó lên hiện về trong đêm trong giấc ngủ của Trí với những trò bậy bạ, khiến thằng bé phờ phạc mỗi sáng thức dậy.

Rồi bà lại nhớ tới lời Bạch Lan lúc nãy. "Con bé ấy vừa đẹp vừa trông bốc lửa ...".

Con trai bà bị lửa từ con bé ấy đốt cháy rồi. Nó chẳng còn tâm trí để học hành nữa

đầu.

Nhặt một tờ giấy khác, bà thấy có hình đôi môi được tô son và dòng chữ :

“Môi em đượm mùi nho tươi, khiến anh chơi vui ...” Mặt đỏ lên vì mắc cỡ bà Trinh lăm bằm :

– Đúng là nhảm nhí, bần thủ. Sao nó có thể nghĩ tới những điều như thế nhỉ.

Con đó quả nhiên là yêu nữ, nó bắt hồn lẫn xác thằng nhỏ rồi.

Bà Trinh thờ người ra với tâm trạng một người vừa mất vật vô giá. Trí là bảo vật của bà, bà đâu thể để con yêu nữ kia chiếm lấy như vậy.

Bỗng dưng trong đầu bà ong óng hai câu thơ bà từng đọc đâu đó. Hai câu thơ thề hiện đúng nỗi bức xúc hiện tại của bà.

"Vừa tròn một giấc ngủ ngoan.

Con từ tay Mẹ trườn sang tay Người'.

Bà thở hắt ra, rồi đặt tờ giấy xuống chỗ cũ.

Mọi vật trong căn phòng này đều do tự tay bà sắm cho Trí. Nó vẫn đâu vào đó dưới sự sắp xếp của bà, lẽ nào Trí lại khác ?

Bình tâm trở lại, bà Trinh rời khỏi phòng con trai nhẹ nhàng như lúc bước vào.

Chương 3

Trí sốt ruột nhìn đồng hồ. Đã hơn chín giờ tối, nhưng Miên vẫn chưa về. nhà. Cô bé của lòng anh đi đâu vậy kia ? Lúc này, sau khi chạy xe qua lại trước nhà Miên năm sáu lần, Trí đã ghé vào nhấn chuông và được một phụ nữ đứng tuổi, chắc là má Hai của Miên cho biết cô không có ở nhà.

Trí tin là má Hai đã nói thật vì khi hé cửa ra nhìn anh, trên tay bà là chuỗi tràng hạt.

Lẽ nào bà vừa đọc kinh vừa nói dối, dù nói dối theo yêu cầu của Miên?

Khoảng thời gian gần đây Trí muốn điên lên được vì Miên cứ lẩn tránh anh.

Mỗi tối điện thoại, cô đều dập máy khi nghe tiếng anh. Trí không hiểu tại sao Miên lại trở chứng như thế. Anh nghĩ mãi vẫn không thấy mình đã làm gì cho Miên giận đến mức gần như tuyệt giao.

Buồn tình, Trí chỉ biết trút hết tâm sự cho thằng Thắng vẫu. Nó khuyên anh bằng mọi cách phải gặp bằng được nhỏ Miên để hỏi cho ra lẽ.

Trí đã nghe lời Thắng, vì dẫu sao nó cũng kinh nghiệm tình trường hơn anh nhiều. Ba mẹ nó thoải mái, con cái đi chơi thả giàng, nhờ đó Thắng quen nhiều em và có bộn những mối tình ... vất vai. Nó không như anh chỉ mỗi tình đầu mà đã khổ sở thế này.

Điện thoại rung lên từng hồi trong túi áo. Không cần mở ra xem, Trí cũng biết mẹ

gọi.

Đạo này bà canh anh còn hơn canh ... tù. Đi đâu Trí cũng bị tra vấn, giờ giấc bà gắt đến mức anh muốn nổi loạn cho hả. Trong mắt mẹ, anh vẫn là con nít thì phải. Thật là khó chịu hết sức. Cái di động vẫn kiên nhẫn reo, Trí đành lúi ra.

Anh nói trước khi mẹ đặt câu hỏi :

- Con đang ngồi với bạn.
- Bạn nào ?
- Mẹ không biết đâu. Rồi con sẽ kể sau.
- Bao giờ về ?
- Chừng nào nói xong những gì cần phải nói con sẽ về. Thôi nha mẹ !

Dứt lời, Trí tắt máy và tưởng tượng ra gương mặt nhăn nhó của mẹ. Lúc nào bà cũng giám sát, quản lý anh hết sức khắt khe, chặt chẽ. Mà anh có phải là học sinh trung học đâu. Mỗi lần Trí phản ứng mẹ lại lúi anh San ra làm gương xấu.

Trí ghét nhất là so sánh người này với người kia, hoặc lấy cách sống của người này để phê phán hay nêu gương với người nọ. Trí thèm được tự do, thoải mái như thằng Thắng hay hoang đường, phóng đảng như anh San, nhưng chưa dám thử. Biết đâu chừng một lúc nào đó, bức bối quá, Trí sẽ làm một cuộc ... bùng.

Vừa nghĩ vậy thôi, Trí đã thấy khoái. Nhưng một chiếc mô tô phóng vèo ngay chỗ anh đậu xe rồi ngừng trước nhà Hồng Miên đã phá toang sự khoái chí của anh. Hồng Miên bước xuống xe trong sự bàng hoàng của Trí. Dù không biết gã tóc dài, mặt lăm lè cô hồn kia là gì của Miên, Trí vẫn thấy phát run lên vì ghen và giận.

Giọng Miên mềm, ngọt y như những lúc trò chuyện với Trí :

- Mời anh vào nhà uống nước.

Gã cô hồn lắc đầu :

- Để hôm khác. Anh đang bận lắm. Chúc bé Miên ngủ ngon. Bye.

Trí vuốt mặt. Thân mật, ngọt ngào đến thế là cùng. Anh anh, bé bé nghe có điên không chớ, Trí mở đề vọt thẳng chiếc xe lên sát cổng nhà Miên nhanh đến mức tay cô hồn kia chưa kịp đi khỏi.

Gã trợn mắt, giọng chát chúa :

- Chuyện gì vậy nhóc con ?

Hồng Miên kêu lên :

- Ủa, Trí hả ?

Gã chở Miên về hỏi :

– Cần anh giải quyết không bé Miên ?

Miên xoa tay rồi rít :

– Không cần đâu anh. Đây là người quen của em. Anh bận việc thì cứ về.

Gã lừ lừ mắt nhìn Trí trước khi phóng xe đi.

Miên nhìn đồng hồ đeo tay :

– Miên chỉ dành cho anh hai phút thôi. Anh nói đi, gặp Miên làm chi ?

Trí vẫn còn đau vì bị gọi là nhóc con và vì bị Miên giới thiệu là người quen.

Anh nhìn Miên, giọng chua chát :

– Thì ra hẳn là nguyên nhân khiến Miên tránh mặt anh suốt thời gian qua.

Hồng Miên lạnh lùng :

– Nguyên nhân là ở từ anh chứ không phải từ ai khác. Xin lỗi anh sẽ...không có trò chơi nào của anh mang tên Hồng Miên đâu, anh đừng vờ vịt nữa. Hai phút đã hết. Giữa chúng ta cũng đã hết. Đừng phiền nhau nữa.

Dứt lời, Miên nhấn chuông:

Trí đâu bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Anh dựng chống xe, bước đến sát Miên :

– Em nói vậy là sao ? Anh cần nghe giải thích.

Hồng Miên mím môi làm thinh Hử ! Làm bộ hay thật ! Đúng là dễ ghét.

Cửa bật mở, Miên lách vào rồi đẩy nhanh lại nhưng Trí còn nhanh hơn. Anh đưa tay chặn và bước vào sau Miên. Rất lễ phép Trí vòng tay chào bà Hai. Đợi bà vào nhà xong, Miên nói ngay :

– Anh về đi !

– Anh sẽ về sau khi nghe Miên giải thích. Những lời vừa rồi của em anh không hiểu gì hết.

Miên ngồi xuống ghế đá ướt sương đêm. Cô thật bất ngờ khi thấy Trí xuất hiện trước nhà mình. Suốt thời gian qua, cô đã cắt đứt mọi liên lạc với anh.

Miên cúp điện thoại mỗi khi anh gọi tới. Tan học, Thái An có nhiệm vụ làm trinh sát để Trí không tìm thấy cô.

Tối hôm qua, Trí không điện thoại nữa, Miên tưởng anh đã kết thúc cuộc chơi vì quá mơn mõi, thật không dè Trí đã không kết thúc, anh chuyển cự ly lẫn tốc độ và bây giờ đang đối diện với Miên.

Cô ngược lên :

– Anh muốn Miên giải thích gì đây khi lẽ ra anh mới phải là người giải thích.

Trí dang hai tay ra :

– Anh có gì để giải thích ?

Miên cười nhạt :

– Anh nói với mẹ mình Miên chỉ là một trò chơi, một thú tiêu khiển mà không cần biết lời nói ấy có đến tai Miên không. Anh đúng là dối trá và độc ác.

Trí sững người, anh ấp úng :

– Hà ... Hà Mi nói với Miên phải không ? Mi thật quá quắt.

Miên nhìn Trí :

– Mi chỉ nói sự thật. Mẹ anh còn bảo anh đùa như thật nên bác ấy sợ em khổ.

Trí than trời trong bụng. Mẹ anh đúng là ghê gớm, hay người ghê gớm là con nhỏ

Hà Mi ?

Đâu phải tự nhiên mẹ mời con nhỏ Mi và thằng anh học cùng lớp với Trí lại nhà ăn cơm. Có thể thằng Kiên không biết gì, nhưng chắc chắn em gái nó và mẹ Trí là đồng minh. Nhỏ Mi đã xì xì gì với mẹ về Miên vậy kìa ? Nhưng cho dù hai người cùng phe chống đối Miên, anh cũng phải bênh vực mẹ, vì anh là con trai của bà.

Trí bối rối :

– Chắc có sự nhầm lẫn nào rồi. Anh chưa khi nào nói về Miên với mẹ. Nhất định anh sẽ hỏi lại Mi chuyện này.

Miên nhếch môi chua chát :

– Điều đó chỉ gây thêm mâu thuẫn cho em và Hà Mi. Miên tin chắc không có sự nhầm lẫn nào cả.

Tri nóng mặt :

– Em không tin anh à ?

Hồng Miên im lặng. Giọng Trí chùng xuống :

Em có biết suốt thời gian qua, anh sống với tâm trạng thế nào không ? Anh muốn điên lên vì cách đối xử của em. Anh cứ tưởng Miên đùa với anh, chớ không nghĩ Hà Mi giờ đòn ly gián chúng ta chì vì anh không thích cô ấy.

Hồng Miên chớp mi. Trí ngồi xuống kể cô, anh thì thầm :

– Anh nhớ Miên lắm, Miên biết không ? Đã hơn mười ngày không gặp em, thật khủng khiếp khi phải xa em mãi mãi.

Miên cảm động vì những lời của Trí, cô chợt thấy mình hết sức quan trọng với anh.

Ra vẻ bình thản, Miên ậm ừ :

– Bạn bè thôi mà, không có Miên, anh vẫn còn bạn khác.

Trí nói chắc chắn như đinh đóng cột :

– Em không phải là bạn anh mà là người anh yêu. Khi thấy em lần đầu, anh đã như

lòng như thế. Giờ đây không ai ngăn được anh nói yêu em.

Hồng Miên ngơ ngẩn vì những lời ru mượt mà đó. Cô có cảm giác chéch choáng rất lạ lùng. Ngồi như hóa đá với trái tim loạn nhịp Miên không dám động đậy. Cô không tưởng tượng nổi Trí đã nói yêu mình.

Vậy là phép thử tình của Miên thành công rồi. Trí yêu cô. Đáp số là như thế, sao Miên lại run nhỉ ?

Miên hít vào một hơi để bình tĩnh. Cô hỏi :

– Anh có quá vội vàng không ?

Trí lắc đầu. Anh không bỏ qua cơ hội tìm và giữ lấy tay Miên.

– Sao tay em lạnh quá vậy ?

Hồng Miên bắt bẻ :

– Tay anh có ấm đâu ... Đã vậy còn run nữa nè.

Trí cười như trẻ con :

– Nói yêu em không run sao được. Giờ anh nhẹ còn hơn trút được gánh nặng ngàn cân.

Miên hất mặt lên :

– Anh đừng mừng vội. Miên không hề nghĩ tới anh thật đó.

Trí khựng lại :

– Miên ... Miên ...

Cô cười khúc khích :

– Em làm sao ?

Trí xịu mặt :

– Miên đúng là ranh ma quỷ quái đáng bị đánh đòn.

Miên liếc Trí một cái, môi bĩu ra khiến anh xốn xang gan ruột.

– Miên đáng ghét như vậy, anh còn tìm đến làm chi rồi trách ?

Xòe tay ra, cô dối :

– Tay em nè, đánh đi cho hả.

Trí mê mẩn tâm thần vì kiều nững nịu rất dễ ... ghét, của Miên. Anh choàng tay qua ôm vai cô, giọng khàn đi vì khao khát, Trí thì thầm bên tai Miên :

– Làm sao anh có thể đánh Miên được, dù là đánh bằng cọng cỏ vào tay.

Anh ... anh ... chỉ muốn hôn Miên thôi.

Miên nóng người đẩy Trí ra :

– Nói bậy !

Trí si mê nhìn Miên :

– Anh nói thật mà. Anh yêu em, chúng ta hôn nhau, đâu có gì sai, đâu có gì quá đáng.

Một nụ hôn sẽ nói thay ta nhiều điều, em không biết sao ?

Hồng Miên gắt :

– Miên không yêu anh, cũng ... cũng chưa chuẩn bị cái chuyện ... hôn nhau này.

Trí thở dài :

– Anh ngốc quá phải không ?

Miên giục :

– Anh về đi, không thôi Miên sẽ bị má Hai mắng đó.

Giọng Trí ghen tuông :

– Miên đi với anh chàng lúc nãy có bị mắng không ?

Miên kêu lên :

– Anh Dũng là người làm ở công ty với mẹ Miên. Mẹ nhờ anh mới chở Miên về. Anh đừng suy luận lung tung. Thấy ghét !

Trí tươi ngay nét mặt :

– Anh đúng là thấy ghét. Nhưng tại quá yêu Miên nên ...

Miên ngắt lời Trí :

– Không nói với anh nữa.

Trí xuống nước.

– Anh xin lỗi Miên.

Miên nghiêm nghị :

– Từ giờ trở đi không được nói mấy cái vụ yêu, yêu nữa đâu. Chúng ta là bạn, nếu anh không chịu thì mình khỏi là bạn luôn.

Trí lại thở dài. Anh thầm trách mình đã quá vội vã Một cô gái đầy cá tính như Miên đâu dễ dàng bị chinh phục. Anh phải thể hiện tình yêu của mình bằng cách khác chứ không chỉ bằng lời nói được. Trước mắt anh nên chấp nhận tình bạn chứ đừng đòi hỏi cao hơn nữa. Từ tình bạn chuyển sang tình yêu đâu khó khăn gì. Phải kiên nhẫn, kiên nhẫn Trí ạ !

Trí ngọt ngào :

– Anh hứa không nói yêu nữa, dù lòng anh luôn nghĩ như thế:

Miên cong môi :

– Lại ...nữa rồi.

Trí hấp hây mắt :

– Lần cuối cùng mà.

Miên tủm tủm cười. Trí bắt chuyện :

– Miên đi đâu với mẹ à ?

– Vâng. Mẹ về lúc chiều rồi đưa em đi ăn cơm niêu.

– Vui không ?

Miên im lặng. Một lát sau mới nói :

– Miên không biết nữa. Đi với mẹ ở đâu cũng gặp người quen. Ngồi ăn bữa cơm chả biết phải gián đoạn mấy lần. Miên ghét cách khách hàng của mẹ nhìn mình, ghét lắm kìa.

Trí đoán già đoán non :

– Chắc mẹ là một nhân vật quan trọng ?

Miên nhếch môi :

– Ở khía cạnh nào đó chắc là như vậy. Riêng đối với Miên, mẹ là tất cả. Thế còn anh ? Mẹ với anh chắc cũng rất quan trọng.

Trí gật đầu thật nhanh :

– Anh rất quý mẹ. Với anh, bà cũng là tất cả. Anh chưa bao giờ trái ý khiến mẹ buồn.

– Đúng là một người con hiếu thảo. Riêng Miên lại khác. Miên thường xuyên trái ý mẹ.

– Sao lại như thế ?

Hồng Miên nhún vai :

– Anh đang nghĩ Miên bất hiếu, đúng không ? Mẹ và Miên như hai người bạn vậy. Ai cũng có quyền sống theo ý mình mà người kia chẳng nên can thiệp.

Trí tròn mắt nhìn Miên, hình như anh không hiểu lời cô vừa nói. "Ai cũng có quyền sống theo ý mình". Sao thoải mái như người phương Tây vậy ?

Anh hỏi :

– Nghĩa là em hoàn toàn được tự do ?

Miên khoát tay :

– Dĩ nhiên không phải như vậy. Em được tự do trong giới hạn mẹ cho phép.

Trí nhíu mày :

– Giới hạn đó là gì ?

Hồng Miên ngần ngừ :

– Nói ra dài dòng lắm. Tóm lại cách sống của chúng ta rất khác nhau. Cách hiếu thảo với mẹ cũng rất khác.

Nhìn Trí, Miên hạ giọng :

– Miên hỏi thật nha. Nếu mẹ anh không thích anh có nhỏ bạn như Miên, anh sẽ làm thế nào ?

Trí không trả lời, anh hỏi vặn lại :

– Vậy Miên sẽ thế nào ?

Miên trả lời một cách tự nhiên :

– Miền thì ... dễ xử lý. Vì Miền thường xuyên trái ý mẹ cơ mà. Anh không nói điều mình nghĩ Miền cũng hiểu anh.. sẽ thế nào. Không sao đâu. Miền vui vì có bạn là một người hiểu thảo.

Trí, nhăn nhó :

– Lại mĩa mai anh rồi. Khổ quá !
– Miền nói thật mà ? Chả lẽ anh không phải như vậy ?

Trí nói :

– Mẹ anh rất khó tính. Mẹ luôn sắp xếp mọi việc theo ý mình, nhưng bà cũng là người thấu tình đạt lý. Anh sẽ thuyết phục đến khi nào mẹ thích bạn của anh mới thôi.

Miên hỏi dồn :

– Anh sẽ thuyết phục như thế nào ?
– Miền hỏi bất ngờ quá, anh chưa nghĩ ra cách.
– Anh nên nhanh chóng nghĩ cách đi.

Miên dám chắc thế nào anh cũng phải đối mặt với vấn đề này.

Trí dè dặt :

– Hà Mi còn nói gì nữa ?

Hồng Miền trầm tư :

– Lâu lắm rồi, bọn em không trò chuyện với nhau để có một người bạn Miền đã mất một người bạn. Sòng phẳng nhưng không công bằng. Điều này làm Miền buồn.

Trí ngậm tăm. Với Miền, Trí cũng như Hà Mi. Chỉ đơn thuần là bạn. Điều này cũng làm Trí buồn.

Anh bỗng giật dỗi :

– Có lẽ anh về.

Miên vô tư gật :

– Vâng, anh về đi. Đã khuya lắm rồi.

Trí lê những bước nặng nề ra công. Hồng Miền chớp mắt :

– Anh chạy xe cẩn thận nghe !

Trí ân hận là mình đã dỗi không đúng lúc. Lẽ ra anh phải hiểu Miền sẽ không giữ anh.

Trí buột miệng trước khi phóng xe đi.

– Anh vẫn còn cơ hội đến đây chứ ?

Miên tủm tỉm :

– Nếu anh ngoan, cửa nhà em luôn rộng mở.

Nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ. Chắc mẹ đang trông Trí ở nhà, nhưng anh không muốn về chút nào. Anh không muốn bị đối xử như đứa trẻ. Anh muốn mẹ, ba biết anh đã lớn và có những tự do riêng của mình. Anh sẽ thể hiện ban thân ngay từ lúc này.

Muốn vậy, thay vì về nhà, anh sẽ vi vút ngoài đường thêm một vài giờ nữa.

Mà đi đâu mới được chứ ? Đúng là Trí không biết đi đâu.

Tấp xe vào lề, Trí lấy máy ra gọi cho Thắng. Giờ đây chắc nó đang bù khú với bạn bè, chỉ cần biết nó ở đâu, Trí sẽ thoát khỏi cảnh chạy vòng cho hết đêm dài.

Trí hỏi ngay khi nghe giọng Thắng :

– Mày đang ở đâu vậy ?

– Ở quán với tụi thằng Hải. Có chuyện gì hả ?

Trí ậm ự :

– Không. Ở quán nào ? Tao muốn tới đó ?

Thắng ngạc nhiên :

– Vào giờ này hả cậu ấm ?

– Ở Quán nào ?

– Chậc ! Chuyện quái gì đây ? Mà thôi, không thắc mắc nữa. Mày thích lai rai cứ đến

Ngọn Nến đường Trương Định. Thôi hi ?

Trí phóng xe một mạch tới phố toàn các quán lẩu bò, lẩu dê. Chả khó khăn gì để tìm ra cái quán mang tên không ăn nhập gì với chuyện nhậu nhẹt.

Đã khuya nhưng quán vẫn còn khá nhộn nhịp.

Thắng tươi cười đứng dậy đón Trí :

– Khá lắm nhóc ! Phải ... dứt sữa đi chứ không lẽ cứ đeo vú mẹ mãi coi sao ...

đặng. Bữa nay bọn tao sẽ chiêu đãi mày một chầu ra trò. Chúc mừng mày dám chịu chơi.

Rồi Thắng hấp háy mắt :

Nhưng nói trước nghe. Nếu cô Trinh hỏi về mày tao sẽ lắc đầu không biết à ngen ?

Trí phất tay :

– OK.

Dũng bật nắp lon bia :

– Vậy thì đừng khách sáo. Bia đây !

Trí ngửa cổ nốc lộp lộp hơi. Bọn thằng Thắng khoái chí :

– Mừng cậu ấm Trí bỗng nhiên thành người lớn.

Chẳng thèm nhếch mép, Trí cứ lậm li nốc bia. Thắng hích vào sườn anh :

– Này ! Em Miên cho mày de hả ?

Trí cau có :

– Làm gì có.

Dũng cười khà khà :

– Có thì đã sao. Đường thương đau đầy ải nhân gian, ai chưa qua chưa phải là người mà. Bị gái cho de chỉ là chuyện nhỏ. Chuyện lớn là bị nó buộc dây rồi đeo đá vào cổ khiến mày khổ cả đời ấy.

Hải gấp miếng đuôi bò. Vừa nhai nhồm nhoàm nó vừa nói :

– Đúng ! Nó de, mày vẫn còn sướng hơn nó cho mày lên chức bố bất đắc dĩ giống như thằng Phong lớp tao. Trời ạ ! Chưa tốt nghiệp mà đã làm bố, nhìn nó bây giờ thấy mà hãi.

– Chậc ! Tàn một đời trai vì con nhỏ Thảo Uyên.

Trí nhăn nhó :

– Tụi bây nói đi đâu vậy ? Tao và em Miên vẫn đang hạnh phúc tràn trề.

Toàn nói chuyện xui xẻo không hà.

Thắng ngân nga :

– Hạnh phúc như mày lang thang em trai à. Cho là mày hạnh phúc đi. Nhưng sao tối nay mày không ở nhà mà vào quán nhậu ?

Trí ngập ngừng rồi thú thật :

– Tao muốn vùng lên.

Búng tay đánh tróc, Hải reo :

– Thằng này ngon ! Nhưng tự nhiên sao lại muốn vùng lên ?

Trí lại nốc bia:

Thắng gật gù :

– Tao hiểu mày ! Cô Trinh khó quá, ai mà chịu cho nổi. Rốt cuộc mày cứ như thằng học trò phổ thông, biết bao giờ mới trưởng thành.

Vỗ vai Trí, Thắng ra về kẻ cả :

– Tao ủng hộ mày !

Cả bọn chạm ... lon. Ngay lúc đó di động của Thắng ò e í e.

Nó lấy ra nghe và nhìn Trí :

– Dạ cháu nghe đây. Dạ Trí nó không ở đây Dạ cháu không biết. Dạ

Trí hỏi dự đoán được ai gọi cho Thắng :

– Mẹ tao hả ?

– Ô ! Cô Trinh lo lắm đó. Hay mày về đi.

Trí cười khẩy :

– Rồi mẹ tao sẽ quen.

Dũng đề vào :

– Chí lý ! Nào ... dzô !

Thắng hỏi :

– Mà y và em Miên quen nhau cô Trinh có duyệt chưa ?

Trí nhún vai :

– Mẹ tao mà đồng ý duyệt mới kỳ đó chứ.

Thắng tò mò :

– Nghe ba tao nói, ông bà cụ đang lo cho mà y đi du học. Đúng không ?

Trí ậm ự :

– Thì cũng có đự tính. Trong họ tao các ông anh, bà chị đều đực đi du học.

Tự túc ấy mà ! Ba mẹ tao sĩ diện nên đâu thể thua kém.

Hải hất hàm :

– Đi du học, mà y bỏ em lại cho ai ?

Trí lừ mắt :

– Chuyện ! Yêu nhau thì phải đợi chứ. Vì tương lai của cả hai đứa mà.

Dũng lắc đầu :

– Lý thuyết quá ! Lãng mạn quá ! Lý tưởng quá !

Thắng xoa hai tay vào nhau :

– Ơn chúa ! Dầu sao trên đời này vẫn còn những người đàn ông trẻ con như thắng

Trí. Trí tự ái :

– Đàn ông trẻ con ! Mà y láu vừa thôi.

Thắng cười hề hề. Cả bọn lại uống.

Trí trịnh trọng :

– Tao có tờ một trăm dẫn túi, dẫn mấy năm ròng mà không dám đựng tới, bữa nay dứt khoát tao phải xài bay nó.

Nghe Trí nói, cả bọn phá ra cười, Dũng cười đều giả :

– Mà y cứ để yên tờ một trăm đô đó. Tụi tao sẽ dẫn mà y đi chơi thứ khác.

Còn chầu này bọn tao đãi mà.

Mặt Trí nghếch ra :

– Chơi thứ gì ?

Rồi anh hốt hoảng :

– Bộ tụi bây chơi ma túy hả ?

Hải khinh khỉnh :

– Bọn này đâu có điên.

Dũng đặt lon bia xuống bàn. Nó lý sự cùn :

– Muốn biết mình có phải là đàn ông thật thụ với bản lĩnh hơn cả tuyệt vời không phải nhờ đàn bà:

Xong châu bia bọt này, mày đi với tụi tao đến chỗ các em.

Mặt Trí đang đỏ gay vì bia chọt tái đi.

Anh phản đối :

– Không được. Như vậy là có lỗi với Miên.

Hải cà khía :

– Lỗi gì ? Mày nói tao nghe chơi ? Trí nuốt nước bọt. Anh bối rối ực hết phần bia còn lại. trong lon. Anh biết lũ con trai bọn anh rất nhiều đứa đã thử nếm trái cấm, không những một lần mà rất thường xuyên. Trí không ngờ tụi nó dám rú rê mình trắng trợn thế này.

Dũng dạy đời :

– Mày chỉ có lỗi khi ở cạnh em Miên nhưng lại như một gã ngốc, chà hiều em muốn gì, thích gì ở đàn ông.

Trí làm thỉnh nghe bạn bè, đứa khích một câu Mâu nóng bốc lên anh loạng choạng đứng dậy, bia chưa đủ làm Trí say đến mức đánh mất lý trí, nhưng bia lại khơi dậy bản năng đàn ông nơi anh.

Từ khi quen Hồng Miên tới giờ, Trí luôn khao khát mỗi khi nghĩ đến cô.

Miên rất hấp dẫn, dù cô không có ý quyến rũ anh. Đêm ngủ, Trí luôn có những giấc mơ về Miên. Anh thèm muốn Miên. Đúng là như vậy, mỗi ngày không được gặp cô đã là một cực hình huống hồ không được nghe cô nói qua cả điện thoại. Trí cuống cuồng tìm cho bằng được Miên. Anh đã tạ tội, nhưng Miên đã làm anh hăng khi nói “Coi anh như bạn”.

Anh thật khờ khạo khi vụng về đòi hôn Miên. Đúng là anh có lỗi vì không biết cô muốn gì, thích gì ... Nhưng anh có nên đi theo mấy thằng quỷ này nếm ... mùi đời như chúng vừa rử không ?

Thằng khích tướng :

– Tao không yêu cầu mày theo đâu nha. Cứ xem này giờ bọn tao đùa. Tàn cuột rồi, về với mẹ đi ... nhóc.

Trí dứt khoát sau vài tích tắc :

– Tao sẽ đi với tụi bây.

Dũng huýt sáo :

– Vậy thì đi thưa ... ông.

Trí khệnh khạng bước theo cả bọn. Anh thoáng nghĩ tới Miên và tự trấn an mình :

– Không có gì phải ân hận !

Chương 4

Miên nhắc điện thoại, giọng Trí thật nồng nàn :

– Anh trong quán Yoko, em đến với anh nghe Miên, anh thèm được thấy em quá.

Miên ngập ngừng :

– Em phải trông nhà, không đến được đâu.

– Vậy anh cùng trông nhà với Miên, được không ?

– Vâng. Anh đến đi, Miên chờ.

Miên gác máy, cô đang cô đơn, có một người ở bên cạnh lúc này thì còn gì bằng.

Bữa nay má Hai đi chùa ở tận Đồng Nai, có về cũng phải tối, Miên điện thoại cho Thái An rủ nó sang chơi, nhưng nó phải về Mỹ Tho. Rốt cuộc cô ở nhà một mình buồn hiu hắt. Nghe nhạc mãi cũng chán, Miên vừa nghĩ sẽ gọi điện trêu Trí thì anh đã gọi trước.

Miên ngắm mình trong gương rồi lấy cây son Lipice bôi nhẹ lên môi. Chúm chím cười với mình xong, Miên ra ngoài sân chờ Trí đến:

Quán Yoko cách đây chừng bảy phút đi xe. Chắc Trí sắp tới rồi. Lúc buồn thế này có người bạn như Trí đề tán gẫu cũng thích chớ.

Mở cổng, Miên ngông ngóng đợi. Trí chạy xe tới, mặt ngời hạnh phúc vì được chờ từ ngoài cổng.

Anh đợi Miên mở rộng cửa rồi phóng xe vào. Miên ngồi xuống ghế đá. Trí ngồi xuống theo và lấy ra hai hộp kem khoai môn.

Miên reo lên như trẻ con :

– Miên rất thích kem. Nhất là kem khoai môn.

Trí hí hửng :

– Anh biết vì có lần em đã nói.

Miên chớp mi :

– Không khách sáo đâu nha.

Rồi cô mở hộp kem lấy cái muỗng nhựa múc ăn ngon lành.

Vừa nhắm nháp, Miên vừa nói :

– Có lần Miên và Thái An ăn đua kem hộp. Miên thắng vì ăn hết ba hộp; nhưng sau đó Miên bị viêm họng suốt cả tuần. Mẹ Miên bảo con gái ham ăn đến mức đổ bệnh thế nào cũng ... ế. Miên chả sợ ế mà chỉ sợ viêm họng vì kem.

Thấy Trí cứ mê mải nhìn mình, Miên nhắc :

– Anh ăn đi chớ.

Trí tán tỉnh :

– Anh thích người ăn kem chứ không thích kem. Hộp này vẫn là của em, anh chỉ giữ hộ.

Miên hóm hỉnh :

– Miên sợ viêm họng lắm nên chỉ ăn một hộp thôi.

Trí hạ giọng :

– Nếu được ủ ấm đúng lúc, em sẽ không viêm họng đâu. Anh bảo đảm chuyện đó.

Em cứ ăn thoải mái, bao giờ lạnh cứ bảo anh.

Miên lườm Trí :

– Cái gì là ủ ấm đúng lúc ? Anh ma giáo lắm !

Trí tủm tỉm cười. Anh thích cái từ ma giáo Miên vừa gán cho mình. Nó giống một câu óm ờ mắng yêu hơn là trách móc, nó khiến Trí tự tin hơn, dạn dĩ hơn khi ở cạnh Miên. Với anh, phụ nữ bây giờ không còn là một giới hạn. Anh đã biết thế nào là đàn bà, nhưng Miên vẫn là một bí ẩn anh khao khát khám phá.

Đợi Miên ăn hết hộp kem, Trí mới nói :

– Bây giờ tới món ăn tinh thần.

Bước đến bên xe, Trí lấy cái bao máng ở bên sườn xương đưa cho Miên.

Cô tò mò lấy ra ba bốn quyển sách. Miên xúc động thật sự.

– Anh còn hơn là ma giáo nữa:

Em thích lắm. Cảm ơn anh.

Trí ra vẻ thản nhiên :

– Không chê là anh vui rồi. Mân mê mấy quyển tập truyện ngắn của những cây bút trẻ vừa nổi tiếng, Miên nói :

Con trai thời bây giờ ít ai thích sách lắm. Miên thật bất ngờ khi nhận được sách từ anh.

Trí kể :

– Anh chịu ảnh hưởng của gia đình, nên thích sách. Trong họ hàng có ông anh con bác rất mê đọc sách. Quyển "Con chim trốn tuyết" lần đó anh đưa em là của ông đó. Tiếc là bây giờ ông bỏ nổi mê này rồi, nên anh cũng hết cơ hội đọc ké sách của ông.

Miên chột tò mò :

– Sao ông ấy lại bỏ sách hả anh ?

Trí nhún vai :

– Tại có thứ khác khiến ông mê hơn sách. Ai cũng tiếc cho ông.

Miên hỏi tới :

– Là thứ gì vậy ? Internet hả ?

Trí không trả lời. Anh lảng sang chuyện khác :

– Dạo này mẹ em có thường về không ?

Miên ậm ự :

– Cũng thỉnh thoảng như từ xưa thôi giờ vẫn thỉnh thoảng. Thường mẹ hay gọi điện hơn.

Chống tay, Trí nhìn Miên :

– Chắc mẹ em rất đẹp ?

Miên cong môi :

– Ai nói với anh vậy ?

– Tự anh đoán. Con gái đẹp thế này, chắc chắn mẹ cũng không thua.

Miên không giấu vẻ tự hào :

– Anh đoán hay thật. Ai cũng bảo mẹ em đẹp. Em cũng thấy vậy. Đàn ông phải đến khổ vì mẹ.

Trí thở dài :

– Anh cũng đang khổ đây.

Miên hấp háy mắt :

– Tội nghiệp anh ghê.

Trí phát sốt vì bờ mi cong, cái miệng hồng phụng phịu của Miên. Cô bé đang ngồi sát anh, đa Miên mịn màng đến mức Trí muốn giơ tay vuốt vào má cô. Trí như nghe cả mùi nho của son Lipice trên môi cô thoảng với mùi kem. Anh si mê nhìn Miên.

Cô vẫn hồn nhiên nói tiếp về mẹ của mình, hồn nhiên tựa người vào anh.

Mãi đến khi nghe Trí gọi tên mình, cô mới ngớ ngàng quay sang phía anh.

Gương mặt mê đắm của Trí khiến Miên bối rối. Cô chưa biết anh gọi mình vì lý do gì, Trí đã vòng tay kéo cô sát vào người. Anh nâng cằm Miên lên và thì thầm hết sức thống khổ :

– Anh đang khổ vì yêu em, Miên ơi. Suốt thời gian qua, không lúc nào anh dứt hình bóng em ra khỏi tâm trí. Anh sắp điên mất rồi bé yêu.

Đã từng nghe Trí nói yêu và đã từng từ chối anh, nhưng lúc này chả hiểu sao Miên như người mù mẫm. Cô ngồi chết sững trên ghế, tim đập như muốn vỡ tung lồng ngực.

Khi môi Trí áp sát vào môi cô. Đầu óc quay cuồng cô mím môi lại, rồi dè dặt hé mở ra với chút tò mò muốn nếm thử mùi vị của nụ hôn.

Môi Trí tiếc nuốt rời môi Miên. Anh nói vào tai cô bằng giọng ngập tràn sung sướng :

– Anh cảm ơn em. Nụ hôn tình đầu thơm hương nho chất ngất khiến lòng anh say.

Miên không biết chui vào đâu để thoát khỏi cơn bối rối cùng cực này:

Giọng Trí lại vang lên nghe như từ đâu xa xôi lắm.

– Nụ hôn là minh chứng tình yêu của em cho anh, giờ thì hết chối nghe bé con.

Miên ầm ức :

– Lẽ ra anh không nên làm thế. Xấu lắm !

– Tại sao ? Em sợ anh xem thường à ? Anh yêu em, làm sao anh xem thường được.

Miên mem lòng vì những lời yêu được Trí nhắc đến với cường độ mỗi lúc một mạnh. Nụ hôn đúng là có tác dụng lớn. Cô có cảm giác mình đang bồng bềnh trong hạnh phúc của người yêu vừa được yêu.

Trí vòng tay ôm Miên và kéo cô ngã vào lòng. Trong thoáng chốc Miên thấy mình lẻ loi đơn độc. Cô nép sát vào Trí và lần nữa ngược mặt nhận lấy môi anh một cách tự nguyện.

Trí có vẻ thích khi nghĩ đã chinh phục được Miên hoàn toàn. Anh mạn mạn vành tai cô bằng những lời thì thầm :

– Yêu nhau, hôn nhau thật tuyệt phải không ? Anh thấy mình là người hạnh phúc nhất khi có được một công chúa đẹp như Miên. Anh sẽ đưa em về giới thiệu với gia đình, chắc chắn ba mẹ sẽ rất hài lòng vì người anh yêu vừa xinh, vừa ngoan, vừa xuất thân từ gia đình lễ giáo. Anh không dễ gì chinh phục được cô ta ngay ...

Miên ngẩng đầu lên khi nghe Trí nói thế.

Cô hỏi :

– Gia đình anh đã biết gì về em ?

Trí ngập ngừng :

– Qua Hà Mi, chắc mẹ có biết về Miên, nhưng bà chưa bao giờ hỏi anh, dù mẹ rất quan tâm đến bạn bè của anh.

Miên nhếch môi :

– Với bà chắc em chỉ là một trò chơi, một thứ tiêu khiển của anh. Bà đâu cần quan tâm hỏi han làm gì.

Trí đặt tay lên môi cô :

– Anh không thích em nói thế, Anh là người không thích đùa. Với tình yêu càng không.

Miên thắc thỏm :

– Nhưng giữa chúng ta có đúng là yêu chưa ?

Trí nhú mày :

– Không là yêu thì là gì . Người ta làm sao hôn được người mình không yêu bằng tất cả tâm hồn và thể xác. Lẽ nào Miên vẫn còn nghi ngờ anh ?

– Miên không nghi ngờ anh. Câu hỏi đó em tự hỏi mình.

Trí nhìn cô thẳng thốt :

– Nghĩa là sao ?

Miên khe khẽ lắc đầu, giọng Trí khổ sở :

– Nghĩa là em không yêu anh ?

Miên cắn môi, đôi môi vẫn còn ấm những nụ hôn ngây dại của cả hai. Nếu cô không yêu sao lại dễ dãi thế ? Những nụ hôn khao khát không tình yêu ẩn chứa gì bên trong nếu không phải là những tò mò giới tính ?

Hồng Miên cứng người vì suy diễn của mình. Cô thật tệ, thật tệ khi hôn say đắm một người cô không hẳn đã yêu:

Trí nắm vai cô lắc mạnh :

– Trà lời anh đi Miên ?

Miên nhìn anh :

– Nếu Miên bảo là không, anh nghĩ sao ?

Trí gằn giọng :

– Anh không tin.

Miên rũ người xuống :

– Vậy anh đừng hỏi nữa.

Trí thở phào :

– Anh có cảm giác mình vừa thoát chết.

Miên cười gượng :

– Anh quá lời rồi. Nói vậy khác nào em là sát thủ.

Trí không nói gì. Anh lại hôn Miên, nhưng cô lắc đầu khiến nụ hôn rơi xuống vai.

Trí nhiu mày :

– Miên không thích à ?

Hồng Miên chậm rãi :

– Em có cảm giác mẹ anh đang bên cạnh.

Trí ngả người tựa lưng vào ghế đá. Anh không muốn nhắc tới mẹ lúc này chút nào.

Mẹ anh, một phụ nữ đầy quyền hành với con cái. Bà đang rất gườm Trí vì biết anh đang muốn thoát khỏi vòng kiềm tỏa của bà.

Sau đêm đi hoang với bọn thằng Thắng tới nay giữa anh và mẹ đã có những xung đột ngầm. Bà chưa dả động gì tới chuyện đó, nhưng không có nghĩa là bà bỏ qua hay quên. Với Trí, đó

giống như bán án treo, bà chưa tuyên án, Trí cứ thắc thỏm. Rõ ràng muốn làm một gã đàn ông bản lĩnh, tự lập, tự tung, tự tác không dễ chút nào.

Trí nén tiếng thở dài. Anh ngọ ngoạy trên ghế và đồng cảm với Miên. Dường như mẹ anh đang ở cạnh hai người và điều ấy thật khó chịu. Ngay lúc đó, di động lại run lên trong túi. Số điện thoại của mẹ hiển thị, Trí tắt máy.

Miên thắc mắc :

– Sao anh không nghe ?

Trí thản nhiên :

– Ở cạnh Miên, anh không muốn bị làm phiền với bất cứ ai.

Trí vừa dứt lời, điện thoại nhà Miên reo vang. Cô đứng dậy :

– Chắc mẹ em gọi.

Vào phòng khách, Miên nói :

– Dạ Miên đây ạ.

Một giọng phụ nữ lạ vang lên :

– Chào Miên ! Tôi là mẹ của Trí. Phiền cháu bảo Trí về nhà gấp hộ tôi. Tôi chắc chắn nó đang ở nhà cháu. Tôi không muốn Trí lại tiếp tục qua đêm ở đó nữa.

Miên ấp úng vì quá bất ngờ :

– Dạ thưa ...

– Cháu khỏi giải thích, phân bua chi hết, tôi muốn tốt cho cháu và cả cho Trí, bởi vậy nhờ cháu khuyên Trí về nhà lo học hành. Sắp tới ngày thi tốt nghiệp rồi, cứ quẩn lầy nhau suốt thì còn hơi sức đâu mà học.

– Bác hiểu lầm rồi ... Giọng người phụ nữ nhẹ tênh :

– Cháu là Hồng Miên phải không ?

Miên liếm môi :

– Vâng.

Người phụ nữ cười rất khẽ :

– Vậy là tôi đâu có lầm. Thôi, cháu bảo Trí về hộ tôi, nếu cháu thật lòng yêu quý nó và tôn trọng tôi. Cam ơn cháu.

Miên đứng chết lặng mặc kệ âm thanh o o vang ra từ ống nghe.

Mẹ Trí nói gì lạ vậy. Trí đã qua đêm ở nhà Miên bao giờ ?

Trong lòng Miên bùng lên cơn giận dữ. Cô thấy bị sỉ nhục bởi những lời của mẹ Trí.

Anh đã nói gì với bà về Miên mà mẹ anh lại thốt ra những câu độc đáo đến thế ?

Trở ra, Miên chưa kịp lên tiếng, Trí đã hỏi :

– Mẹ em nói gì ?

Miên khó nhọc trả lời :

– Không phải mẹ Miền mà là mẹ anh. Bác bảo anh về nhà ngay bây giờ:

Mặt Trí tối sầm lại :

– Anh chưa muốn về lúc này.

Miên nhỏ nhẹ :

– Như thế sẽ rất khó xử cho em. Bác gái bảo đã gần tới ngày thi tốt nghiệp rồi, anh phải dành thời gian học thi.

Trí bật giọng :

– Học thì cũng phải có lúc nghỉ ngơi thư giãn. Mẹ thật ... Anh không muốn về nhà chút nào. Ngột ngạt lắm !

Hồng Miền nghiêm nghị :

– Anh đã từng bỏ nhà đi qua đêm đâu đó phải không ? Trí ngạc nhiên :

– Sao ... sao ... Miền lại hỏi vậy ?

Miên nhả từng trềng :

– Vì em không tin anh nói với bác anh từng qua đêm ở nhà em.

Trí lặng thinh. Anh kêu trời trong bụng. Mẹ anh đúng là giỏi ràng buộc người khác.

Trí ôn tồn :

– Anh xin lỗi, nếu mẹ anh nói thế.

– Nghĩa là anh từng qua đêm đâu đó ?

Trí ngập ngừng :

– Có một lần ở nhà Miền về, anh đã tới nhà Thắng và ngủ lại với nó. Đó là lần đầu tiên trong đời anh đi mà không xin phép và nói với mẹ mình ở đâu. Sau đó mẹ cũng chẳng hỏi, ai ngờ mẹ lại nghĩ anh và em ...với nhau.

Miên nóng nảy :

– Anh phải giải thích thật rõ để bác gái hiểu. Miền dù không có cha, nhưng Miền vẫn được dạy dỗ đàng hoàng.

Nói tới đó, cô giận đến mức phát run lên.

Trí ôm cô, giọng rồi rít :

– Anh xin lỗi, anh xin lỗi đã khiến mẹ hiểu lầm Miền.

– Em sợ được anh xin lỗi lắm. Anh nghe lời em, về nhà cho bác gái vui.

Trí thở dài :

– Lần nào tới nhà em, anh cũng bị đuổi về. Anh không muốn chút nào.

Miên ầm ức :

– Vậy mà Miền còn mang tiếng kia.

Trí bóp nhẹ tay cô :

– Anh về vậy. Đừng phịu mặt xấu lắm.

Anh vùi vỉnh :

– Cho anh ... mi em với ... Nếu không, anh sẽ mất ngủ.

Hồng Miên thản nhiên :

– Anh cần thức để học bài, mất ngủ càng tốt Trí cầu nhàu :

– Em đúng là không có trái tim.

Miên nhún vai :

– Không tim vẫn dễ sống hơn.

Trí nhìn cô rồi buông thông :

– Anh về ...

Trí phóng như điên trên đường với tâm trạng bức bối. Tới nhà, anh ngồi trên xe nhấn kèn inh ỏi như một đĩa mất dạy.

Chị Tỉ chạy vội chạy vàng ra mở cửa. Trí vọt thẳng vào, dựng chống xe, anh bước ào xuống.

Chị Tỉ lẻo đẻo đi theo anh :

– Ông bà đang to tiếng, Trí nhẹ nhàng một chút.

Trí khá ngạc nhiên vì to tiếng là chuyện hi hữu trong gia đình này. Mẹ anh thì chưa bao giờ, ba anh chỉ đôi khi, nhưng trước sự im lặng của mẹ, ông cũng tự kiềm chế. Lẽ nào hôm nay cả hai người đều không dẫn được lòng. Nếu thế, thì vì chuyện gì ? Chắc không phải là vì anh chớ ?

Trí bước nhẹ hơn, nhưng bà Trinh vẫn nghe tiếng chân anh.

Từ phòng riêng của hai ông bà, bà Trinh gọi vọng ra :

– Trí phải không ? Vào đây !

Trí lê từng bước vào phòng ba mẹ. Anh thấy ông Lễ đang rít thuốc liên tục, còn bà Trinh ngồi khoanh tay trước bàn trang điểm, không khí ngột ngạt vì khói thuốc, nặng nề vì nét mặt của hai người.

Chỉ cái giường, bà Trinh bảo :

– Ngồi xuống đó !

Trí ngồi phịch xuống, dù trong bụng không muốn chút nào.

Bà Trinh lạnh như đá :

– Bữa nay mẹ muốn nghe con nói về Hồng Miên. Nói đi !

Trí khó chịu :

– Chả phải nhỏ Hà Mi đã tâu hết mọi thứ với mẹ rồi sao ? Con biết nói gì nữa đây ?

Bà Trinh quắc mắt :

– Mẹ muốn nghe con trả lời chứ không muốn nghe con trả treo. Hồng Miên và con đã tới đâu rồi ?

Trí im lặng:

Anh nghĩ nếu mình bướng bỉnh sẽ bất lợi cho Miên. Tốt nhất nên ngoan ngoãn để mẹ không ác cảm với cô bé.

Trí gọn lỏn :

– Con, thích Miên. Con muốn ba má đồng ý cho chúng con quen nhau.

Ông Lễ trầm tĩnh :

– Ba muốn biết thông tin về gia cảnh con bé ?

Trí lăm lét nhìn mẹ :

– Miên không có cha, còn mẹ Miên thì con chưa gặp lần nào. Bác ấy rất thường xuyên đi công tác, nên cũng không sống cùng Miên.

Bà Trinh nhếch môi :

– Thảo nào con dễ dàng qua đêm với nó.

Trí nóng mặt :

– Con chưa bao giờ qua đêm với Miên. Vừa rồi mẹ đã xúc phạm cả con lẫn Miên khi qua điện thoại mẹ nói những lời vô căn cứ.

Bà Trinh tối sầm mặt :

– Con dám phê phán mẹ à ? Con không còn coi ba mẹ nói gì nữa rồi. Hồng Miên khiến con thay đổi nhiều quá mà toàn thay đổi theo chiều hướng xấu.

Trí kêu lên :

– Mẹ lại nói oan cho Miên.

– Không phải vậy sao ? Trước khi quen con nhỏ đó, con chưa bao giờ đi. đêm và xao lãng việc học. Còn bây giờ, đầu óc con toàn chứa những điều bần thủ, tầm tối.

Ông Lễ nhỏ nhẹ :

– Em quá lời với thằng nhỏ rồi.

Bà Trinh bực bội :

– Anh đừng bênh vực nó.

Trí ầm ức :

– Con làm gì mà mẹ bảo bần thủ, tầm tối ?

Bà Trinh thoáng bối rối, nhưng ngay tức thời bà đánh giọng chất vấn :

– Con vẽ gì ? Viết gì trên giấy ? Toàn những thứ bậy bạ, không phải hả ?

Trí nóng bừng bừng :

– Sao mẹ lại lục lọi bàn học của con ? Con không thích đâu.

– Mẹ phải kiểm tra dù con thích hay không. Con tưởng mình đã lớn lắm rồi à? Mẹ không muốn con làm hỏng sự nghiệp, tương lai vì con nhỏ đó. Mẹ dám cá nó chả mang lại điều gì tốt đẹp cho con ngoài cách sống dễ dãi của nó.

Trí phản nộ :

– Mẹ chưa biết gì về Miên, xin đừng đánh giá sai về cô ấy.

Ông Lễ hất hàm :

– Miên không có cha nghĩa là sao ? Cha mẹ con bé ly dị à ?

Trí ngập ngừng :

– Miên không biết cha mình là ai.

Bà Trinh ồ lên :

– Nghĩa là mẹ nó không chồng mà có con. Một phụ nữ tiến bộ vượt bậc. Thế bà ta là người thế nào ?

Trí đan hai tay vào nhau :

– Con chưa gặp bao giờ.

– Vậy con. biết gì về họ hàng nhà nó ?

– Con không biết.

Bà Trinh cười khẩy :

– Thế mà yêu ! Chậc ! Mẹ sợ con luôn. Yêu một người mà không biết gì về gia cảnh họ đôi khi đồng nghĩa với việc tự đào hố chôn mình. Mẹ không chấp nhận mối quan hệ này.

Trí phản ứng :

– Miên đâu có lỗi khi không biết ba mình là ai.

Bà Trinh nhún vai :

– Đó là bất hạnh của riêng nó, con không thể sốt chia được đâu. Nghe lời mẹ, hãy xem Miên như bạn bè.

Trí cộc lốc :

– Với con, Miên không phải bạn. Con muốn được lo lắng, chăm Bóc Miên.

– Bằng cách nào khi bản thân con ăn chưa no lo chưa tới mà vẫn sống bám vào ba mẹ ?

Trí tự tin :

– Con sắp ra trường, rồi con sẽ đi làm ...

Bà Trinh ngắt ngang lời anh :

– Với tấm bằng đại học đó sao ? Con thử giở báo ra, chỗ các trang quảng cáo mà

xem.

Tốt nghiệp đại học, bằng C Anh văn, thạo vi tính. Họ đăng quảng cáo tìm việc với mức lương một triệu dầy đặc các trang. Nêu ba mẹ không nhờ vả người quen tìm cho con một chỗ làm, con sẽ chờ dài dài, bằng đại học đem treo giàn bếp, treo đến độ khói ám đen thui, thất nghiệp vẫn hoàn thất nghiệp.

Trí ngẩng cao đầu :

– Con không tệ vậy đâu. Anh San tìm được chỗ làm tốt, con cũng thế.

Ông Lễ phẩy tay :

Đừng ham giống thằng San ở bất cứ phương diện nào. Ba không như mẹ, ba không thích can thiệp vào chuyện tình cảm của con. Ba chỉ nghĩ đàn ông có đáng mặt anh hào hay không là ở chỗ phải lo chuyện lớn. Chưa có gì trong tay, đừng vội mơ tới chuyện bảo bọc một bóng hồng nào đó. Con tưởng phụ nữ không chọn lựa khi yêu sao ?

Thấy Trí làm thinh, bà Trinh lấn tiếp lời chồng :

– Nếu con là một thằng con trai nhà nghèo, ba mẹ không địa vị, giòng bọ không thể lực, chắc gì con bé ấy để ý tới con.

Ông Lễ dúm mẩu thuốc hút vào chiếc gạt tàn, ông cao giọng :

– Trẻ tuổi thì cứ quen, cứ yêu nhưng đừng tự trói buộc mình khi nghĩ đó là mối tình duy nhất. Có thể con sẽ có những mối tình khác, ba tin là thế. Cô gái ấy chỉ là một tập tành mà thôi.

Trí bật người dậy.

– Con không muốn nghe những lờn như vậy. Hãy để con yên.

Hầm hằm lao ra khỏi phòng, Trí xuống nhà phóng xe đi.

Bà Trinh rít qua kẽ răng :

– Chắc chắn nó lại qua đêm ở nhà con đó.

Ông Lễ bình thản :

– Không chuyện gì em phai rồi lên. Bắt đầu ngày mai em cho tiền nó ít lại, còn bằng chừng một phần tư số em vẫn cho là được.

Bà Trinh do dự :

– Làm sao nó tiêu vật ?

– Không tiền thì cái gì cũng không có, kể cả tình yêu. Từ từ đâu sẽ vào đó. Chúng ta nhất định cho nó đi du học.

Điện thoại của ông reo. ông Lễ bước ra ban công với tất cả cẩn trọng khiến bà Trinh khó chịu hết sức. Chắc chắn đó là cuộc gọi bất thường nên chồng bà mới có thái độ dè dặt với bà.

Hừ ! Không nghĩ tới thi thôi, chớ nghĩ tới, bà cứ tức anh ách. Từ khi ông gặp Hồng Nhạn trên

sân tennis bà luôn có cảm giác bất an. Cho dù ông vẫn tỏ vẻ không quan tâm đến người phụ nữ ấy, song linh cảm đàn bà mách bảo rằng bà đừng nên chủ quan.

Bà Trinh hỏi ngay khi ông Lễ bước vào :

– Ai gọi anh vậy ?

Giọng ông Lễ nhẹ tênh :

– À, ông Cư, Ông ấy mời khai trương công ty của thằng con trai lớn. Ngày mai anh không ăn cơm chiều.

Bà Trinh im lặng. Gió từ đâu thổi tung màn cửa sổ khiến bà rùng mình. Luôn tự hào là người quán xuyến gia đình tốt nhất, nhưng tối nay bà chợt hoang mang khi nhìn vẻ trầm tư đầy bí ẩn của chồng, cũng như hành động chống đối vừa rồi của con trai. Bà lo sợ hạnh phúc lâu nay bà nâng niu gìn giữ sẽ chấp cánh bay theo sự mê muội của con trai, sự đua đòi ăn chơi khi cuộc sống quá thoải mái của chồng. Bà chợt mệt mỏi quá sức, nhưng nhất định bà sẽ không để mất đi những gì mình đã vất vả chiu vun đắp gần cả đời.

Đặt bịch cam sành mà Miên biết là rất ngọt trên bàn, Thái An nói :

– Cô Phượng gọi cho mày đấy.

Miên ngạc nhiên :

– Cô Phượng vẫn còn ở đó à ?

An ngã người xuống salon :

– Cô ở bên chồng nhưng thỉnh thoảng vẫn về thăm mẹ.

Hấp háy mắt, Thái An giở trò những nhiều thích hối lộ của nó :

– Nè ! Mày hứa đãi tao một chiều gì đó, tao sẽ kể chuyện Mỹ Tho cho mà nghe.

Miên nhướn mày, giọng hờ hững :

– Mỹ Tho có chuyện gì đề mà kể chứ ? An nhíp chân :

– Có đó Chuyện hấp dẫn là đằng khác. Tao đã vào tận nhà của ông nội tên Trí, tao đã nhìn đã thấy và đã nghe. Chậc ! Đã lắm !

Miên ậm ự :

– Tao chỉ có khả năng bao mày một chiều bò bía ... Đại học sư phạm.

Thái An ra vẻ nghĩ ngợi :

– Hơi bị bèo, nhưng có còn hơn không.

– Vậy mày vào chuyện đi.

Thái An cầu nhàu :

– Bạn đến nhà không nước trà cũng nước lọc. Mày chưa cho tao uống miếng nước nào, tao khát khô cả cổ, làm sao kể chuyện ngọt được.

Liếc An một cái, Miên xuống bếp lấy chai nước suối trong tủ lạnh cho An.

Con nhỏ tươi ngay nét mặt :

– Vây mới phải, dù nước sôi thì hơi bị sang khi uống từng chai như vậy ở nhà.

Mẹ tao mang về mấy thùng. Uống thoải mái.

Thái An ngửa cổ tu một hơi như con trai. Uống xong nó hỏi :

– Suốt một tuần tao ở Mỹ Tho, mày và Trí thế nào ? Vui vẻ hay sầu thảm ?

Hồng Miên dài giọng :

– Bình thường thôi, Nghĩa là thường xuyên.

Rồi cô buột miệng :

– Nhưng tức lắm.

An ngạc nhiên :

– Sao lại tức ?

Miên lảng đi :

– Chưa kể chuyện Mỹ Tho cho tao nghe mà hơi lung tung.

– Chuyện Mỹ Tho liên quan tới chuyện Sài Gòn. Tao muốn biết cái sự tức của mày trước.

Miên đành kể nội dung cuộc điện thoại bà Trinh gọi tới mình cho An nghe.

Con nhỏ phán một câu chắc nịch :

– Bà ta đúng là độc. Nếu yêu Trí, mày sẽ khổ dài hạn vì ... người mẹ này. Cô Phượng cũng từng bị bà ta làm tình làm tội trước khi lấy ông nội Trí chứ đâu phải giỡn.

Ngừng lại một chút để thách thức sự tò mò của Miên, An mời dừng đỉnh nói tiếp :

– Ông Thứ, chồng cô Phượng có hai người con trai, ba Trí tên Lễ là người em, ông Lễ không ủng hộ chuyện ba mình đi thêm bước nữa. Mà nghe đâu chừng ông không ủng hộ vì nghe lời ba vợ. Bà Trinh, mẹ Trí là người thủ đoạn, tính toán, bà ta đâu muốn tài sản của gia đình chồng phải chia thêm cho một dòng con khác, nếu như cô Phượng may mắn sinh tiếp cho ông chồng già một vài đứa con. Thế là bà Trinh cho người thân xuống tận nhà cô Phượng nói nặng nói nhẹ với mục đích cho cô ấy nản mà bỏ ý định lấy ông Thứ.

Miên bất bình :

– Bác ấy là con dâu, đâu có quyền xen vào những chuyện trọng đại của ba chồng.

– Dĩ nhiên bà ta đâu dại dột lộ mặt cho ông bố chồng biết. Bà Trinh xúi con gái mình tới khóc lóc ỉ oai ở nhà cô Phượng. Chị Hai của Trí viện cớ ông nội đã già, cô ta xấu hổ với gia đình chồng sắp cưới chuyện ông nội lấy vợ ở tuổi bảy mươi. Rồi cô ta lại buộc cô Phượng vào tội tham gia tài của ông nội mình. Tóm lại, bà Trinh chỉ đạo nghệ thuật cho con gái đủ trò nhằm phá cuộc hôn nhân lệch pha đó, nhưng không được. Cô Phượng tuy đã là vợ kể của ông Thứ, tức là đạt được điều mình muốn nhưng trong lòng vẫn còn hận bà Trinh. Cho tới bây giờ hai người

cũng đầu có nhìn mặt nhau.

Miên thắc mắc :

– Sao cô Phượng biết bà Trinh đạo diễn mọi chuyện ? Rủ chị Hai của, Trí tự ý làm chuyện đó thì sao ? Coi chừng cô Phượng hiểu lầm bác Trinh đó.

An bĩu môi :

– Hồng dám hiểu lầm đầu. Bà Trinh từng xúi bà chị bạn dâu, tức là vợ của ông anh chồng hợp tác để chống đối ba chồng, nhưng bà này không đồng ý.

Chính bà chị dâu này đã kể cho cô Phượng nghe hết thảy. Nồi bao nhiêu đó cũng chứng tỏ mẹ Trí là ,một người thủ đoạn. Hừ ! Tao sợ mối tình non của mày sớm chết yểu vì bà phù thủy này.

Miên gượng gạo ?

– Cái gì mà tình non với tình già ?

An tỉnh quái :

– Mày yêu hẳn muốn chết còn bày đặt ...

Miên đỏ mặt :

– Ai nói với mày điều đó ?

An nghênh nghênh :

– Cần gì ai nói. Chỉ cần nhìn mặt mày long lanh, má mày hây đỏ, môi mày căng mọng khi nhắc tới Trí là đủ hiểu rồi. Khai thật đi, đã "kiss" nhau mấy lần rồi ?

Miên gắt :

– Vớ vẩn !

An cười hì hì :

– Xấu hổ là đúng. Yêu nhau ai chả hôn nhau. Chẳng thế nên mẹ Trí mới vu lên rằng mày giữ con trai bà ta cả đêm tới sáng. Chà ! Phép thử tình của mày coi bộ thành công vượt điểm chuẩn rồi.

Miên tức lắm, nhưng đành làm thỉnh trước mồm mép tai quái của Thái An.

Con nhỏ được nước trêu tới :

– Sao ? Tao nói đúng tim đen mày phải không ? Nêu vậy lo chuẩn bị cặp giò đi.

Miên tròn mắt :

– Để làm gì ?

Thái An tỉnh queo :

– Để trèo đèo đúng như tinh thần câu ca dao. "Yêu nhau mấy núi cũng trèo, Mấy sông cũng lội mấy đèo cũng quá'.

Tao thấy cái đèo "Mẹ Bồng Con" tuy thấp, nhưng mày và thằng cha Trí khó qua được đâu.

Miên ngập ngừng :

– Cô Phụng có biết tao và Trí quen nhau không ?

Thái An lắc đầu :

– Tao không nói.

Mặt Thái An chợt nghiêm lại :

– Vì tao nghĩ mày và Trí sẽ không tới đâu.

Miên hiu hắt :

– Tao hiểu ý mày !

Hai đứa chợt rơi vào im lặng. Sau cùng Thái An lên tiếng :

– Đi uống cà phê.

Miên chẳng hào hứng gì.

– Đi thì đi.

Hai đứa vào quán Ca Dao. Mắt Miên chợt chạm phải một gã đàn ông quen quen. Trong tích tắc, cô nhận ra Thao, bạn chị Hai của Trí. Anh ta đang ngồi cạnh một cô gái ăn vận khá sang. Gã đã nhận ra Miên nên đưa tay lên chào. Cô khẽ gật đầu đáp lễ trong khi cô gái quay lại nhìn đầy khó chịu.

Thái An tò mò :

– Ai vậy ?

Miên nói :

– Chắc là chị của anh Trí. Tao nhận ra Thao người Trí giới thiệu là bạn chị mình.

An nheo nheo mắt :

– Có thể lắm, dù bà ta không giống trong hình chụp hôm đám cưới cô Phụng là mấy. Nè ! Mày có nên chào hỏi bà ta không ?

Miên nhún vai :

– Tao sẽ làm điều đó nếu đi với Trí.

Thái An phẩy tay :

– Vậy cứ vô tư uống cà phê vì mày đi với tao.

Nhưng Miên chưa vô tư được mấy chốc, cô gái ngồi cùng Thao đã bước đến.

Cô ta tự giới thiệu :

– Chị là Bạch Lan, chị Hai của Trí. Em là Miên phải không ? Chị muốn nói chuyện với em.

Miên nói :

– Vâng. Mời chị ngồi. Đây là Thái An, bạn thân nhất của em.

An cười rất tươi :

– Chào chị. Đường như em đã từng gặp chị rồi.

Bạch Lan hơi khựng lại. Cô ta nhìn An chăm chú rồi nhếch môi :

– Tôi chưa gặp em, hoặc một người đại loại như em đây bao giờ.

Miên chưa kịp nói gì, An đã nhấn mạnh :

– Riêng em từng gặp chị rồi và đó cũng chẳng hân hạnh gì.

Bạch Lan sa sầm mặt :

– Chị muốn nói chuyện với chỉ riêng Miên.

Miên nhỏ nhẹ :

– Nếu thế xin cho cái hẹn nào khác. Chớ em đang ngồi với bạn, không thể bảo con bé cảm phiền đi chỗ khác.

Bạch Lan cười khẩy :

– Em nói thế mà nghe được sao ? Không ngờ Trí quen bạn xấc xược như vậy.

Đã thế thì nghe đây. Yêu cầu em hãy dang xa Trí ra, gia đình tôi không chấp nhận em là bạn nó. Em trai tôi sắp đi du học, đường tương lai của nó rộng mở thênh thang, đừng làm rác rưởi quẩn dơ chân nó.

Miên lặng người đi vì những lời chua ngoa của Lan, cô trấn tĩnh lại rồi trả đũa.

Chị về đóng cửa nhốt Trí lại thì tốt hơn bảo em dang xa anh ấy. Bản thân em luôn lẩn tránh, nhưng Trí cứ như con thiêu thân lao vào đèn, em là lửa, lao vào lửa hậu quả thế nào, chị biết rồi đó.

Bạch Lan đổi giọng :

– Đồ kiêu ngạo ! Mà sẽ phải trả giá cho sự kênh kiệu của mình. Bằng mọi cách gia đình tao sẽ tách Trí ra khỏi mày.

Nhìn Lan hầm hầm trở về bàn ngồi với Thao. Thái An khen :

– Đối đáp khá lắm. Cho đáng đời ... mẹ chị Hai kia.

Hạ giọng xuống, An nói :

– Nhưng mày sẽ mất trắng đó.

Miên mím môi :

– Gia đình Trí sẽ không bao giờ chấp nhận tao. Từ đầu tao đã biết điều này, nhưng lại không đủ sức tránh xa Trí. Tao thật dại dột.

Thái An thắc thỏm :

– Mày yêu hẳn lắm hả ?

Miên gượng gạo :

– Không biết nữa. Nhưng tao buồn vì bị sỉ nhục và bị cấm đoán. Nếu cứng rắn hơn tao đã không rơi vào cảnh vừa rồi.

Thái An bấu môi :

– Bà Lan giờ chiều giống như đã từng giờ chiều với cô Phượng mà không cần mẹ mình đạo diễn, đúng là bà nhập vai đến mức tự sáng tác ra kịch bản mới rồi đóng luôn.

Miên nhủ An :

– Lẽ ra tao không? nên đốp chát như vậy. Tội nghiệp Trí !.

An liếc cô :

– Vậy ai tội nghiệp mày ? Đúng là lụy tình.

Miên bùng ly cà phê lên và thấy đắng nghét nỗi thất vọng. Cô có lụy tình không ? Cô vẫn tự hào vì Trí quá đổi yêu mình. Cô biết mỗi lần đến với cô, anh thường giấu, thậm chí dối mẹ, cô biết rõ mẹ Trí ghét mình, bà đã nói như mắng cô trong điện thoại nhưng sau đó Trí tiếp tục trồng cây si trước cổng trường.

Anh theo cô về nhà, chịu khổ đứng bên ngoài nếu Miên nổi bướng không cho vào nhà. Trí khiến cô thấy mình là số một, là duy nhất trong tim anh như Trí vẫn nói rí rả hàng đêm qua điện thoại. Anh đánh vào nỗi tự cao kiêu hãnh của Miên bằng sự si mê của mình, cô đã xúc động, đã mềm lòng vì sự đeo đuổi bền bỉ của anh. Giờ thì Miên phải đối mặt với cả gia đình Trí. Mẹ anh, chị anh đã tỏ thái độ quyết liệt, yêu Miên anh sẽ khổ.

Bỗng dưng Miên thấy thương Trí hơn cô tưởng. Cô sợ Trí không chịu nổi, khi cô rời xa anh.

Thái An đá chân Miên :

– Làm gì ngăn người ra thế ?

Miên chép miệng :

– Tao thấy tội Trí, thật đó.

An bắt bẻ :

– Chỉ tội nghiệp thôi sao ? Đó là thương hại chứ có phải yêu đâu.

Miên im lặng. Bên kia, ngồi với Bạch Lan, nhưng Thao không bỏ qua cơ hội đá lông nheo với cô. Trông anh ta mới đến làm sao !

Anh ta lộ liễu tới mức, Thái An phải thốt lên :

– Chị của Trí gặp họ Sở rồi. Trông con mắt thẳng cha đó kìa. Dê đạo lộ.

Đang rầu rĩ trong bụng mà nghe An nhận xét Miên cũng bật cười. Nghe cô và An cười, Bạch Lan quay phắt lại mặt phùng phùng sát khí. Thấy thế, Thái An càng cười to hơn.

Miên nhăn mặt :

– Thôi đi An, mình về.

Dứt lời, cô đứng dậy, An vội vã theo sau.

Con nhỏ cần nhẫn :

– Ly cà phê của tao vẫn còn một nửa. Mày đâu cần rút lui hối hả như vậy.

Miên so vai :

– Tao có cảm giác chi Lan sắp ăn tươi nuốt sống mmh. Thôi thì biến cho xong. Thái

An lên xe ngồi :

– Giờ đi đâu ?

Miên hờ hững :

– Tùy mày, nhưng không về nhà.

– Sợ gặp Trí chứ gì ? Hừm ! Trốn tránh đâu phải thượng sách. Hai đứa bây phải đối diện sự thật, hoặc chia tay hoặc hôn, hoặc ...mấy núi cũng trèo, mấy đèo cũng qua.

Đèn đỏ dừng, Miên ngó băng quơ vào chiếc du lịch đời mới màu xanh dương đậu bên cạnh và giật mình khi thấy mẹ mình. Bà chung xe với hai người đàn ông đứng tuổi trông bề vộ, uy quyền.

Thái An thúc chõ ra sau :

– Mẹ mày kìa Miên.

– Tao thấy rồi và lơ là tốt nhất.

An gắt gù :

– Hiếu rồi !

Chiếc du lịch phóng vút đi, Hồng Miên nhìn theo. Cô không biết những người đàn ông đó, nhưng chắc chắn một điều, cô đang sống bằng tiền của họ, những người mẹ vẫn gọi là khách hàng.

Tim Miên chột se sắt khi nhớ đã có lần cô hỏi :

– Chùng nào mẹ mới bỏ nghề ?

Mẹ cười phán một câu :

– Chùng nào người ta không cần mẹ nữa.

Miên nhếch môi. Cô biết mẹ sẽ trả lời như thế, nhưng cô vẫn hỏi hừ ! Chùng nào họ mới hết cần mẹ chứ.

Ngồi phía trước, Thái An vừa lái xe vừa ư ử hát :

“Giờ em đã mất những phút vô tư thuở nào. Từ khi anh đến mang những yêu thương nồng trao ...”.

Miền ngược mặt lên. Trời xanh lọt giữa những dãy phố cao tầng, giữa những hàng cây xanh lá. Có một chiếc lá me con rơi trên tóc Thái An. Thật lãng mạn. Khổ nỗi cuộc đời không như vậy, Hồng Miên biết quá những quy luật khắt khe của đời nhưng cô đã cố ý phớt lờ nó khi nghĩ đến những mối tình chỉ có trong phim. Giờ thì thực tế đã đánh thức Miên, rõ ràng và cay độc. Giấc mơ dù chỉ để là mơ đã vô tan, giờ đây Miên đang thức và đang dong xe trên con phố nhỏ và dài, một con phố mang trong mình biết bao nhiêu cuộc đời phức tạp.

Chương 5

Bà Trinh thật nhẹ nhàng khi sáng nay Trí chịu xách vợt đi theo bà vào sân tennis.

Dù mặt cu cậu vẫn lầm lì, mặt lờ đờ vì bị kéo dậy sớm, Trí vẫn còn là đứa con ngoan, ngoan hơn bà lo sợ. Nếu thế nhất định bà sẽ ép sao cho Trí vận động thật nhiều để nó không sung mãn đến mức đêm mơ thấy hồ ly trong mộng.

Bà phải áp dụng triệt để câu "Một tâm hồn mình mẫn trong một thân thể tráng kiện". Muốn thế bà phải buộc Trí chơi thể thao.

Về bản chất, tennis là môn thể thao tương đối toàn diện mang lại cho người chơi nhiều ích lợi về thể lực, trí lực và cả sự sáng khoái về tinh thần.. . Cả gia đình bà từng tốn bạc chục triệu để học thành thạo môn chơi từng dành cho giới quý tộc, sau đó hai đứa con bà không theo môn. Giờ thì bà phải lôi bằng được Trí trở lại sân, khởi đầu đã thuận lợi, bởi vậy bà phải đề Trí đi theo con đường mình đã vạch ra một cách hết sức ngọt.

Nhìn vẻ hờ hững của Trí, bà cũng oải lắm, nhưng bà không thể bỏ mặc Trí muốn làm gì thì làm. Bà phải kiên trì, mềm mỏng và nhất quyết không nản lòng.

Có thể bà mới chiến thắng con bé có cái tên nghe hết sức gợi cảm. Rất nhỏ nhẹ, bà bảo :

– Khởi động đi con.

Trí uể oải nghe lời bà. Anh chả hứng thú gì với môn thể thao thời thượng này, khổ nỗi muốn lấy lòng mẹ, anh phải ... phụng mệnh khi nghĩ tới Hồng Miên, bởi vậy mỗi sáng phải dậy sớm đi đánh tennis cho vừa ý mẫu thân, suy cho cùng cũng đâu cực nhọc gì khi đạt được mục đích.

Vừa chậm rãi khởi động, Trí vừa hờ hững rảo mắt quanh sân. Ở đây thanh nin trạc tuổi anh ít hơn các bậc phụ huynh. Điều đó cũng dễ hiểu vì cho dù tới nay quần vợt không còn là môn thể thao dành riêng cho tầng lớp thượng lưu, nhưng thật sự để theo đuổi nó, người chơi ít nhất phải có mức thu nhập từ khá trở lên. Chưa làm ra tiền như anh chỉ ăn theo cha mẹ.

Trí chợt chú ý tới một thanh niên tóc dài được buộc lại. Nếu anh không lầm thì hẳn là người đã đưa Miên về tối hôm đó, hẳn là cấp dưới của mẹ Hồng Miên. Nếu hẳn có điều kiện vào chơi ở sân này thì chắc chắn cuộc sống vật chất của hẳn thuộc hàng khá. Điều đó chứng tỏ mẹ của

Miên cũng thuộc giới VIP.

Những phụ nữ quá thành đạt đã quen sống độc lập đâu cần thiết phải có một ông chồng mới được có con. Mẹ của Miên là người bản lĩnh, một mình nuôi con với bà là bình thường, nhưng với mẹ Trí dường như đó là điều không thể chấp nhận được. Bà đặt nặng vấn đề này để quở dũa "Mẹ nào con nấy".

Theo mẹ, Miên phải con gái nhà gia giáo đàng hoàng, cô không thể hòa hợp với gia đình Trí một gia đình danh giá.

Người thanh niên tóc dài hăn là thành viên quen thuộc của sân tennis này nên trông hăn thật tự tin khi bước ra sân.

Mắt Trí không sao rời khỏi hăn ta, anh vẫn còn ăm ức khi nhớ hăn đã xem anh như một thằng nhóc trước mặt Miên. Đời còn dài mà, nhất định sẽ có dịp để Trí trả dũa hăn.

Nhún vai, Trí bước về phía sân số ba. Anh chả hào hứng gì khi đánh với mẹ.

Nhưng bỏ lâu quá rồi, Trí chắc chắn sẽ thua xiềng niềng bất cứ "Quần thủ" nào trên sân này.

Mới hơn một set, Trí đã thấm mệt, anh không linh động khi di chuyển nữa.

Bà Trinh không giấu sự thất vọng :

– Con bạc nhược đến thế là cùng.

Trí gượng cười cố múa force-hand cho đẹp, nhưng bà Trinh vẫn chưa vừa lòng.

Bà càu nhàu :

– Cha với con, chỉ vào sân chiếu lệ, thấy mà chán !

Trí cũng đổ quạu :

– Vầy mẹ đánh với người khác đi.

Trí te te xách vợt ra bàn gọi nước uống.

Ngay tức thời gã tóc dài từ sân bên kia bước đến thế chỗ. Mẹ anh tức thời tươi tỉnh, bà hào hứng bỏ quên cả thằng con trai đang xụ mặt ngồi một đống.

Bà luật sư Khanh điệu đàng trong cái áo thun sát nách và cái quần sort ngắn bước đến ngồi với Trí.

Anh vội gật đầu chào, bà Khanh xởi lởi :

– Lâu quá mới thấy cháu. Chừng nào đi du học vậy ? - Chà ! Nếu biết bữa nay có cháu, cô đã đưa Mỹ Anh đi cùng rồi.

Trí chả lạ gì Mỹ Anh. Con nhỏ đó cùng học cấp ba với Trí. Nó cũng khá xinh gái, có điều kiêu kỳ, phách lối khó ai bì. Trời đày Mỹ Anh nên phách lối cho lắm và rồi cũng gục đổ trước anh San của Trí.

Nghe đâu bà Khanh đang tách Mỹ Anh khỏi San bằng cách đưa nó đi học ở Singapore. Khổ một điều nó dốt Anh ngữ quá, thi tới thi lui mấy đợt vẫn chưa qua ải tiếng Anh, trong khi đó San mỗi ngày một trượt dài trên dốc. Đến cuối dốc rồi anh phải chịu cai nghiện và ông nội Trí đã biệt giam San nơi nào Trí cũng không biết rõ. Anh tò mò :

– Mỹ Anh dạo này thế nào rồi cô ?

Bà Khanh tươi tắn :

– À, nó khỏe. Tháng sau nó đi Mỹ.

Trí ngạc nhiên :

– Đi du học à ?

– Không. Nó theo chồng ...thật, chồng chỉ là phương tiện để con nhỏ đi Mỹ.

Cô phải làm thế vì tương lai của nó.

Trí gật gù :

– Cháu hiểu. Cũng tại anh San quá tệ.

Bà Khanh bỗng hỏi :

– Sao cháu không chơi vài set ?

Trí gượng gạo :

– Cháu mới chơi xong hai set.

– Mới hai set đã mệt rồi. Cháu vậy mà yêu, coi chừng con gái chê đó.

Nhìn bà Trinh và gã tóc dài quần thảo trên sân, bà Khanh cười cười :

– Cháu biết người đang trên sân với mẹ mình không ? Cái gã có tên là Dũng styl đó.

Trí nhún vai :

– Dạ không, và cháu cũng chẳng quan tâm.

Bà Khanh hạ giọng :

– Cháu nên quan tâm đi. Đó là một dạng Xuân Tóc Đỏ đời mới.

Trí ngơ ngác :

– Cháu không hiểu.

Bà Khanh không vội giải thích. Bà băng quơ nhìn ra khoảng sân xanh và bóng quơ nói :

– Ngoài số đông luyện tập vì mục tiêu lành mạnh, không ít người chơi tennis vì những mục đích phi thể thao. Anh chàng kia là những người thuộc dạng thiểu số, nhưng rất mục lợi hại.

Đang lúc Trí chưa nghĩ ra gã tóc dài kia lợi hại thế nào, bà Khanh đã chỉ cho anh thấy hai phụ nữ, một trạc tuổi Hồng Miên nhưng trông rất lồi đời và một trạc bốn mươi tuổi trông sắc sảo, lịch thiệp, sang trọng và dĩ nhiên cả hai đều là người đẹp.

Bà Khanh hỏi :

– Có khi nào cháu nghe ba mẹ nhắc đến tên Hồng Nhạn chưa ?

Trí nhíu mày cố nhớ. Anh từng nghe ba mẹ lờ lững qua tiếng lại vì một phụ nữ, nhưng không biết phải bà ta tên Hồng Nhạn không. Với anh chỉ có Hồng Miên là đáng lưu tâm, còn những Hồng khác anh chẳng để ý.

Bà Khanh lại nói :

– Người phụ nữ đeo băng đô vàng kia là Hồng Nhạn. Cô ta cùng nhóm với anh chàng "Xuân tóc đỏ" đang ... hầu vớt mẹ cháu đó.

Nghe bà Khanh nói thế, Trí bỗng tập trung quan sát bà Hồng Nhạn. Gã “Xuân tóc đỏ” làm chung với mẹ Hồng Miên, biết đâu chừng bà Nhạn cũng vậy. Nếu thế chắc bà Nhạn cũng biết mẹ của Miên.

Trí tò mò :

– Họ cùng nhóm nghĩa là cùng công việc phải không cô ?

Bà Khanh gật đầu :

– Đương nhiên rồi. Hồng Nhạn được xem như trưởng nhóm, cô ta rất kinh nghiệm với công việc đang làm.

Trí hỏi tới :

– Công việc cụ thể của họ là gì ? Thuộc công ty nào hả cô ?

Bà Khanh bật cười thành tiếng :

– Cái gì mà thuộc công ty nào ? Đúng là cháu chưa hiểu vấn đề rồi. Họ hoạt động tự do theo nhu cầu của khách. Mà khách ở đây là các sếp các đại gia.

Trí ngạc nhiên hết sức vì những lời bà Khanh vừa kể. Anh không hiểu nổi nhu cầu của các sếp trên sân tennis là yêu cầu gì:

Anh hoang mang nhìn ra sân nơi mẹ mình đang bị gã Xuân tóc đỏ ... vẽ chạy tháo mồ hôi.

Giọng bà Khanh trầm xuống :

– Cháu xem, Hồng Nhạn đang giao dịch với sếp của công ty Hồ Am, hàng chính là cô gái xinh như mộng đi cùng.

Trí kêu lên :

– Bà ta môi giới mại dâm à ?

– Hồng Nhạn không từ chối nếu có yêu cầu, nhưng trên sân tennis này thì không phải vậy. Sếp của công ty Hồ Am đang cần một thư ký trẻ trung, xinh đẹp như người mẫu. Việc của thư ký riêng này chỉ đơn giản là cùng sếp vác vợt ra sân để đánh ngoại giao với các sếp khác. Dĩ nhiên cô em phải qua lớp đào tạo của các bậc thầy dạy quần vợt có tiếng, nếu không cô em đâu

đủ sức và lực gánh vác hộ sắp những set tennis tung búng ngoài sân. Bằng cách đó, giá trị của sắp sẽ tăng lên rất nhiều lần trong mắt đối tác, và công việc chắc chắn sẽ suôn sẻ hơn nhiều nhờ các kiều nữ ngoài sân này.

Trí liếm môi. Anh nhìn bà Nhận, nói cười huyền thuyên và thắng thất nhận ra có nhiều nét quen ở người phụ nữ này.

Người Trí chợt nóng ran rồi lạnh băng, anh hỏi :

– Gã Xuân tóc đỏ kia thật sự là người như thế nào hả cô ?

Bà Khanh nhún vai :

– Xuân tóc đỏ là Xuân tóc đỏ chứ còn thế nào nữa. Có điều đời nay Xuân tóc đỏ toàn cỡi xe a còng, chứ không ngồi xe kéo như thời của ông Vũ Trọng Phụng. Bởi vậy cháu liệu mỗi sáng tới đánh vài set với ba hoặc mẹ chứ đừng để như vậy.

Mặt Trí đổi sắc, giọng anh đành lại :

– Xin lỗi cô, mẹ cháu không phải bà Phó Đoan.

Bà Khanh tỉnh như rươi :

– Cô dâu có ý so sánh đó. Chả là cô biết chắc trăm phần trăm, anh Lễ, ba cháu vừa nhờ Hồng Nhận tiến cử cho mình một thư ký sân quần vợt với yêu cầu cụ thể là đẹp và chơi tennis giỏi. Ông Nhận đã đáp ứng đúng yêu cầu này. Ba cháu tức tốc cùng thư ký riêng bay ra Đà Nẵng để giao dịch. Kỳ này chắc ông Lễ thắng lớn.

Dù khó chịu vì kiểu nhiều chuyện của bà Khanh, Trí cũng phải khen :

– Cô tài thật ! Chuyện gì cũng biết.

Bà Khanh cười tí mắt :

– Giao thiệp nhiều, quen biết rộng thì nắm nhiều thông tin là đương nhiên.

Thông tin đôi lúc còn có giá trị hơn vàng.

Trí hỏi gặng :

– Sao tự dưng cô lại biểu không cháu vàng ?

Bà Khanh không hề nao núng vì câu mai mỉa của Trí, bà nói :

– Chẳng phải cháu với Mỹ Anh là bạn sao ? Hơn nữa, con bé và San, cũng một thời yêu nhau, cô cũng quý San, khổ nỗi nó bây giờ tệ quá, nên cô không thể ủng hộ và Mỹ Anh. Nhưng với gia đình San, gia đình cháu, cô vẫn giữ nguyên tình cảm. Cô đã từng cảnh báo với mẹ cháu về Hồng Nhận, song mẹ cháu quá tự tin nên xem nhẹ cảnh báo của, cô Hồng Nhận không phải tầm thường, để cô ả nắm thóp rồi thì khỏi cựa quậy, Đã có hàng lỗ đại gia lọt vào bẫy của Nhận. Họ phải nạp tiền vào tài khoản Hồng Nhận hàng tháng nếu muốn yên ổn làm ăn.

Trí buột miệng :

– Nếu vậy bà Hồng Nhạn khác nào dân xã hội đen ?

Bà Khanh xuýt xoa khen :

– Cháu nhạy bén thật !

Trí bồn chồn. Ba anh vốn rất cẩn trọng trong quan hệ giao tiếp. Sao ông lại qua lại nhờ vả người như bà Hồng Nhạn nhỉ ?

Trí không ngăn được tò mò :

– Thật ra bà Hồng Nhạn là người thế nào hả cô ?

Bà Khanh chưa kịp trả lời, Trí đã thấy bà Nhạn lưng thưng đi về phía mình.

Trông bà ta mới quỵn rũ làm sao, khiêu gợi làm sao với nụ cười trên môi và ánh mắt nhìn như mời mọc người khác phái.

Bỗng dưng Trí nghĩ ngay tới Miên của anh khi chạm cái nhìn khá lã rã của bà Hồng Nhạn. Rõ ràng Miên khác bà ta xa, nhưng cũng giống bà ta ở điểm gì đó mà Trí chưa nhận ra được. Chính điều lơ lửng này khiến Trí có ác cảm với bà Nhạn.

Bà ta nheo mắt nhìn bà Khanh, giọng khiêu khích :

– Chào ! Anh luật sư của em dạo này thế nào mà lâu quá em hồng thấy ảnh ở bất cứ sân nào hả chị ?

Bà Khanh khinh khỉnh :

– Anh ấy vẫn bình chân như vại và chắc hẳn vẫn nhớ cô.

Bà Nhạn cười, giọng cười khúc khích trẻ trung như giọng con gái của bà ta khiến Trí sững sờ khi nhớ tới tiếng cười của Miên qua điện thoại. Sao mà giống thế !

Bà Nhạn vẫn ngọt sớt :

– Anh luật sư vẫn nhớ em à ! Em không ngờ ảnh nhớ dai dữ vậy. Nhờ chị nhắn với anh luật sư là em cũng rất nhớ ảnh ghen.

Bà Khanh trừng mắt :

– Trơ trẽn đến thế là cùng !

Bà Hồng Nhạn cười :

– Em vốn như vậy mà ! Thôi, không phá những giây phút riêng tư của chị với cậu Hoàng Tử Bé này. Trông hai người hay lắm, nhưng nếu chịu khó ra sân vờn nhau như bà chị Đoàn Trinh và cậu em Dũng styl của em thì chắc trông còn ...

"loãng moạn" hơn nhiều.

Mặt Trí tái đi vì tự dưng bị lôi vào cuộc một cách cay độc. Anh thấy mình và mẹ bị bà Nhạn sỉ nhục.

Trí nghiêm nghị :

– Bà Đoan Trinh là mẹ tôi. Yêu cầu bà xin lỗi mẹ con tôi về những gì bà vừa mới nói. Tôi không quen hạng người như bà, mẹ tôi cũng vậy, bà đã xúc phạm người khác bằng lời. Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này.

Bà Hồng Nhận hơi khựng lại vì thái độ quyết liệt của Trí, nhưng sau đó bà ta nhanh chóng trở lại trạng thái bình thản lúc đầu.

– Ôi ! Té ra con là con trai anh Lễ. Thảo nào trông nét rất quen. Cậu em giống bố thời trai trẻ lắm. Ông Lễ thời trẻ rất nghiêm và không biết thế nào là nói đùa. Vừa rồi tôi đùa ấy mà. Nếu cậu em không thích, tôi thành thật xin lỗi vậy. OK ?

Trí khinh khỉnh :

– Bà thích đùa là chuyện của bà, nhưng từ giờ trở đi hãy nhớ tránh xa gia đình tôi ra. Đúng là cặn bã !

Mặt vẫn tươi cười, nhưng giọng bà Nhận đanh lại :

– Đừng hỗn nhé ranh con ! Cỡ ông bố mày tao còn nằm trong tày. Liệu hồn đó !

Trí mím môi lại. Anh tức điên lên vì giọng điệu ngoa ngoắt của bà Nhận.

Tức chỉ để tức, chớ anh không thể làm gì, là đàn ông, ai lại cãi tay đôi hay động chân tay với phụ nữ, Trí nuốt nước bọt nhìn bà ta uốn ẹo trở lại chỗ các đại gia ngồi.

Bà Khanh nhếch mép :

– Cháu thấy cô ả 1 là người thế nào ?

Trí cay cú :

– Thứ cặn bã như cháu vừa mắng. Nhưng tại sao bà ta lại biết ba cháu từ thời trai trẻ kìa ?

Bà Khanh nói :

– Ba cháu, ba Mỹ Anh đều quen biết Hồng Nhận từ thời trẻ.

Trí buột miệng :

– Thật à cô ? Quen biết hay bạn bè như cháu và Mỹ Anh ?

Bà Khanh lấp lửng :

– Họ không phải bạn bè, nhưng có mối quan hệ khá mật thiết, vì cô ta thời đó đẹp nổi tiếng, mà dường như bác hai Phúc của cháu mới biết nhiều về Hồng Nhận, còn ba cháu thì quen sơ thôi:

– Quan hệ như thế nào mà gọi là mật thiết khi không phải bạn bè, lại là người khác phái. Chẳng lẽ là ... là ...

Bà Khanh nhếch môi :

– Là già tình nhân non bồ bịch. Hồng Nhận thời đó đã sống theo kiểu "Anh thích thì em xin

chiều'. Hồng Nhạn chiều tất tần tật các anh chàng hảo ngọt xung quanh, bù lại, các chàng phải móc hầu bao ra.

Trí kinh tởm :

– Một dạng kinh doanh bằng vốn tự có. Như vậy đâu thề gọi là già nhân tình, non bồ bịch khi tất cả đều là sòng phẳng ?

Bà Khanh nói :

– Hồng Nhạn rất khôn ranh. Cô ta đâu để những con mồi của mình biết mình là một món hàng, trái lại Hồng Nhạn đưa từng người tình vào mê hồn trận bằng những lời mật ngọt trên môi, anh chàng nào cũng tưởng mình là độc nhất của cô nàng. Nhưng cái kim trong bọc lâu ngày cũng phai lò ra, hướng hồ chi chuyện yêu đương của những người trẻ. Một ngày đẹp trời nọ, các chàng chợt nhận ra mình đã rót tiền vào một cái túi không đáy để nuôi một nàng tình rỗng.

Trí tựa lưng vào ghế :

– Kết thúc thật bi hài ... Đúng không cô ?

Bà Khánh gật gù :

– Đúng vậy, nhưng những cuộc tình kiểu như trên thường có kết thúc bi nhiều hơn hài. Nghe đâu hồi ấy Hồng Nhạn vì quá khó khăn, túng thiếu nên mới làm thế.

Tri cười nhạt :

– Bây giờ thì sao ? Chẳng lẽ bà ta đang túng thiếu ? Cháu cho rằng do bản chất bà Nhạn vốn là như vậy.

Bà Khanh có vẻ hả hê khi Trí kết luận thế. Nhìn thôi, bà cũng nhận ra thằng nhóc đang căm Hồng Nhạn cỡ nào. Thằng nhóc đâu biết rằng bà cũng ghét mẹ nó y như là ghét Hồng Nhạn, thậm chí bà ghét Đoan Trinh hơn cả Hồng Nhạn là đằng khác. Bà thích nhìn những kẻ bả ghét đau khổ vì bất kỳ lý do lớn bé nào.

Chép miệng ra chiều bất nhẫn, bà Khanh nói :

– Cháu còn nhận xét như vậy, chẳng hiểu sao anh Lễ lại tin cô ta chớ ...

Không khéo mẹ cháu sẽ khổ đấy.

Trí quả quyết :

– Cháu không để điều tồi tệ ấy xảy ra đâu. Cháu hứa với cô đó.

Bà Khanh ngọt ngào :

– Cô cũng mong vậy. Chậc ! Nhìn mẹ cháu trên sân kia. Rạng rỡ làm sao !

Hạnh phúc làm sao ! Cô thấy ganh tỵ quá.

Nhìn mẹ tung tẩy trên sân với một gã cao ráo đẹp trai múa force-hand, backhand, đập

smash như nghệ sĩ Trí xoắn mắt hết sức. Anh càng khó chịu hơn khi biết Dũng styl là hạng nào trên sân tennis. Hấn là một thằng lưu manh kiếm sống bằng cách ve vãn các bà giàu có, biết đâu chừng mẹ của Hồng Miên cũng là nạn nhân của Dũng ? Rồi Miên nữa, thật nguy hiểm nếu để hấn gần gũi cô bé.

Trí buột miệng :

– Công việc thật sự của gã Dũng styl kia là gì hả cô ?

Bà Khanh trả lời :

– Một tay đánh độ chuyên nghiệp. Dũng Styl là một trong vài ba người có đẳng cấp trong làng tennis quận Ba. Với con mắt nhà nghề hấn dễ dàng nhận ra trong sân ai là kẻ lăm tiền, chơi và có máu đen đỏ. Hấn sẽ làm quen với những người đó rồi rủ họ đi cấp độ với những đại gia khác. Dũng sẽ là kẻ đánh thuê. Với tài nghệ của mình, dĩ nhiên Dũng sẽ chiến thắng. Tiền cá cược sẽ được chia theo tỉ lệ đã thỏa thuận, và đây là công việc nuôi sống hấn.

Trí ngập ngừng :

– Dũng styl cùng băng với bà Nhận phải không cô ?

– Đúng phóc ! Cá mè một lứa đó !

Trí chợt nghe rõ rồi, anh hỏi tới :

– Bà Nhận có chồng con gì không cô ?

– Chồng thì không, nhưng con thì có một đứa con gái. Cô ta không sống chung với con, từ nhỏ đứa bé đã được Hồng Nhận thuê người chăm.

Trí hấp tấp :

– Cô bé ấy tên gì ?

Bà Khanh lắc đầu :

– Cô không biết, Hồng Nhận khen con mình đẹp hơn siêu mẫu. Hừ ! Rồi nó cũng như mẹ mình thôi, ông bà thường nói :

"Mẹ nào con nấy" mà.

Trí bỗng nhấp nhồm không yên. Anh muốn kéo ngay Dũng styl ra để hỏi về mẹ của Miên.

Bà Khanh chợt nhỏ nhẹ :

– Cháu liệu chăm sóc mẹ đầy phụ nữ ở tuổi này tánh khí thất thường lắm. Họ luôn thấy cô đơn bên cạnh chồng con.

Trí phản ứng ngay :

– Dứt khoát mẹ cháu không nằm trong tuýp người cô vừa nói:

Ngay lúc đó, bà Trinh bước tới. Trí im lại. Bà ngồi xuống lấy khăn lông lau mồ hôi.

Giọng vui như trẻ được quà, bà bảo :

– Con cố tập lại cho giỏi như anh bạn vừa đánh với mẹ.

Trí cộc lốc :

– Con không thích giống ai hết, nhất là giống đồ mạt hạng như Dũng styl.

Mặt bà Trinh tái đi khi thấy nụ cười mỉm của bà Khanh. Bà bật cười :

– Nói vậy chả lẽ mẹ giao thiệp với người không ra gì sao ? Dũng là thầy dạy tốt nhất đó, con đừng quá tự cao, khinh thường kẻ khác.

Trí chưa kịp nói gì, bà Khanh đã chen vào :

– Chắc Trí phải nắm được thông tin gì đó nên mới phản ứng như vậy. Thằng thần như cháu là rất tốt, em đừng rầy rà thằng bé.

Bà Trinh liếc xéo bà Khanh :

– Hừ ! Chắc những thông tin quý quái đó chị đã cung cấp cho nó chó gì.

Trí đeo vạt lên vai. Anh chào bà Khanh rồi đi một nước. Ngang qua chỗ bà Hồng Nhạn ngồi, Trí nghe tiếng bà cười. Trời ạ ! Sao giống giọng của Miên đến thế. Trí hết hoảng vì nhận xét này. Anh đi nhanh như muốn thoát khỏi tiếng cười của bà Nhạn. Anh đã ghét, giờ càng ghét bà ta hơn khi nghĩ tới Hồng Miên. Lẽ nào hai người có tên chữ lót là Hồng có quan hệ với nhau ? Chắc là không, là không đâu.

Không về nhà, Trí tấp vào quán cà phê trên đường. Anh lôi điện thoại ra gọi Miên.

Hy vọng giờ này cô đã thức dậy nhưng còn ở nhà.

Chuông reo một hồi, Trí mới nghe giọng ngái ngủ của Miên.

Anh hơi bối rối dù đã lường được tình huống này.

– Em còn ngủ à ? Anh xin lỗi.

Hồng Miên càu nhàu :

– Đã bảo anh đừng gọi điện mà. Em không muốn được xin lỗi dù bất cứ nguyên nhân nào. Nhất là những nguyên nhân phát xuất từ mẹ và chị Hai anh.

– Khoan đã Miên. Anh muốn hỏi em một câu.

– Lại chuyện gì nữa đây ?

Trí ngập ngừng :

– Phải bà Hồng Nhạn là mẹ em không ?

Miên im lặng. Mấy giây sau anh mới nghe giọng cô hơi gằn :

– Phải. Chả lẽ đó là lý do để anh gọi điện đánh thức. Miên dậy ?

Trí mím môi :

– Đó là lý do khiến Miên né tránh mỗi khi anh hỏi về mẹ em thì đúng hơn.

Mẹ em đúng là khác người. Anh thật bất ngờ Miên lạnh lùng :

– Anh nói xong rồi phải không ? Thôi nhé !

Trí ôm đầu trước sự thật đáng nguyền rủa này. Anh đang bị sốc khi cho rằng lâu nay Miên đại cố tình vẽ vờ hình ảnh mẹ mình để nhằm tưởng bà là VIP ở một công ty lớn nào đó. Anh đã lầm. Đã lầm !

Sự nhầm lẫn này sẽ là lưỡi dao bén cắt đứt mối quan hệ đầy khó khăn của anh và Miên. Sẽ không còn gì nữa. Sẽ không thể nào tiếp tục được nữa dù anh rất yêu Miên.

Trí được giáo dục bởi một người mẹ đặt nặng danh dự và sĩ diện, anh cũng giống mẹ nên không thể nào chấp nhận bà Hồng Nhạn, một người trơ trẽn đến mức bị anh mắng vào mặt là đồ cặn bã. Dẫu biết người ta không tự chọn cha mẹ, nhưng sao số phận lại trớ trêu với anh và Hồng Miên đến như vậy ?

Trí ngồi thừ người nhìn ra đường. Nhiều người tập thể dục, tập dưỡng sinh buổi sáng đang về. Một ngày mới bắt đầu. Có lẽ Trí nên can đảm đoạn tuyệt với ngày hôm qua, có lẽ Trí nên chú tâm đến tương lai của mình, một tương lai không Hồng Miên mà sẽ là một cô gái nào đó do ba mẹ chọn.

Bà Hồng Nhạn vừa ngẩng cái váy dạ hội bằng voan kim tuyến vừa nói :

– Cái váy này hợp với con đó.

Miên nghiêng đầu :

– Nó hợp với mẹ hơn và con cũng không cần thứ mắc tiền này.

– Sao lại không ? Người đẹp nhờ lụa, mà lụa thì không đòi nào rẻ. Muốn đẹp đừng hà tiện.

Miên chuyển đề tài :

– Mẹ sắp đi đâu nữa à ?

Bà Nhạn đưa tay vuốt lớp gấm mát rượi :

– Từ Bắc vô Nam, cũng những chốn ăn chơi đó, những chỗ mẹ không bao giờ cho con vào Con phải hiểu điều đấy.

– Con có đòi vào đâu. Con chỉ buồn là chưa lần nào được đi chơi xa với mẹ.

Bà Nhạn cười :

– Ở tuổi con đi với người yêu thú vị hơn đi với mẹ. Nè ! Anh chàng tối nào cũng gọi điện cả tiếng đồng hồ là người thế nào ? Mẹ rất muốn biết, nhưng chưa có dịp hỏi.

Hồng Miên chớp mi :

– Hắn không đáng để mẹ bận tâm đâu. Con ... xù đẹp rồi.

Bà Nhạn cao giọng :

– Lý do ?

– Có quá nhiều bất đồng.

Bà Nhạn hóm hỉnh :

– Nghĩa là nếu hần không chiều ý, con sẽ giận dữ và đòi chia tay cho tới bao giờ hần chịu thua, hai đứa lại huề chứ gì ?

Hồng Miên so vai :

– Con không trẻ eon đến thế đâu mẹ.

– Vậy thì thế nào ?

Miên im lặng. Cô không muốn nói với mẹ chuyện này. Cô lảng đi bằng cách cầm một cái khăn :

– Chiếc khăn choàng này đẹp quá, mẹ mua cho con nha mẹ ?

– Con thích à ?

– Vâng.

– Mẹ sẽ mua nhưng con trả tiền. Mẹ không cho con bất cứ khó khăn nào, dù chỉ một xiu. Miên bật cười :

– Mẹ cũng tin dị đoan sao ? Thế thì đừng mua khăn nữa.

Bà Nhạn bỗng xa xôi :

– Ngày xưa mẹ từng nhận một chiếc khăn choàng rất đẹp từ một anh chàng cũng rất đẹp.

– Rồi sau đó thì sao hả mẹ ?

– Mỗi người một phương, cho tới tận bây giờ chớ sao nữa.

Hồng Miên hơi nheo mắt :

– Anh chàng đẹp trai đó phải ba con không ?

Bà Nhạn lắc đầu :

– Không. Ba con rất xấu trai nên mẹ mới sanh một đứa xấu gái như con.

– Dầu ba xấu như Trương Chi đi chăng nữa, con cũng muốn một lần gặp ba xem ông xấu cỡ nào.

– Ông ấy đang ở trên trời ... Bao giờ con có cách thì bay lên gặp ông.

Hồng Miên cười. Cô nhìn mẹ, bà không khi nào thật lòng khi Miên hỏi về ba mình, vì vậy bà không thể trách Miên khi cô không muốn nói tới bạn trai của mình.

Vòng vòng hết các quầy quần áo trong Zen Plaza, cuối cùng hai mẹ con chả mua được gì, đã thế còn mỏi chân.

Hồng Miên gượng cười :

– Bữa nay con chả có tâm trạng mua sắm món gì.

Bà Nhạn tiếp lời cô :

– Ngoại trừ cái khăn choàng màu hồng ấy. Vậy thì mua ...

Miên ngắt lời mẹ :

– Con hết thích rồi.

Bà Nhận nhìn con gái, giọng trầm xuống :

– Tìm một quán nào đó ngồi với mẹ.

Miên hờ hững :

– Vâng, nếu mẹ muốn thế.

Bà Nhận nói :

– Mẹ muốn.

Hai mẹ con lên taxi tới quán Phan Nam ăn cà rí trầu và bò xốt tiêu xanh hấp dẫn.

Không gian lãng mạn với thác nước, tường đá, cây xanh mát mẻ khiến Hồng Miên hết sức dễ chịu.

Bà Nhận vừa bật nắp lon bia vừa hỏi :

– Con đang có chuyện không vui phải không ?

Miên tránh né :

– Thỉnh thoảng ai cũng phải có chuyện buồn. Con cũng đâu ngoại lệ.

– Vâng, con hiểu. Có điều con buồn vu vơ kiểu "Tôi buồn không biết vì sao tôi buồn" thì lấy ai là người hiểu để chia sẻ – Con khéo né tránh vấn đề lắm. Con ngại gì khi mẹ sẵn sàng là người hiểu để chia sẻ.

Hồng Miên nhếch môi :

– Tiếc là con lại không sẵn sàng.

Bà Hồng Nhận uống một hơi gần hết lon bia :

– Mẹ đúng là quá tệ !

Hồng Miên chẳng màng cầm đũa, cô và mẹ vẫn rơi vào những cảnh bế tắc như thế này. Giờ đây Miên đang đợi mẹ hỏi.

– Thằng đó là ai ?

Để cô sẽ có dịp hỏi lại mẹ :

– Ba con là ai ?

Nhưng mẹ đã không rơi vào bẫy của Miên.

Bà lặng lẽ bật tiếp nắp lon bia và uống. Mẹ uống rất giỏi, vì bà đã quen tiệc tùng, quen uống đỡ cho các đại gia. Càng uống, bà càng tỉnh, cho nên Miên cứ để bà uống tùy thích.

Bà Nhận hạ giọng :

– Con không nói ra nhưng mẹ thừa biết mẹ là nguyên nhân khiến con và thằng nhóc đó bất đồng. Mẹ xin lỗi ...

Hồng Miên nhăn mặt.

– Mẹ đừng nói thế. Mẹ cho con cuộc sống, mẹ nuôi con đến lớn khôn, nuôi con ăn học, mẹ không có lỗi gì với con hết. Ai đến với con người đó phải tôn trọng mẹ, bằng không thì thôi.

– Lời nói của lý trí hay trái tim vậy con ?

Miên đáp :

– Trái tim của con bảo lý trí nói như vậy. Và con đã xù anh ta.

Bà Nhạn se sắt :

– Mẹ đau lòng quá !

Miên nhún vai :

– Với con chi là chuyện nhỏ !

Bà Nhạn rưng rưng nhìn vẻ như bất cần đời của Miên. Có thật với con bé, xù một anh chàng là chuyện nhỏ không ? Chắc chắn không đời nào Miên thật lòng trút hết tâm sự với bà. Nó đã quen chịu đựng nên rất kín tiếng, bà sẽ không biết thêm gì từ nỗi buồn được giấu kỹ của cô đâu.

Gượng cười, bà pha trò :

– Ăn uống là chuyện lớn, nhưng này giờ con vẫn chưa ăn gì.

Cầm lát bánh mì được để trong cái rổ mây, Miên nói :

– Con ăn đây ! Cả hai món đều cay nếu con có chảy nước mắt, mẹ đừng nghĩ là con khóc nhé.

Bà Nhạn nghe nhoi nhói trong tim khi nhớ về quá khứ:

Người đàn ông đó có lối nói chuyện như Miên. Cha con họ thật giống nhau về tính cách, giống đến mức khiến bà đau lòng. Bà không muốn nhắc đến ông với Miên, con bé đã quen không có cha, không cần cha, nhưng thâm tâm Miên chắc chắn luôn thắc mắc về người cha vắng mặt của mình.

Bà ngập ngừng :

– Có đúng là con không buồn khi chia tay anh chàng đó không ?

Hồng Miên mỉm cười :

– Con có buồn nhưng không đến nỗi khổ. Mẹ đừng lo, con vẫn mạnh khỏe mà.

Bà Nhạn quay lại khi nghe có ai gọi mình.

Một người đàn ông bộ vệ bước tới chỗ bà và Miên đang ngồi.

Ông ta cười với bà Nhạn nhưng mắt lại không rời Hồng Miên khiến cô hết sức lúng túng vì đang ăn dở miếng thịt trầu.

Ông ta vồ vập :

– Lính mới của em à ? Trông hay lắm ! Bà Nhận nghiêm giọng :

– Con gái em đấy !

Người đàn ông không tin :

– Em có con lớn vậy sao? Trông cứ như hai chị em. Mà hai chị em hoa hậu ấy chứ.

Rồi ông ta trơ trẽn nói :

– Nhìn cô bé anh ước gì mình còn trẻ. Mà sao anh không thấy em đưa con bé đi đây đi đó nhỉ ?

Bà Nhận nhẹ tênh :

– Nó còn nhỏ, phải lo ăn học, thừa anh.

Người đàn ông cười hề hề :

– Không nhỏ lắm đâu. Tư non cỡ này là nhất, là nhất thiết đó.

Hồng Miên bưng ly soda chanh lên uống để xua cảm giác bị nặng ở ngực.

Vào quán với mẹ, Miên vẫn gặp những người quen, những người gọi là khách hàng của bà, nhưng chưa ai có cái nhìn thấy ghét như ... lão này. Miên đặt ly xuống bàn rồi bỏ vào nhà vệ sinh. Cô xót xa khi nghĩ mẹ vẫn phải thường xuyên gặp gỡ những người thừa tiền rũng mỡ, nhưng thiếu tư cách, đạo đức như thế.

Khi Miên trở ra thì người đàn ông đã đi rồi. Bà Nhận nhìn cô đầy bối rối.

Bà ngập ngừng :

– Mẹ rất tiếc vì bữa ăn đã bị phá hỏng.

Hồng Miên chua chát :

– Có nhiều thứ quan trọng khác cũng bị phá hỏng sao mẹ không tiếc ?

Đưa tay với lấy cái túi xách máng sau lưng ghế, Miên nói :

– Con có hẹn với Thái An, con xin phép về trước.

Miên rời khỏi quán với tâm trạng cực kỳ bức bối, cô bước xuống lề, chưa kịp băng ngang đường thì đã hoảng kinh hồn vía vì tiếng nẹt pô rồi tiếng rít lên của một chiếc xe phân khối lớn. Đúng lúc Miên giật thót người đứng lại thì gã ngồi sau xe đã đưa cánh tay dài như tay vượn ra giật lấy cái túi cô mang trên vai.

Như một phản xạ, Miên ghì lại, gã đàn ông đeo kính đen che khuất cả mặt mạnh hơn Miên nên gã kéo chiếc túi, cái xe lao đi, Miên ngã bổ ra đường giữa tiếng la chối lói của nhiều người.

Ngồi trong quán, bà Nhận chột nhói buốt tim, dù không hề biết chuyện gì xảy ra bên ngoài, nhưng chả hiểu sao bà bật dậy chạy vội ra cửa và bủn rùn tay chân khi thấy Miên nằm sòng soài dưới đường.

Hai chân nhũn xuống, miệng không còn hơi bà lê từng bước tới chỗ Miên trong lúc

nhiều người đã chạy đến cạnh cô trước bà.

– Con tôi ! Trời ơi ! Con tôi !

Miên đã ngất khi đầu va xuống đất. Bà Nhận ngồi phịch xuống, miệng lảm nhảm mà không biết mình đang nói gì.

Người ta khiêng Miên lên chiếc taxi đậu gần đó. Người ta đỡ bà Nhận lên cùng. Bà Nhận như muốn điên khi nghĩ Miên đã chết.

Người đàn ông tốt bụng đi cùng, hỏi bà :

– Chị cần điện thoại để gọi người nhà không ?

Bà Nhận sực tỉnh :

– Chết ! Giở xách và điện thoại tui để trong quán rồi.

– Lấy cái di động của tôi nè !

Bà Nhận ấp úng cảm ơn. Bà biết gọi ai bây giờ khi bà không có người thân nào ngoài má Hai Nữ đang làm công quả trong chùa.

Tay run rẩy, bà gọi cho Dũng styl. Thằng này nhanh lẹ, giao tiếp giỏi, có nó bà sẽ đỡ lo rất nhiều.

Nghe bà nói vài ba câu, Dũng đã bảo sẽ tới bệnh viện ngay. Bà thấy an tâm hết sức.

Trả điện thoại, bà cảm ơn và ngạc nhiên khi nghe người đàn ông hỏi :

– Xin lỗi ! Phải chị là Hồng Nhận không ?

Bà nuốt nước bọt :

– Dạ vâng. Tôi không nhớ đã gặp anh ở đâu.

– Chị không cần nhớ làm gì, để tâm trí mà lo cho cháu.

Bà ghen ngào :

– Đầu không chảy máu, nhưng sao nó không tỉnh lại vậy ?

– Có thể cháu bị choáng ... Chị nên bình tĩnh.

Bà Nhận nắm tay Miên :

– Nó ... nó không sao chứ ?

Người đàn ông không trả lời. Ông ta lấy cái di động ra :

– Tôi có quen một bác sĩ ở khoa cấp cứu. Tôi sẽ gọi cho cậu ấy trước.

– Vâng. Tôi cảm ơn anh.

Bà Nhận thấp thỏm như ngồi trên lửa. Bà nghe người đàn ông tốt bụng nói rì rào gì đó qua điện thoại, ông ta có nhắc đến một cái tên khiến bà sững sờ, nhưng cảm giác ấy mau chóng lướt qua. Với bà bây giờ, sinh mạng của Hồng Miên là trên hết. Lỡ như con bé không bao giờ tỉnh dậy, chắc bà cũng chết cho rồi.

Bà vốn là người chỉ biết sống cho mình, nhưng bây giờ bà không thiết sống nữa,

nếu không có Hồng Miên.

Nước mắt không rơi ra, mà nước mắt như chảy ngược vào tim khiến bà đau ú ở ngực.

Con bà chết mà chưa biết mặt ba, chưa được một lần gọi ba với tất cả khát khao.

Trời ơi ! Chắc nó oán bà lắm.

Bất giác bà gào lên :

– Con phải tỉnh dậy, Miên ơi !

Xe tới bệnh viện, người đàn ông bế Miên vào trong, bà Hồng Nhận như người chết đuối vớ được phao khi thấy Dũng styl nhón nhác ngay cổng:

Anh chàng trả tiền taxi rồi vội nói bước bà.

Miên đã được đưa vào phòng cấp cứu. Bà Nhận nhìn người đàn ông.

– Tôi cảm ơn anh rất nhiều. Xin lỗi tôi vẫn chưa nhớ ra anh.

Người đàn ông mỉm cười :

– Tôi đã nhờ bác sĩ. Đây là danh thiếp của tôi. Hy vọng chị sẽ nhớ ra. Giờ thì xin phép chị, rất tiếc tôi phải đi nên không giúp gì thêm được.

Đợi người đàn ông đi khuất, bà Nhận tò mò đọc tấm danh thiếp. Cái tên Ung Bá Triệu đập vào mắt khiến bà bị choáng như bị pha điện cao áp vào mặt. Họ Ung của ông Triệu là một cái họ đặc biệt, nó làm bà run rẩy khi nhớ về thời con gái của mình.

Bà Nhận lầm bầm :

– Ung Bá Triệu ... Ung Bá Triệu... Ung Bá Hưng ...

Bà đã nhớ ra rồi. Trải qua bao cuộc bể dâu, người ta ai cũng thay đổi. Bất ngờ gặp lại trong tình thế như vừa rồi, làm sao bà nhận ra Triệu, một cậu bé ngày xưa bà xem như em, nhưng cậu ta lúc nào cũng tận dụng mọi cơ hội để tán tỉnh, đeo đuổi bà. Với bà, Triệu chỉ là cậu bé con, trái tim bà đang khốn khổ vì Hưng, ông anh lớn nhất của Triệu. Số mệnh có đùa cợt với bà không khi sắp xếp cuộc hội ngộ đầy kịch tính này.

Đầu óc quay cuồng vì hai biến cố xảy đến một lượt, bà Nhận ngồi như hóa đá trên ghế băng.

Dũng nhỏ nhẹ :

– Chị Nhận. Mình phải chuẩn bị tiền. Miên chắc phải qua phẫu thuật đó.

– Hả ? Em vừa nói gì ?

Dũng ôn tồn :

– Bác sĩ bảo Miên bị chấn thương đầu, tuy không chảy máu nhưng rất nguy hiểm.

Trước mắt phải đưa nó đi chụp hình.

Bà Nhạn rên rỉ :

– Khổ thân con bé. Tất cả cũng tại tôi ...tại tôi.

Dững vội nói :

– Phải bình tĩnh để lo cho nó ...

Bà Nhạn kêu lên :

– Chị phải lo thế nào đây khi con bé nằm trong đó và không biết nó có tỉnh lại không.

Dững bất lực nhìn bà Nhạn khóc tu tu như con nít. Dững đã quen một Hồng Nhạn lạnh lùng, thủ đoạn trong công việc nên anh hết sức ngỡ ngàng, bối rối trước những giọt nước mắt hiếm hoi đó.

Bà Nhạn tiếp tục lải nhải :

– Chị phải làm, gì đây ? Làm gì đây ?

Dững vuốt mái tóc dài của mình, rồi anh ngáp ngừng :

– Sao chị không báo tin cho ba nhỏ Miên biết để anh cùng lo với chị ?

Bà Hồng Nhạn ôm ngực :

– Nó không có cha từ khi còn trong bụng chị.

Dứt lời, bà quay người đi. Tấm danh thiếp bị bẻ gãy làm đôi trong tay bà được vuốt phẳng ra.

Bà có nên làm theo ý của Dững không, khi định mệnh đã cho bà gặp lại Triệu ngay lúc này ?

Nhóng nhóng về phía phòng cấp cứu, bà Nhạn đau xé ruột khi nghĩ tới con mình.

Hít một hơi dài, bà bảo Dững :

– Em gọi Mỹ Liên đến quán Phan thanh toán tiền và lấy giỏ xách cho chị.

Điện thoại của chị trong giỏ, không có nó chị chẳng làm ăn gì được.

Dững gật đầu. Anh mừng khi thấy bà đã bình tĩnh lại để còn nhớ tới công việc.

Bà Nhạn lẩm nhẩm đọc số điện thoại trên danh thiếp. Bà đọc đến thuộc lòng rồi nhưng vẫn chưa có một quyết định gì.

Thời gian vẫn thản nhiên trôi. Bà Nhạn chợt giật mình khi cô y tá gọi :

– Người nhà của Hồng Miên đâu ? Chuẩn bị làm thủ tục mổ.

Bà Nhạn mím môi bước tới. Bà đã một mình nuôi con. hai mươi năm ròng và kiêu hãnh chấp nhận chuyện con bé không có cha. Giờ đây bà phải dững cam đi tới cùng niềm kiêu hãnh của chính mình.

Chương 6

Ông Triệu rút một hơi thuốc thật dài rồi từ tốn nhả khói. Biển ở đây vẫn còn quá đẹp, quá hoang sơ. Công ty của ông đang thăm dò đề đầu tư phát triển du lịch, và bãi biển này có tiềm năng rất lớn. Ông hy vọng mình sẽ tham mưu tốt với chính quyền các cấp đề sớm được phê duyệt dự án phát triển của mình.

Quay sang anh chàng kiến trúc sư đang nằm lăn trên đá, ông hỏi :

– Cậu thế nào ? Không được khỏe sao San ?

San ngúc đầu lên, giọng châm biếm :

– Em khỏe, nhưng chưa được ... lành mạnh dưới mắt của nhiều người.

Ông Triệu lừ mắt :

– Nhiều người nào khi ở đây chỉ mỗi tôi và cậu ?

San chua chát :

– Em không nói ở đây mà nói ... ở nơi kia xa lắm kìa. Những người thân thương ruột thịt nhất của em tổng cổ em ra đây vì họ sợ mất thể diện.

Ông Triệu nghiêm nghị :

– Ba mẹ em làm đúng, nhưng em lại nghĩ sai về cái họ sợ. Họ sợ em tự giết mình bằng cái chết trắng, chớ thể diện thì còn gì nữa mà nói.

San ầm ức :

– Nhưng em đã bỏ được rồi.

Ông Triệu ôn tồn :

– Hậu cai nghiện mới quan trọng.

San im lặng vì câu sau cùng của ông sếp Triệu. Ông ta đã gõ đúng vào điểm yếu của anh. San đã bỏ rồi lại lao vào ma túy mấy lần mà cứ hễ quay lại với nó thì độ nghiện của anh càng nặng hơn. Anh đã tự đánh mất mình và tự hủy diệt mình không thương tiếc.

Giờ đây San đã cương quyết đoạn tuyệt với quá khứ. Anh cương quyết làm lại từ đầu. Thế thì tại sao vừa rồi anh đi trách những người thân của mình ?

Giọng ông Triệu nửa đùa nửa thật :

– Ráng làm Rô-bin-sơn trên hoang đảo một thời gian đi. Tôi tin cậu sẽ trở lại với chính mình. Một Đỗ Hữu Thái San tài năng, bản lĩnh.

Búng điếu thuốc hút dở ra bờ cát, ông Triệu đứng dậy :

– Nào ! Vận động đi chớ cậu em. Đi dọc biển là một hình thức tập thể dục tuyệt nhất đó. Dù rất lười, San cũng uể oải bước theo sếp Triệu. Anh biết chẳng phải tự nhiên ông Triệu ra đây thăm anh khi công việc của ông lúc nào cũng bận bịu, đầy ắp. Thế nhưng mục đích của ông là gì ? San vẫn chưa biết.

Giọng ông Triệu lại vang lên :

– Cậu thấy nơi đây thế nào ?

San ậm ừ :

– Một hòn đảo lý tưởng cho những Rô-bin-sơn như em.

– Đã nhận mình là Rô-bin-sơn, nhắm cậu sẽ xây cho mình một ngôi nhà ra sao ?

San nhún vai :

– Ở hang đá, sống như người tiền sử cho xong, đòi người được mấy tấm hơi mà xây dựng cho mệt.

Ông Triệu tỏ vẻ phật ý :

– Trời đất ! Phải cậu vừa nói không vậy ? Kiến trúc sư, tốt nghiệp hạng thủ khoa mà thích sống trong hang như người thượng cổ. Cậu làm tôi xấu hổ quá.

San phết tay :

– Anh muốn gì ? Nói phứt cho xong, lòi nghề nghiệp, thứ hạng em làm chi rồi xấu hả.

– Thế cậu nghĩ tôi muốn gì ?

San nhún vai :

– Nói anh đừng buồn. Là nhà doanh nghiệp, anh đương nhiên muốn có nhiều tiền.

Nhưng có nhiều tiền chưa chắc là có tất cả đâu anh ơi.

– Đương nhiên. Song chả lẽ vì như vậy mà người ta không làm việc để kiếm ra tiền ?

Này, thói quen nhìn vấn đề ở mặt tích cực của cậu đâu rồi ?

San cúi xuống nhặt một cái vỏ ốc lên ngắm nghía rồi nói :

– Ốc ở đây rất đa dạng phong phú, nếu biết khai thác, cũng hái được nhiều tiền từ thứ vỏ ăn xong phải đổ đi đấy.

Ông Triệu trịnh trọng :

– Cám ơn cậu chỉ tôi cách lượm bạc cắc, tôi sẽ chú ý tới cái vỏ ốc của cậu.

– Vỏ ốc của biển chứ không phải của em.

Ông Triệu chắc lưỡi :

– Lại bắt bẻ. Cậu sắp thành đàn bà mất.

San hơi đỏ mặt vì nhận xét có phần độc địa của ông Triệu. Anh làm thỉnh đi dọc bờ cát, mắt dõi ra xa, ngó nơi những con sóng đang gầm gừ, đuổi nhau xô vào ghềnh đá.

Quang cảnh ở đây rất đẹp. Nhờ vậy San mới không đòi về Sài Gòn, nơi anh đã sống trong sự xa lánh của gia đình và người yêu. Anh đã cố tìm quên trong sự vật vã, đau đớn vì đói thuốc. Anh đã cố vượt qua bản thân mình trong nỗi nhớ khôn nguôi đến Mỹ Anh.

Giờ này Anh đang làm gì, lâu lắm rồi San không có được tin tức của cô, chưa bao giờ anh đơn độc như vậy.

Hôm trước, anh điện thoại về gặp Trí, thằng em họ San cho hay Mỹ Anh đã đi du học ở Singapore và nó chẳng có số điện thoại hay địa chỉ Email của cô.

Trí hứa sẽ hỏi bà Khanh hộ San nhưng tới hôm nay nó vẫn chưa thực hiện được lời mình hứa. Dường như Trí cũng đang gặp sự cố về tình cảm. Chú Lễ và thím Trinh đang sắp xếp cho Trí đi du học để xa, để quên cô gái nào đó mà chú thím cho rằng không môn đăng hộ đối.

Bất giác, San ngập ngừng :

– Anh có tin tức gì của Mỹ Anh không ?

Ông Triệu ngắn gọn :

– Nó đang ở Mỹ.

San ngạc nhiên :

– Sao lại ở Mỹ ? Em nghe Trí nói là Anh du học ở Singapore mà ?

Ông Triệu chậm rãi :

– Nó lừa cậu đó. Thật ra bà Khanh đã gả Mỹ Anh cho Việt kiều, hai vợ chồng vừa sang Mỹ tháng rồi.

San bật cười mà chẳng hiểu vì sao mình lại cười Anh không trách bà Khanh, cũng không trách Mỹ Anh. Tất cả tại anh. Ai dám cho con gái yêu một tên nghiện xì ke cơ chứ. Ông Triệu nói tiếp :

– Mọi người giấu vì sợ cậu bị sốc rồi lại quay về con đường cũ. Tôi thì không sợ như họ, tôi tin cậu.

San nhếch môi chua chát :

– Cám ơn anh.

Hai người im lặng đi dọc biển. Ông Triệu chợt nổi hứng huýt gió bài Biển nhớ, khiến San băng khuâng.

Anh nói :

– Không ngờ anh cũng lãng mạn gớm !

Ông Triệu cười :

– Thì ai lại không có một thời trẻ dại mơ mộng. Tôi cũng từng thất tình như thiên hạ chứ bộ. Lúc thất tình tôi có cảm giác mình sẽ chết vì đau khổ, tôi không ăn uống nổi, nằm bẹp dí trong xó phòng và tưởng tượng ra cảnh mình chết, nàng sẽ ân hận đến mức tự tử chết theo mình. Đúng là trẻ con.

Mắt xa xôi dõi về phía chân trời, ông Triệu trầm giọng :

Có mấy câu thơ hay hay để tôi đọc cho cậu nghe.

Đau khổ, buồn nhưng éo le. thay Không phải thời Roméo và Juliette Nên chẳng có
đứa nào dám chết Đành lòng thôi mỗi đứa một phương.

Ông Triệu bồi hồi :

– Cách đây không lâu tôi tình cờ gặp lại nàng sau đúng hai mươi năm. Buồn một
điều nàng không nhận ra tôi:

Thế mới biết thời gian có sức hủy diệt ghê gớm, nó có thể xóa nhòa tất cả.

San lắc đầu :

Đâu có tất cả, bằng chứng là anh vẫn nhớ và vẫn nhận ra nàng.

– Thật ra ngày xưa chỉ có tôi yêu, yêu đến điên cuồng, còn nàng thì chỉ xem tôi như
một nhíp cầu để nàng đến trái tim người khác.

Nãy giờ chỉ nghe ông Triệu nói một cách hờ hững, San bỗng thấy tò mò vì câu
chuyện thất tình thời trai trẻ của ông hơi éo le.

– Như vậy là anh yêu đơn phương à ?

– Yêu thì là yêu chứ đơn phương, song phương gì.

San gật gù :

– Cô ấy không nhận ra anh cũng phải. Nhưng người cô nàng yêu có điểm nào hơn
anh ?

Ông Triệu bình thản :

– Hẳn ta hơn tôi mọi thứ. Thứ nhất hẳn hơn tôi về tuổi tác, địa vị xã hội ngay thời
đó. Thứ hai, rất quan trọng hẳn là anh trai lớn của tôi.

San buột miệng :

– Ông Hưng ?

– Đúng vậy. Là anh Hưng. Lúc đó anh trạc tuổi cậu bây giờ. Ảnh tài năng, bay bướm
và dĩ nhiên rất mực đa tình, các cô gái đến với ảnh không chỉ mỗi mình nàng.

– Nhưng ông Hưng lại chọn nàng của anh ?

Ông Triệu lắc đầu :

– Cũng chưa hẳn là như vậy. Anh Hưng lúc đó chỉ nghĩ tới công danh sự nghiệp, phụ nữ với
anh ấy chỉ để giải khuây, tiếc là nàng không biết điều đó nên cứ tưởng anh ấy yêu mình. Sau đó
anh Hưng được đi tu nghiệp ở Pháp, nên hai người chia tay mà không hẹn ngày trùng lai hạnh
ngộ.

San hóm hỉnh :

– Đó là cơ hội, sao anh không nắm lấy ?

Ông Triệu thản nhiên :

– Tôi cũng muốn lắm chứ. Nhưng sau khi chia tay với anh Hưng, nàng đã biến biệt mất như

chưa bao giờ tồn tại. Sau đó một thời gian, tôi cũng đi học ở Úc, nên cũng không có cơ hội tìm để gặp lại.

San chắc có :

– Lần gặp lại vừa rồi, anh có nắm cơ hội lỡ vượt mất khi xưa không ?

Ông Triệu bật cười : Tôi chỉ muốn nắm giữ tuổi thanh xuân của mình, nhưng đâu có được.
Bởi vậy thật thắm thía khi ngâm nga :

"Em thấy không, tất cả đã xa rồi Trong tiếng thở của thời gian rất khẽ".

Vỗ nhẹ vai San, ông Triệu tiếp :

– Cái gì qua rồi thì hãy cho nó qua luôn, đừng cố níu kéo làm gì. Hãy quên Mỹ Anh đi cậu nhóc .

San kêu lên :

Thì ra nãy giờ anh kể chuyện vòng vo để đi đến lời khuyên vừa rồi. Em không thuộc tuýp lụy tình, anh khỏi lo. Mà anh vẫn chưa đi vào vấn đề chính đó nghe.

Ông Triệu ồm ờ :

– Tôi vẫn còn ởr đây, cậu vội gì cơ chứ.

– Em không vội, nhưng ghét chờ đợi dù cái em thừa thãi, dư giả lúc này là thời gian.

– Thế cậu có muốn giết thời gian không, tôi sẽ chỉ cách ?

San chậm rãi :

– Anh định giao việc gì cho em đây ?

Ông Triệu ngạo nghễ :

– Một khu giải trí vui chơi tầm cỡ khu vực sẽ được xây dựng ở đầu này. Cậu thấy sao ?

San thoát rùng mình, người bức bối khó chịu. Cảm giác vật vờ sắp đến rồi đây. Anh không thể trả lời ông Triệu mà vội vàng đi như chạy trên cát ẩm. Thái độ của San khiến ông Triệu nhui mày.

Ông ái ngại :

– Cậu sao vậy ?

San hít vào một hơi thật sâu :

– Lâu lâu vẫn bị vật. Những lúc thế này nếu đang ở Sài Gòn, em đã chạy đi kiếm thuốc rồi.

Ông Triệu đưa San gói thuốc lá :

– Dùng tạm thứ này vậy.

San lắc đầu. Anh đã qua những lần cắt cơn tưởng chết đi sống lại. Vật vờ một chút như vậy thì ăn thua gì. Quan trọng là lý do ý chí kia. Sự đời "Nhất quá tam". San đã hai lần cai nghiện bất thành, anh ngại cái sự nhất quá tam ba bận ấy lắm.

San nhìn ông Triệu :

– Anh muốn em làm gì cho khu vui chơi giải trí của anh ?

- Cậu là kiến trúc sư, mà là kiến trúc sư giỏi, cậu biết mình phải làm gì ?
- Anh vẫn tin em sao ?
- Tôi đã nói rồi. Tôi tin con người và tài năng của cậu. Hãy thể hiện bản lĩnh của mình đi.

San xúc động :

- Em không phụ lòng anh đâu.

Ông Triệu cười toe :

- Vậy thì OK.

Dứt lời ông cởi cái áo thun cá sấu, cởi quần jean ra và chạy ào về phía biển.

San chỉ đứng trên bờ nhìn chớ không xuống biển theo ông Triệu. Anh ngồi trên cát mắt vô hồn nhìn ra khơi. Anh đang cố không nhớ tới Mỹ Anh, nhưng gương mặt nhỏ nhắn, trắng như men sứ của cô vẫn hiện ra trong tâm trí San.

San chưa bao giờ yêu Anh nhiều bằng Anh yêu anh, anh vẫn bỏ cô một mình mỗi khi gặp những cuộc vui ưng ý. Dần dà, San dính vào ma túy và quên hẳn Mỹ Anh, nhưng bữa nay biết cô đã có chồng, anh vẫn buồn và chua chát khi nghĩ về cuộc đời.

Tất cả cũng tại anh. Tại anh. Sự tự tin, cao ngạo của bản thân đã khiến anh nhìn một lời thách thức của bạn bè. Anh đã bỏ qua lời khuyên :

"Đừng thử ma túy dù chỉ một lần". Anh là người mạnh mẽ, thử một lần nhằm nhò gì.

Ai ngờ giá phải trả cho một phút bốc đồng cao ngạo của San quá đắt. Anh đã mất tất cả, mất tất cả.

San chột nhếch mép. Nếu nói như mẹ anh thì ... "Nhờ trời phật còn thương nên dòng họ Đỗ Hữu vẫn còn cháu đích tôn". Với bà, anh vướng vào ma túy nhưng không bị la là may mắn lắm rồi.

Giờ nhớ lại những tháng năm đã qua, Sao không khỏi kinh sợ. Anh đã phí phạm cuộc đời mình không thương tiếc, muốn bắt đầu làm lại không phải dễ, cho dù vừa rồi ông Triệu đã trao cho anh cơ hội này.

Anh đã đánh mất cảm hứng sáng tạo, đi tìm lại lòng đam mê thuở trước khác nào đào cát tìm vàng. Cát thì cả bờ bãi mênh mông tít tắp thế kia, biết làm sao đãi cho xuể để tìm được hạt vàng đã đánh rơi.

San nhìn dấu chân mình trên cát và thấm thía với hai từ cô đơn:

Vâng. Anh đang quá cô đơn, nhưng anh vẫn chưa dám quay về Sài Gòn. Anh vẫn còn sợ và cái anh sợ nhất chính là bản thân mình.

Hồng Miên cột lại chiếc khăn che đầu, cô nhìn mình trong gương bằng đôi mắt ngơ ngác, thất thần.

Cho tới hôm nay, Miên vẫn còn là một bệnh nhân mặc dù cô đã xuất viện lâu rồi. Cô gần như suy nhược toàn diện sau đợt phẫu thuật vì tai nạn. Cuối cùng mẹ đã đưa cô và má Hai đi an dưỡng với hy vọng Miên sẽ nhanh chóng phục hồi sức khỏe cũng như tinh thần.

Hồng Miên mỉm cười với mình trong gương và cô nhận ra nụ cười mình gượng gạo làm sao, xanh xao làm sao !

Bờ môi hồng hay phụng phịu, nũng nịu khiến Trí và bao gã con trai mê mệt giờ đây phai nhạt cả rồi. Miên còn thấy chán mình nữa là ai khác.

Miên còn nhớ sau khi mổ xong, cô soi gương và òa khóc vì cái đầu cạo trọc trắng hếu. Mái tóc ngang vai vốn là niềm tự hào của cô không còn nữa, cô thấy mình là người khác và sợ hãi khi nghe má Hai vừa bảo cô chết đi sống lại.

Miên vốn là người mạnh mẽ, bướng bỉnh vậy mà bây giờ cô trở nên yếu đuối, rụt rè. Miên không muốn gặp bất cứ ai, cô sợ người khác nhìn thấy mình ở tình trạng ... xuống cấp trầm trọng như vậy, nên đã đồng ý đi với bà Hai Nữ ra tận nơi xa xôi này để trốn đời và cũng để dưỡng bệnh.

Mở cửa căn nhà nhỏ mẹ đã thuê cho cô và má Hai ở, Miên đi ra biển. Gió thổi chiếc khăn đội đầu của cô bay ngược ra sau. Miên đưa tay giữ nó. Cô sợ rơi khăn lắm.

Nhớ hôm vào thăm, Thái An đã chép miệng nói với cô :

– Giờ thì tóc gió thôi bay, trông mày y như ni cô. Thiện tai ! Thiện tai !

Miên không muốn giống người tu hành chút nào, nên cô đã bắt nhỏ An đi mua ngay cho cô mấy chiếc khăn sọc, màu đủ thứ. Cũng may dạo này bọn con gái có một cột khăn thay nón nên Miên cũng mạnh dạn che cái đầu không tóc của mình bằng khăn. Ngồi xuống dưới gốc dừa ngả nghiêng râm mát, Miên dõi mắt ra biển, nơi có mấy chiếc thuyền đánh cá đang xuôi theo sông trở vào bờ. Miên khoan khoái ngửi mùi biển qua gió, qua lớp cát mịn dưới chân, qua những con dã tràng nhỏ xíu chạy lăn xăn lích xích.

Ở đây đúng là thích, Miên có thể ngồi hàng giờ ngắm biển đổi màu mà không chán. Nhưng thích nhất vẫn là nhìn những ngư dân mang cá từ thuyền lên bờ.

Mấy con tàu mỗi lúc một lớn. Một nhóm phụ nữ lẫn trẻ con trong xóm chài đã hăm hở đi xuống bãi, tới tận mép nước. Họ chờ tàu về để mang cá ra chợ.

Ngày nào Miên cũng ra đây để xem khung cảnh nhộn nhịp này. Bữa nay tới ba bốn chiếc tàu, chắc cuộc mua bán sẽ rôm rả lắm.

Ghe vào gần sát bãi, phụ nữ ào xuống nước áp sát vào và phụ ngư dân chuyển

những giỏ cá vào bờ.

Miên đứng dậy ra gần biển hơn. Cô thích thú nhìn lũ cá nằm lớp lớp trong giỏ. Bọn con nít lựa những con cá nóc tròn xoe liệng ra cát. Miên tò mò ngồi xuống xem cho kỹ loài cá độc chết người này.

Ngay lúc đó, cô nghe một giọng đàn ông vang lên :

– Thử cá đó độc lắm, đừng dại dột sờ vào nó, thưa tiểu thư.

Ngược lên, Miên thấy một gã có cái nhìn rất lạ, gã đang ném cái nhìn ấy vào Miên, khiến cô chợt bối rối đưa tay lên giữ cái khăn cột đầu như sợ nó bay đi.

Gã dân chài khoanh tay ngạo nghễ nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh.

Miên ngạc nhiên khi thấy một gương mặt rất đàn ông với màu da rám nắng biển đang rất gần mình. Tim Miên chợt đập mạnh vì bất ngờ. Cô chớp mi rồi quay đi thật nhanh. Bước vội trên cát Miên bối rối khi gã dân chài đi theo mình.

Cô càng bối rối hơn khi gã cất giọng :

– Tiểu thư từ đâu tới đây nhỉ ?

Miên buột miệng :

– Tôi không phải tiểu thư.

Gã gật gù :

– Vậy chắc là cô công chúa nhỏ trốn cha đi chơi. Thảo nào trông em không giống ai chốn này hết. Đây ! Cái khăn điều hạnh ấy đâu che được nắng biển.

Hồng Miên liếc xéo gã. Hừ ! Dân đánh cá mà mồm mép thế sao ? Trông gã cũng có giống mấy tay thanh niên ở xóm chài gần đây đâu.

Với mái tóc chấm ót nghệ sĩ mà cô phải ghen tị khi nhớ tới mái ... tóc gió thổi bay của mình, trông gã lãng tử lắm Miên so vai :

– Trông anh cũng có giống ai chốn này đâu.

Gã thản nhiên :

– Vậy sao ? Tôi khác họ ở điểm nào nhỉ ?

Hồng Miên không tra lời và tiếp tục bước.

Gã đánh cá cũng làm thỉnh đi kế bên cô như hai người đã quen từ kiếp nào.

Miên chợt lo lo khi cố đã đi ngược hướng khu xóm chài mình đang ở trọ. Đi về hướng này sẽ gặp nhiều núi đá và đâu có ai ở. Phải quay lại thôi.

Vừa lúc đó, cô lại nghe giọng gã đánh cá vang lên :

– Chỗ này gần cuối đảo, chỉ toàn ghềnh đá, cô em tìm ai ở đó nhỉ ? Có quay lại không tôi cho quá giang ?

Miên làm thình. Lẽ ra cô quay về nhưng nghe giọng điệu thấy ghét của gã, cô tiếp tục đi tới đường như bản chất mạnh mẽ, bướng bỉnh lâu nay bị bệnh tật lấn áp đã vùng dậy trong Miên, cô chua ngoa :

– Chân ai nấy đi, hồn ai nấy giữ, tôi không cần quá giang.

Miên vừa dứt lời, gió ở đâu thổi ào tới, cát bay mịn mù tối tăm mặt mũi, khiến cô chói với ôm lấy mặt. Vừa ôm mặt, Miên vừa dò dẫm bước.

Có một cánh tay mạnh mẽ kéo mạnh cô qua một bên, chiếc khăn trên đầu Miên rơi ra và bay vèo theo gió như một cánh diều băng. Miên hết hồn nhào theo chụp chiếc khăn nhưng gã đánh cá lại ghì cô lại.

Giọng gã gắt gỏng sát tai Miên :

– Coi chừng ! Dưới chân em là một bãi sứa kia. Đụng vào nó còn hơn đụng vào ổ kiến lửa đó.

Hồng Miên tuyệt vọng nhìn cái khăn bay tít mù theo gió. Trong phút chốc cô thấy mình như bị lật trần dưới con mắt kinh ngạc của gã đàn ông xa lạ.

Không hiểu sao Miên cảm thấy mình không phải là mình nữa. Miên xấu xí và đáng sợ với cái đầu trọc này. Cẩn môi lại, Miên cắn đầu chạy. Đến một lúc biết không ai đuổi theo mình, cô mới vừa đi vừa thở.

Cơn gió bất chợt đó thật là tệ hại, gã mắc dịch kia còn ... âm binh hơn. Từ khi bị trọc đầu tới giờ, chưa gã đàn ông nào được nhìn thấy cô không tóc. Ấy vậy mà ... Càng nghĩ Miên càng tức, càng quē. Vái trời nổi giông cuốn hất gã kia xuống biển cho rồi. Tất cả cũng tại gã kéo Miên nên mới xảy ra chuyện.

Sao tự nhiên Miên lại độc miệng dữ vậy ?

Thật ra gã có ý tốt, gã sợ Miên giẫm lên đám sứa trong veo nằm trên cát cơ mà.

– Khăn của em đây, cô bé.

Miên giật mình đưa tay che đầu, rồi nhận thấy cử chỉ của mình thật ngớ ngẩn, cô bỏ tay xuống.

Gã đánh cá nhỏ nhẹ :

– Nó hơi ướt một chút vì nước biển.

Miên nuốt nước bọt :

– Không sao đâu. Cám ơn anh.

Cô phúi vài hạt cát dính trên khăn, tháo cái nút thắt của nó và cột lại trên đầu.

Gã đánh cá ngập ngừng :

– Xin lỗi ! Vì những lời của tôi về chiếc khăn cũng như sự vụng về khiến nó rơi và bị

gió cuốn đi.

Hồng Miên nói :

- Tại gió chóe đâu phải tại anh.
- Nếu chỉ tại một mình gió, em đâu chạy như vừa rồi.

Miên thành thật :

- Đúng là tôi thiếu tự tin. Tốt khoe, xấu che là lẽ thường tình mà. Đâu ai muốn người khác thấy mình xấu xí.

Gã đánh cá hóm hỉnh :

- Xấu xí à ! Tôi có thấy điểm xấu nào đâu Trái lại, tôi được thấy một gương mặt đẹp dưới hai mô típ khác nhau ... có khăn không tóc và không khăn có tóc.

Hồng Miên bật cười :

- Trời ơi ! Mồm mép như anh mà ở đây phí quá. Lẽ ra anh nên sống trong những thành phố lớn để làm những nghề như tiếp thị hay quảng cáo, chắc khó ai qua nổi anh.

Gã đánh cá nheo đôi mắt rất bén :

- Ở đây tôi cũng làm tiếp thị hay quảng cáo được vậy. Này ! Bữa nay tôi có mực tươi lắm, em thích món mực cà ri khổ qua không ? Tôi sẵn sàng chiêu đãi để làm quen.

Miên tròn mắt :

- Mực cà ri khổ qua. Món này tôi mới nghe lần đầu.

Gã đánh cá dụ dỗ :

- Ngon lắm ! Em nên ăn thử.

Hồng Miên nói :

- Cám ơn. Anh tiếp thị và quảng cáo không đúng người rồi.

Miên cố tình đi chậm lại rồi ngồi nghỉ dưới một gốc dương già gãy ngọn. Gã dân chài leo đèo bước theo và ngồi xuống gần đó. Miên không thể bảo gã ta đi chỗ khác chơi vì bãi biển này không phải của riêng cô, hơn nữa vừa rồi gã cũng đã nhìn thấy dung nhan không tóc của cô, đẹp xấu thế nào, phổ ra cà rồi, Miên có cảm giác tự nhiên chóe không rụt rè dè dặt trước người lạ như suốt thời gian qua cô vẫn bị đeo đẳng.

Gã dân chài chống hai tay xuống cát, thân người hơi ngã ra sau, mặt hướng thẳng ra biển, nơi gã vừa từ đó trở về không lâu.

Miên bỗng tò mò về con người đang ở cạnh mình. Trông gã hay hay, gã nghĩ gì khi cứ mãi nhìn ra khoảng xanh mênh mông trước mặt thế ?

Miên không có câu trả lời. Cô bắt chước gã, cũng nhìn ra khoảng xanh mênh mông ấy và nhớ đến Trí.

Trước khi Miên bị tai nạn đến giờ, hai người không gặp nhau. Nói như Thái An là hai người đã có một cuộc chia tay màu trắng, không lý do, không ồn ào, mà cả hai đều biết tại sao.

Miên thất vọng về Trí nhiều hơn là buồn Anh luôn miệng nói yêu cô, nhưng lại quá yếu đuối trước định kiến của gia đình mình với mẹ con Miên. Anh càng tệ hơn khi chỉ vào thăm cô duy nhất một lần trong bệnh viện với Hà Mi rồi thôi. Suy cho cùng, những lời thăm thì hàng đêm qua điện thoại của Trí là gì nhỉ ? Trí yêu Miên hay chỉ là sự tập tành, Miên không biết và bây giờ cô cũng không muốn biết vì chính bản thân mình Miên cũng đã để sự tò mò làm chủ lý trí khi đến với Trí, chớ thật ra đó đã phải là yêu đâu. Vậy thì đừng trách người ta.

Giọng gã ngư dân vang lên :

– Em đã đi hết bãi Biển này chưa ?

Miên lắc đầu :

Sau rặng phi lao xanh thăm chắc cũng là đá và cát.

– Không hẳn là vậy.

– Vậy là gì ?

Gã ra vẻ bí mật.

– Em nên tự tìm hiểu.

Miên so vai :

– Chẳng phải anh nói cuối đảo toàn là ghềnh đá sao ? Tôi sợ mọi sự chông chênh nên rất sợ ghềnh đá và độ cao.

– Sợ chông chênh ... chắc em đã từng bị rơi ở độ cao nào đó ?

Miên vòng tay ôm gối :

– Tôi bị ngã chớ không bị rơi. Nhưng với cú ngã ấy tôi có cảm giác bị rơi vào sự tối ngòm của địa ngục. Thật là khủng khiếp khi mở mắt ra và thấy ánh sáng là lúc tôi biết mình đang nằm trên giường của phòng hậu phẫu.

Gã nói một hơi :

– Bị chấn thương não, phải phẫu thuật. Và đó là nguyên nhân khiến em làm duyên bằng cái khăn trùm đầu kiểu hải tặc.

Miên gật gù khen :

– Anh suy luận khá lắm.

– Nhưng tại sao em bị ngã mạnh đến mức nguy hiểm đến tính mạng như vậy?

Miên rùng mình. Cô co người lại, giọng lạc đi :

– Tôi đang chuẩn bị băng qua đường thì bị hai gã trên xe phân khối cao giật cái giỏ đeo ngang vai. Cú giật ấy khiến tôi ngã xuống đường. Giỏ thì không mất, nhưng tôi suýt mất mạng vì

những tay nghiện ma túy đối thuốc thiếu nhân tính.

Mặt gã dân chài hơi biến sắc, gã hỏi :

– Có đúng bọn giật dọc ấy ghìen ma túy không ?

Miên gật đầu :

– Đúng chớ. Người đi đường đã bắt được chúng và chúng đã khai như thế.

Hồng Miên xúc động :

– Với tôi, không có gì đáng ghê tởm hơn những kẻ chơi hàng trắng. Họ đã không biết quý tính mạng mình thì thôi, đằng này họ còn xem rẻ sinh mạng của người khác. Với tôi, họ mãi mãi là những con quỷ dữ.

Gã dân chài ngập ngừng :

– Không nên thành kiến như vậy. Dầu sao sự xui rủi cũng qua rồi, em nên giữ lòng thanh thản và yêu đời.

Hồng Miên thở dài :

– Tôi rất muốn thế, nhưng không được.

Quay sang nhìn gã, Miên thì thào :

– Tôi hỏi thật nha. Ở đây có những người. đó không ? Dân xì ke ấy ?

Gã dân chài nói nhanh :

– Không ... không có đâu !

Miên hỏi gặng :

– Chắc chớ ?

Gã dân chài nhìn Miên :

– Chắc.

Miên tươi nét mặt :

– Tôi tin anh, người của biển rộng.

Gã dân chài chớp mắt. Gã chột chua chát khi nghĩ cô bé đã tin lầm người. Gã có phải là người của biển đâu, gã không xứng để nghe lời cô vừa nói.

Giọng gã khàn đục :

– Em ra đây dưỡng bệnh à ?

Miên khe khẽ gật đầu :

– Sau khi bị nạn tôi sợ ra đường lắm, nhưng ở trong nhà tôi vẫn có cảm giác không an toàn, tôi sợ cả trong giấc ngủ.

Im lặng vài ba giây, Miên nói tiếp :

– Tôi sợ khi ngủ dậy tôi lại thấy mình trên giường ở bệnh viện. Tôi sợ lắm.

Gã đánh cá nhỏ nhẹ :

– Tôi hiểu tâm trạng của em.

Miên ngạc nhiên :

– Bộ anh từng bị như thế à ?

– Không. Nhưng tôi cảm nhận được điều đó.

Hồng Miên ngạc nhiên với cách nói của gã, cô hơi thách thức :

– Vậy điều đó như thế nào?

Gã lấp lửng :

– Sự sợ hãi có rất nhiều bộ mặt. Tôi sợ bộ mặt của chính tôi.

Miên thắc mắc :

– Nghĩa là sao ?

– Nghĩa là tôi sợ chính mình. Ở góc độ nào đó, bản thân chính là sự sợ hãi nếu mình không đủ mạnh để vượt qua nó.

Miên ngập ngừng :

– Anh muốn nói đến sự sa ngã ?

– Vâng. Tôi từng sợ khi ngủ dậy tôi lại là một người sống bê tha, sa đọa.

– Nhưng anh chỉ sợ thôi và anh đã không sa đọa, bê tha chứ ?

Gã đánh cá bật cười, Miên chợt bồi hồi vì nụ cười bất ngờ trên gương mặt rám nắng ấy.

Cô không hiểu sao mình lại quan tâm đến một người hoàn toàn xa lạ như gã, một người cô chưa rõ nguồn gốc, tên tuổi, cô cũng không hiểu sao gã lại bật cười. Phải chăng câu hỏi của Miên ngốc nghếch quá !

Miên cong môi lên :

– Tôi rất ghét được nhận câu trả lời là một nụ cười kiểu ... quảng cáo kem đánh răng.

Gả nheo mắt :

– Tôi cũng thế, và vừa rồi tôi không thể không cười khi nghĩ tới tôi. Đó không phải câu trả lời. Em đừng hiểu lầm.

Miên bắt bẻ :

– Nụ cười ấy có nghĩa gì ?

Gã im lặng. Miên ấm ức nghe hàng phi lao reo lên mỗi khi có gió.

Hắn đang nghĩ gì ? Miên thật vô tâm hơi hợt khi mới gặp lần đầu đã bỏ lơ boala về mình. Phải vì muốn giải thích lý do sao mình trọc đầu nên Miên mới nói nhiều đến thế không ?

– Ôi chao ! Cho dù vì lý do gì chẳng nữa gã cũng sẽ đánh giá Miên. Tốt hơn hết, cô nên về để khỏi phiền phức về sau.

Nghĩ là làm, Miên quay sang gã :

– Chào. Tôi về.

Gã vươn vai :

– Tôi cũng về. Cám ơn em.

Miên ngạc nhiên :

– Sao lại cám ơn tôi ?

Gã chậm rãi bước cạnh cô :

– Vì lâu lắm rồi tôi mới có cuộc trò chuyện thú vị như vậy.

Miên xịu mặt tự ái :

– Nghĩa là những câu nói của tôi đã làm anh cười vì chúng quá ngốc nghếch?

–Ồ không ! Em lại hiểu lầm rồi. Tôi vui vì được trò chuyện với một cô bé rất lạ như em. Ngoài ra không còn gì khác. Mong em đừng suy diễn.

Miên buột miệng :

– Thật ra anh là người thế nào nhi ? Tôi cũng thấy anh rất lạ.

Gã cười mỉm :

– Vì chúng ta đã quen bao giờ đâu mà em không thấy tôi lạ. Nhưng bắt đầu từ giây phút này, chúng ta sẽ làm quen chứ ?

Miên ngần ngừ :

– Tôi không thể trả lời anh ngay được.

Gã gật gù :

– Thì ra em vẫn còn bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi nào đó. Không sao. Nếu em còn ở đây dài ngày, chúng ta sẽ còn gặp nữa.

Hai người im lặng đi bên nhau. Nơi mấp mé nước của những chiếc thuyền, cái, chợ cá vẫn còn náo nhiệt.

Từ trong đám đông ấy, một cô gái quần áo sũng nước đi ngược về phía Miên và gã dân chài.

– Cô ta hất mặt nhìn Miên rồi nhìn gã :

– Về ăn cơm sớm đó !

Dứt lời, cô nàng ngoe ngoay bước trên cát.

Đám đàn bà ngồi nhặt cá gần đó ré lên cười.

Một giọng chua ngoa vang lên :

– Con Thu giữ anh Biển kỹ quá. Ở đây là đảo, có ăn cắp anh Biển, người ta cũng chẳng mang đi đâu được mà mày sợ mất.

Mặt Miên nóng bừng, cô có cảm giác hàng trăm đôi mắt đang chĩa vào mình.

Miền hấp tấp quay đi, bỏ lại sau lưng biển và Biển, tên một người vừa gặp lần đầu lòng Miên đã xôn xao cuộn sóng.

Chương 7

Hòn đảo nhỏ như chiếc khăn tay này cũng có được dăm ba điểm Internet.

Dầu ở đây điểm nào cũng toàn những máy cổ lỗ chờ sái cổ mới nối mạng được, nhưng Miên vẫn phải trả nhiều tiền cho một giờ trên mạng để liên lạc với Thái An. Có còn hơn không, Hồng Miên tự an ủi như thế khi ngồi chỗ này giờ mà máy vẫn không động đậy gì, nó chảnh khiến cô phát ghét.

Nóng ruột Miên gọi nhân viên lại. Anh chàng loay hoay một hồi rồi gãi ót :

– Chà biết nó mad chỗ nào. Chị chịu khó chờ mấy người kia xong tới chị.

Miền chán nản bước ra ngoài. Cô ngồi xuống bậc tam cấp bằng đá và nhìn ra biển.

Biển đang màu xanh thắm, chỉ vài gợn sóng lăn tăn xô nhẹ vào bờ cát, trông nguyên sơ và hiền hòa lắm, nhưng Miên chưa dám xuống nước lần nào.

Sau lần gặp gã Biển ấy, Miên không ra biển nữa, cô thường xuyên lên mạng để giết thời gian, bữa nay thì thời gian đang giết cô.

Đúng là "Nhàn cư vi bất thiện". Rảnh rỗi quá cũng chả tốt lành gì, Miên có cảm giác mình đang ốm, cô ăn chẳng ngon, ngủ chẳng yên và suốt ngày cứ lừ đừ, chán nản. Có lẽ Miên nên trở về Sài Gòn thì hơn, với cô bây giờ ở đâu cũng buồn như nhau. Đã muốn về Sài Gòn sao cô không thử tắm biển một lần để còn về kể cho Thái An nghe nữa.

Miền đi về phía biển, bỏ đôi dép có quai được kết hình chiếc lá trên cát, cô cột lại chiếc khăn đội đầu rồi thích thú bước tới. Với chiếc quần sort màu vàng có tin những đóa hoa cúc rực rỡ và chiếc áo thun sát nách, Miên sẽ tha hồ đùa với sóng mà không sợ vương vấy. Từng con sóng nhỏ ngoan ngoãn liếm ngón chân Miên, cô bước ra xa, nước biển ngập qua khỏi gối cô bỗng bênh, rồi từng dòng cát chảy qua lòng bàn chân Miên ấm áp.

Thích thật ! Vậy mà hôm này Miên lại thờ ơ với chuyện ... khuấy động biển:

Đang say sưa trôi theo cảm giác mơn man của biển, Miên bỗng nghe bước chân mình hẫng một nhịp, cát hút đi dưới chân, Miên như rơi vào một hố sâu hun hút dưới lòng biển cả. Một lực vô hình đẩy cô ra xa bờ hơn.

Sóng nước ập vào mặt cô, Miên chói với chòi đập để bật lên nhưng dưới chân cô là khoảng nước vô tận một vùng biển không đáy. Miên há miệng hét, song nước đã tràn đầy cổ cô mặn đắng. Miên càng chòi đập càng thấy mình bị chìm xuống. Ngay lúc cô tuyệt vọng nhất, một cánh tay của ai đó quàng ngang hông cô, nhấc cô lên. Miên vội ôm chầm lấy người đó, nhưng hấn đã vung tay lên và Miên không còn biết

gì nữa.

Khi tỉnh dậy, cái cô nhìn thấy đầu tiên là một đôi mắt đen thẳm và màu trời xanh tím trên cao. Cảm giác vừa cận kề cái chết vẫn còn nguyên khiến Miên rúm người lại vì sợ.

Cô bật khóc ngon lành và nghe giọng gã đánh cá dõ dảnh :

– Không sao ! Tất cả qua rồi !

Biển đỡ Miên ngồi dậy, cô lập cập trong vòng tay của anh, cô vừa sợ vừa choáng đến mức hai chân quíu lại không đi nổi.

Rất tự nhiên, Biển bế Miên vào tít dưới những rặng phi lao. Cô nhắm nghiền mắt mặc kệ trời đất chông chênh, mặc kệ gương mặt mình đang áp vào một khuôn ngực trần rám nắng.

Đặt Miên xuống cát, nơi những lá phi lao rụng thành một tấm thảm êm, Biển cười cười :

– Không biết vừa rồi nước mắt em hay nước biển mặn môi tôi nữa. Em khiến tôi sợ muốn chết.

Hồng Miên ngồi như hóa đá trên thảm lá, mắt nhắm nghiền. Cô vẫn chưa kịp hoàn hồn sau cú chết hụt vừa rồi nên không nói lên lời.

Giọng Biển lại vang lên :

– Phải có sức khỏe và bơi giỏi người ta mới dám tắm vào buổi chiều. Em thật liều mạng khi xuống biển một mình.

Miên mở đôi mắt còn cay xè vì nước biển, cô cố cãi :

– Nhưng tôi có ra xa đâu. Nước mới quá đầu gối một chút xíu.

Biển nhỏ nhẹ giải thích :

– Đúng là em vẫn còn ở sát bờ, nhưng điều đó đâu có nghĩa em đang an toàn vì biển luôn chứa những bất ngờ nguy hiểm mà người ta không lường trước được. Vừa rồi em đã rơi vào một dòng xoáy.

Miên nheo mắt nhìn ra biển, nơi chỉ vài gợn sóng lăn tăn xô nhẹ vào bờ. Êm đềm như thế, bình yên như thế, ai mà ngờ đây là nơi vừa rồi Miên suýt mất mạng.

Biển hỏi :

– Em biết bơi không ?

Miên lắc đầu. Biển lên giọng :

– Lần sau đừng có đại dột nghen nhóc.

Miên rùng mình vì gió, cô choàng hai tay qua vai và sức nhớ ra một điều ...len lén sờ đầu, Miên sống người khi cái khăn đã biến mất. Chắc nó đang nằm dưới đáy Biển. Vậy là này giờ

Miên xuất hiện dưới mô tip không khăn không tóc và ướt mềm như chuột lột.

Miên hắt hơi liên tục mấy cái liền. Biển đưa cô cái áo kaki và cái nón vải xé tua quanh vành.

– Nếu em không chê, chúng sẽ giúp em đỡ lạnh.

Miên vội đội nón và khoác áo lên vai. Biển nói :

– Vào trong đây sẽ có lửa cho em sưởi ấm.

Biển đưa tay ra hiệu cho Miền. Cô ngần ngừ rồi không hiểu sao đồng ý cho anh nắm tay mình. Dù đang ở trạng thái bất an sau một cú sốc, Miền vẫn nhận bàn tay Biển mạnh mẽ nhưng những ngón tay anh lại hết sức ấm áp và mềm mại. Biển đưa Miền đi ven theo rặng phi lao, tới một nếp nhà nhỏ được dựng bằng những thân gỗ tròn chắc chắn. Khói bếp từ đó bay ra mờ mờ ẩn hiện dưới tàng cây xanh thắm.

– Nhà cửa anh à ?

Biển gật đầu. Miền chợt nhớ tới cô gái hôm trước trên bãi cá ... Chắc anh ta sống với vợ ở đây. Tự nhiên Miền thấy ngại ngại.

Cô khụt khịt mũi :

– Có phiền gia đình anh không ? Hay là tôi về.

Biển xua tay :

– Em sẽ bệnh cho mà xem. Ở đây là đảo, không có bệnh viện đâu ghen.

Vừa nói, Biển vừa mở rộng cánh cửa gỗ đang khép hờ. Một cái đầu bòn xồn của một thằng nhóc thò ra.

Nó nhìn Miền rồi hỏi :

– Ủa, ai vậy anh ?

Biển trả lời :

– Bạn anh ! Cô ấy đang rất lạnh. Tôi đốt thêm nhiều củi vào bếp cho anh rồi bê lên đây.

Thằng nhóc tên Tô dạ rõ to. Nó chui ra sau thật nhanh.

Biển dịu dàng :

– Em ngồi xuống đi.

Miên tò mò đảo mắt một vòng rồi mới ngồi xuống cái ghế cũng là một thân cây cưa ngang.

Cô thật bất ngờ khi tất cả những gì mình trông thấy trong căn phòng này.

Giọng Biển ấm áp :

– Ở đây kín gió, em sẽ đỡ lạnh.

Vớ cái áo thun vắt ngang bản, Biển trông vội vào người. Đó là một chiếc áo thun có hiệu CK

màu xám rất đẹp và rất hợp với Biển, cho dù đi cùng với nó hiện giờ, Biển chỉ mặc chiếc quần sort ướt sũng.

Lúc Miên đang quan sát căn phòng và cả chủ nhân của nó, thì thằng Tô khệ nệ bê lên một bếp nhỏ đầy than hồng, Không gian ấm hẳn lên. Miên đưa hai tay hơ vào lửa rồi áp vào hai bên má.

Biển mỉm cười :

– Em thấy thế nào rồi ?

Miên thành thật :

– Rất ấm và cũng rất ấn tượng. Tôi thật bất ngờ vì ngôi nhà của anh đặc biệt giống như anh vậy.

Biển có vẻ thích thú vì lời khen tặng của Miên. Anh hơi nghiêng đầu :

– Em uống cà phê sữa nhé. Sẽ tỉnh người ngay.

Miên do dự :

– Tôi sợ mất ngủ lắm. Biển hóm hỉnh :

– Một giọt cà phê cho thơm thôi. Tôi tin em sẽ ngủ khỏe.

Anh xuống bếp, Miên tiếp tục hơ lửa để sưởi ấm và tiếp tục nhìn quanh.

Ngôi nhà gỗ dưới rừng dương này thật đẹp. Nơi cô đang ngồi chắc là phòng khách cũng là phòng làm việc của chủ nhân. Tất cả đều ngộ nghĩnh, lạ lùng và thơ mộng, kiểu rất biển.

Này nhé, ở khung cửa sổ rộng mở có một chiếc phong linh bằng những chiếc vỏ sò, vỏ ốc, gió thổi chúng va vào nhau nghe lạnh lạnh đặc biệt. Trên bàn ở góc phòng là linh kính kim, búa, khoan, đục rồi những viên sỏi, viên đá, đủ màu hình dáng lạ lùng, và dĩ nhiên lẫn trong đó không thể thiếu các loại vỏ ốc, thứ quà hào phóng của biển.

Căn phòng còn có một chiếc pho-tô dài kê sát vách, trên đó bề bộn nhiều tạp chí, sách vở. Trên đầu pho-tô là một máy hát, đĩa nhạc nằm lẫn lộn nhưng lại thật vui mắt.

Đều khiến Miên chú ý là cây đàn ghi ta treo trên vách. Nó như một điểm nhấn khiến những thứ lộn xộn trong phòng trở nên có trật tự, thứ trật tự người ta dễ chấp nhận với ai được coi là có máu nghệ sĩ.

Với những gì Miên thấy trong căn phòng này, Biển giống một tay nghệ sĩ kỳ hồ lang bạt hơn một dân chài. Tự nhiên máu hiếu kỳ trong cô sôi sục. Miên muốn xem những xếp giấy ấy, những quyển sách ấy chứa đựng nội dung gì, nhưng lại ngại bị người ta bảo :

"Con gái tò mò, vô duyên". Bấm bụng ngồi yên nhưng Miên không ngừng thắc mắc. Cô đang tò mò quá sức đi chớ. Biển là người như thế nào, anh có nguy hiểm, bất ngờ như biển ngoài kia

không ?

Biển mang lên một ly cà phê đen và một ly Bữa nóng, anh trao tận tay Miên ly sữa.

Giọng anh chân tình :

– Em uống đi. Sẽ khỏe người ngay.

Miên chớp mi :

– Cám ơn anh ... Biển.

Gã đàn ông nheo nheo mắt :

– Biển à ! Tôi sẽ gọi em là gì nhỉ ?

Miên nói :

– Tôi là Miên.

Rồi cô nhấn mạnh :

– Hồng Miên !

Biển gật gù :

– Giấc ngủ màu hồng. Tên hay như người. Hồng Miên ... Tôi sẽ khó mà quên.

Hy vọng kể từ hôm nay tôi sẽ có nhiều giấc ngủ hồng.

Miên tròn mắt khi nghe Biển giải thích tên mình. Cô uống từng ngụm nhỏ sữa và hỏi :

– Anh làm gì với những chiếc vỏ ốc này ?

Biển nhún vai :

– Tôi cũng chưa biết nữa. Chúng đẹp quá, tôi không thể bỏ qua mỗi khi thấy chúng trên bãi.

Chẳng phải cái phong linh kia anh làm sao ?

– Chỉ chút nghịch ngợm lúc rảnh ấy mà.

Miên trầm trồ :

– Nhưng dễ thương lắm. Cứ y như một món trang sức cho khung cửa sổ, thứ trang sức có âm thanh của biển.

Biển hỏi :

– Em thích à ?

– Vâng. Tôi thích âm thanh đặc trưng biển của nó.

– Vậy từ giờ trở đi món ... trang sức ấy là của em.

Hồng Miên nhìn anh :

– Khung cửa sổ sẽ trống trơn, nó sẽ buồn.

– Tôi sẽ làm cái khác, lo gì ? Khung cửa sẽ không buồn khi biết cái phong.

linh ấy làm vui một người. Miên ngập ngừng :

– Công việc của anh là gì ?

Biển đặt ly cà phê đen đã voi một nửa lên bàn, giọng trầm xuống :

– Không là gì hết. Hiện tại tôi đang học nhiều thứ, trong đó có cả học làm người.

Miên tủm tỉm cười. Cô thấy Biển hơi trịnh trọng khi nói anh đang học làm người.

Biển đốt một điếu thuốc :

– Tôi hiểu nụ cười của em, nhưng sự thật là vậy tôi chưa phải là người tốt.

Miên lắc đầu :

– Điều đó tôi không quan tâm. Anh đã cứu tôi, là ân nhân của tôi.

Biển dịu dàng :

– Tôi chỉ muốn là bạn em. Không biết em có trả lời tôi ngay được không ?

Miên cười, cô hóm hỉnh :

– Rất hân hạnh có một người bạn lớn như ...Biển.

Biển phà một hơi khói :

– Tôi tên San. San có nghĩa là núi, tôi không phải là Biển.

Miên thoáng ngỡ ngàng :

– Sao mọi người gọi anh là Biển ?

San ậm ự :

– Người ta gọi tôi là Tư trời biển. Một.hỗn danh chả hay ho gì.

Miên tò mò :

– Từ đâu anh có biệt hiệu này ?

– Tôi từ nơi khác trôi dạt tới đây:

Hồi mới tới tôi quậy ghê lắm, không ai chịu nổi cho nên tôi phải ở một mình trong rừng dương.

Miên xòe mười ngón tay trước lò than :

– Sao anh lại quậy ? Anh uống rượu phải không ? Tôi, không tưởng tượng ra khi quậy trông anh như thế nào.

San hất mái tóc chấm ót rất lãng tử của mình ra sau.

– Em tưởng tượng làm gì hình ảnh xấu xí đó.

Miên hỏi tới :

– Có đúng là anh uống rượu vào rồi quậy không ?

San búng điếu thuốc qua ô cửa sổ :

– Nếu thế có gì phải nói. Tôi nghiện thứ khác kìa.

Một cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng khiến Miên thấy ớn. Cô thẳng thốt nhìn anh.

San buông từng tiếng :

– Tôi nghiện ma túy thuộc dạng khá nặng.

Miên chết sững trên ghế, San nói tiếp :

– Tôi ra đảo này để tự cai nghiện. Nghĩa là trước đây, tôi cũng là quỷ dữ như những kẻ đã gây tai nạn cho em. Tôi rất muốn được là bạn em, nhưng nếu em không thích, tôi không dám ép.

Dứt lời, San đứng dậy, mặt anh hết sức căng thẳng. Với lấy cây guitar trên vách, San ra ngạch cửa và ngồi xuống đàn.

"Biển sóng ... biển sóng đừng xô tôi, đừng xô tôi ngã dưới chân người ..." Miên bóp chặt ly sữa trên tay. Cô nhớ rất rõ gần nhà cô có một người nghiện.

Anh ta được gia đình đưa đến trung tâm cai nghiện rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng như bắt cóc bỏ dĩa. Trong trung tâm thì không sao, khi về nhà đầu lại vào đó, lần sau nghiện nặng hơn lần trước. Mãi rồi anh ta thân tàn ma dại và chấm dứt cuộc đời ở tuổi hai mươi lăm vì vướng vào căn bệnh thế kỷ. Nhớ tới anh ta, Miên vừa ghê sợ vừa tội nghiệp. Lần bị nạn vừa rồi, cô càng ác cảm hơn với những kẻ làm nô lệ cho ma túy, giờ đây Miên hết sức hoang mang trước người bạn mới này. Có nên xem San là bạn không ?

Phải nói là ngay lần gặp đầu tiên, Miên đã chú ý tới San. Trong bộ dạng của một dân chài từ ghe xuống, nhưng anh vẫn khác mọi người. Ở San có một sức lôi cuốn lớn, chính vì vậy nên chỉ mới nói chuyện với anh chưa bao lâu, Miên đã kể cho anh nghe ít nhiều về mình. Người như San có đáng tin tưởng hay không ?

Căn phòng chợt chìm trong những âm thanh trầm buồn của tiếng đàn.

Thời buổi bây giờ, con trai ôm đàn guitar đã hiếm, càng hiếm hơn khi anh ta chơi đàn quá hay. Bàn tay của San đúng là bàn tay nghệ sĩ. Nhìn anh ôm đàn, Miên thấy mình bỗng trở nên mơ màng hơn. Chưa bao giờ Miên được nghe đàn như vậy, nhất là San đàn vì cô, cho cô. Miên có chủ quan không khi nghĩ vậy ?

Nên thực tế một chút đi. Người nghiện chỉ nghĩ tới bản thân thôi.

Một nỗi xót xa dâng lên khiến Miên ngậm ngùi. Cô muốn có một người bạn như San biết bao, thế nhưng liệu anh có thể là bạn như cô muốn ?

Hai người rơi vào im lặng để cây guitar lên tiếng. San như chìm vào cõi riêng khiến Miên hơi dỗi khi nghĩ anh đã quên có cô bên cạnh.

Lửa trong bếp đã tàn, chỉ còn tro than âm âm, Miên ấm áp trong căn nhà gỗ, trong chiếc áo kaki mùi biển và ấm áp trong tiếng guitar say lòng người.

Bỗng dưng San ngừng đàn, anh đứng dậy :

– Tôi đưa em về.

Miên nhìn anh ngơ ngác. Thật tình Miên chưa muốn rời khỏi ngôi nhà này, nhưng San đã nói thế, Miên đành gật đầu mà lòng ảm ức vì cho là San đuối khéo mình.

Giọng cô đầy giả tạo :

– Nãy giờ thật phiền anh quá.

San điềm tĩnh :

– Tôi không thấy phiền chút nào, nhưng mặt trời sắp chìm xuống biển rồi, nếu người nhà Miên biết em đang ở gần một gã nghiện như tôi, họ sẽ rất lo, tôi không muốn làm ai sợ hết.

Miên buột miệng :

– Sẽ không ai lo đâu, ngoại trừ anh.

Mắt San bùng lên những tia lửa nhỏ.

– Thế thì tôi không lo nữa. Hồng Miên, em chính là người bạn mà tôi hằng mong đợi. Nếu nói biển mang em đến với tôi cũng không sai.

Miên cong môi, giọng nũng nịu :

– Tôi muốn được nghe đàn nữa. Được chứ ?

San mỉm cười. Anh hạnh phúc khi hỏi :

– Nhạc Trịnh Công Sơn nhé ?

Miên gật đầu. Buổi chiều rơi thật êm, nhưng ngoài kia biển vẫn xao động.

Miên biết bắt đầu từ lúc này, những ngày ở biển của cô sẽ là một phần đời không thể nào quên.

Miên ngồi nghe San đàn và nghe anh kể về mình của những ngày xưa tự kiêu hãnh tiến, rồi những ngày xưa thác loạn với ma túy.

Miên nghe với tất cả thương cảm dâng tràn. Cô không sợ, không khinh San, trái lại quả tim non ngồng nghênh của Miên lại giống lên những hồi chuông rộn rã, hồi chuông ấy đang hòa theo tiếng San đàn.

“Tình yêu như trái phá, con tim mù lòa’.

Có thể tình yêu không dữ dội như trái phá, nhưng con tim Miên mù lòa mất rồi.

Bà Hai cau mày nhìn ra hàng rào, nơi có một thanh niên dáng cao dong dỏng đang đứng.

Ai thế kia ? Bà chưa gặp bao giờ.

Lòng đầy thắc mắc, bà hỏi vọng ra, :

– Cậu tìm ai ?

Người thanh niên lễ phép :

– Dạ cho cháu gặp Hồng Miên ạ.

Bà Hai hỏi ngay :

– Sao cậu biết con Miên nhà tôi ?

Người thanh niên nói :

– Dạ cháu tên San, cháu là bạn Miên.

Bà Hai nhìn San với đôi mắt soi mói, giọng bà dài ra xét nét :

– Bạn à ? Tôi chưa nghe tên cậu bao giờ. Hơn nữa, con nhỏ mới ra đây, làm gì có bạn.

San nhỏ nhẹ :

– Dạ, tại dì chưa biết cháu đó thôi, chứ cháu biết ... Miên gọi dì là má Hai.

Bà Hai im lặng. Bà hơi bất ngờ vì mới đó mà đã có "con trái" tới tận nhà tìm Miên. Con nhỏ ra đây để dưỡng bệnh chớ đâu phải để quen lung tung. Bà không thích Hồng Miên giống mẹ nó, trước những mối quan hệ của Miên với người khác phái, bà rất khắt khe.

Bà nghĩ Miên biết yêu trẻ chừng nào tất chừng nấy, thậm chí nếu không yêu mà qua mai mối con bé tìm được tấm chồng càng hay.

Thế nhưng Miên đã quen ... Dạo trước khi nó bị tai nạn, Miên tối ngày chờ điện thoại của một đứa, khi nhận được điện, nó nói một mạch mấy tiếng đồng hồ. Những lúc ấy, Miên vui lắm, thế nhưng thời gian vui ấy kéo dài chẳng bao lâu. Dù Miên không nói song bà vẫn biết con nhỏ chia tay ... đứa đó rồi. Lý do là vì gia đình ... đứa đó chê Miên không môn đăng hộ đối. Bà lên nghe Miên và Thái An rù rì nên mới rõ nguyên do.

Tội nghiệp con bé chưa vợ buồn đã gặp nạn, may là không mất mạng. Bây giờ sức khỏe nó vẫn còn kém, thần sắc nhợt nhạt, mặt mũi ngơ ngác thế kia ...

Bà sợ nó lại quen người chẳng ra gì rồi buồn phiền, rồi ốm đau, bệnh mãi chẳng lành thì khổ thêm.

Giọng đành lại, bà Hai bảo :

– Cậu về đi. Con bé không được khỏe, nó không gặp cậu đâu.

San cau mày :

– Miên lại bị nhức đầu à ?

Bà Hai lúng túng. Mô phật ! Bà chả thích nói dối chút nào, nhưng vì Miên bà phạm tội cũng được.

Bà lấp lửng :

– Cậu biết rồi còn hỏi. Thôi nhé ! Tôi vào đây.

Rồi mặc kệ San đứng tần ngần ngoài hàng rào, bà Hai đóng cửa nhà lại.

Xuống bếp bà thấy Miên từ phòng tắm hấp tấp bước ra.

Miên hỏi ngay :

– Má nói chuyện với ai vậy ?

Bà Hai ậm ự :

– Có ai đâu.

– Con nghe rõ ràng mà.

Bà Hai ra ve tự nhiên :

– À ! Người ta hỏi thăm nhà.

Hồng Miên nhìn bà :

– Người ta hỏi con phải không ?

Vừa hỏi, Miên vừa bước lên phòng khách và mở rộng cửa nhà chạy ra sân Bà Hai buột miệng :

– Nó đi rồi. Cái thằng tên San ấy !

Miên thẳng thốt quay lại :

– Sao lại đi khi chưa gặp con ?

Bà Hai không tra lời, bà hỏi gặng :

Nó là người như thế nào, mà mới la đây mấy bữa con đã quen vậy ?

Miên vòng vo :

– Ở đây buồn quá, con muốn có người trò chuyện cho vui, đơn giản như vậy thôi.

Theo nhận xét của con, San là người đàn ông hoàng.

Bà Hai gạt ngang :

– Hừ ! Đàn ông hoàng mà tóc dài như người rừng, má không chút cảm tình.

Miên xịu mặt xuống :

– Má khó quá. Rốt cuộc con sống bằng xác mà không có hồn. Có hồn làm chi khi suốt ngày quanh quẩn ra vào chỉ đối diện với cái gương soi. Soi vào đó thấy người không ra người, ngợm không ra ngợm.

Bà Hai nhăn mặt :

– Má chỉ sợ con khổ như lần trước.

Miên im lặng khi bị gõ trúng tim. Cô ngồi xuống bậc tam cấp có nhiều cát và nhìn ra ngoài hàng rào. Cô mong San quay lại làm sao. Không biết vừa rồi má Hai đã nói gì với anh.

Giọng bà Hai đều đều :

– Đừng tưởng má không biết chuyện con và thằng Trí.

Miên ngắt ngang lời bà :

– Nhưng con có lỗi gì cơ chứ ? Chả lẽ suốt đời con không quen ai, hoặc toàn gặp thất bại khi người con quen biết rõ về hoàn cảnh gia đình mình ?

Bà Hai ôn tồn :

– Ý má không phải vậy. Má muốn con phải tìm hiểu thấu đáo rồi mới quen người ta,

Miên cãi :

– Muốn thì con phải quen trước rồi mới tìm hiểu chứ.

Bà ai nhìn cô :

– Má không muốn con giống mẹ con.

Miên gằn giọng :

– Con rất khác mẹ, má không phải lo.

Dứt lời, cô chạy ào vào căn phòng nhỏ nơi có ô cửa sổ nhìn ra biển. Trên khung cửa, chiếc phong linh bằng vỏ ốc lan canh những âm thanh gọi nhớ.

Miên đang nhớ tới San, đang mong gặp anh dù chỉ tán gẫu cho bớt cô đơn, vậy mà má Hai lại để anh về. Buồn thật !

Bó gối trong bốn bức tường mãi chịu hết nổi, Miên đứng dậy, cô lấy cái khăn màu đỏ cột trên đầu rồi xuống bếp.

Lấy giọng hết sức tự nhiên, Miên nói với bà Hai :

– Con ra ngoài một chút nghe má:

Bà Hai dấm dăng :

– Một chút là bao lâu ? Nhìn đồng hồ, Miên trả lời :

– Sáu giờ con về ăn cơm.

Bà Hai kêu lên :

– Một chút của con kéo dài ba tiếng đồng hồ. Có lộn không đó ? Năm giờ có mặt ở nhà là được rồi.

Miên rên rĩ :

– Con lạc vào đâu trên hòn đảo này mà má sợ ? Má cho con thoải mái một chút đi.

Bà Hai hỏi thẳng :

– Con định gặp San phải không ?

Miên lấp lửng :

– Con ra biển, có gặp được San không con chưa biết.

– Dễ gì nó không lang thang ngoài đó để đợi con.

– Vậy má đi với con cho yên tâm.

Bà Hai hứ một tiếng :

– Má không làm chuyện đó. Lớn rồi, có thân phải tự lo.

Mỉn cười vì điệp khúc "tự lo" muôn thuở của bà – Vâng. Con sẽ ... tự lo ạ !

Ra khỏi nhà, Miên có cảm giác được mọc cánh, cô không đi mà đang bay trên cát. Con đường nhỏ từ nhà cô dẫn ra biển đầy cát và Miên vẫn thích bỏ chân trần dù cát ở đây không được sạch

như dưới bãi.

Đang suy nghĩ lan man, Miên chợt nghe San gọi tên mình. Cô thấy anh từ một căn nhà bước ra. Tự nhiên Miên nghe tim đập mạnh. Cô ngớ ngẩn hỏi :

– Anh làm gì ở đây vậy ?

San ngập ngừng :

– À tôi ghé nhà bé Tô để chờ bác Tư, ba nó có chút việc. Vừa rồi tôi có vào thăm Miên, tiếc là không gặp.

Miên hơi hẫng khi nghĩ San chỉ tiện đường mới tới nhà mình. Liếc vội qua hàng rào, cô thấy cô gái hôm trước ở bãi cá. Chắc San đến đây vì cô ta rồi. Miên chợt tê tái với ý nghĩ này.

Bỗng dưng lòng Miên nhức nhối nỗi ganh tỵ rất khó chịu. Cô không cho là mình ghen vì cô đâu là gì của San mà ghen, nhưng rõ ràng bụng dạ Miên cứ nhoi nhói.

Cô nghe giọng mình lạ hoắc :

– Thì ra là như vậy ! Thôi, tôi đi nhé.

Môi chợt khô vì gió, Miên tủi thân ghê gớm. Cô không là gì cả, đừng ảo vọng về một thứ tình cảm nào ở nơi chốn xa lạ với người cũng xa lạ này.

San bước theo Miên, anh ra vẻ quan tâm :

– Nghe dì Hai nói em không được khỏe, sao lại ra biển ?

– Còn tại sao nữa ? Hỏi thế mà cũng hỏi.

San làm cô tức ghê đi. Liếm đôi môi khô và mặ Miên không trả lời.

San tiếp tục nói :

– Biển chiều nay sẽ động. Không khéo Miên lạnh mất, tôi không ngăn được gió đâu.

Miên hất mặt về phía anh :

– Kệ tôi, sao không ở lại với chị bé Tô ? Anh theo người ta làm chi rồi lo biển động ?

San tủm tỉm cười :

– Chị bé Tô là con gái miền biển, cô ấy thừa sức đối mặt với gió, cấp mười, nhưng em thì không. Tôi sợ vóc dáng gầy guộc nhỏ của em bị gió cuốn đi lắm.

Tôi theo để giữ em lại nếu có gió to vậy.

Miên nghênh nghênh :

– Cám ơn ! Tôi không phải người yếu bóng vía, gió có thể bay ai khác, chớ tôi thì còn ...khuya.

San hóm hỉnh :

– Để rồi xem. Khi trời nổi gió đừng đeo tôi cứng ngắc như hôm ở dưới biển nha.

Miên bấu môi :

– Xì ! Tôi thà ôm gốc cây còn hơn.

San gật gù :

– Nếu vậy chúng ta nên tìm một ốc cây nào đó để ngồi, có gì em còn ôm nữa Miên liếc San.

Anh ta thật thấy ghét khi cứ trêu Miên. Nói là nói vậy, nhưng lòng Miên lại ấm áp khác thường. Cô sẽ rất buồn nếu không có ai trêu mình bằng những lời như thế. Bỏ chân không, cầm dép trên tay, Miên thích thú bước trên cát ướt. Cô đi mãi đi mãi mặc kệ San leo đẹo một bên làm cận vệ.

Thấy anh chẳng nói năng gì, Miên quay lại bảo :

– Sao anh im lặng vậy ? Tôi đang muốn nghe anh nói đây.

San cho hai tay vào túi rất ung dung :

– Tôi cũng đang chờ Miên nói. Ưu tiên cho em vậy.

Môi Hồng Miên cong lên :

– Anh ăn gian quá trời. Tôi không thích được ưu tiên đâu.

– Tôi biết thế nào em cũng đùn đẩy mà.

– Thế em muốn nghe gì ? Chuyện cổ tích nhé ?

– Xì ! Tôi đâu phải con nít mà nghe cổ tích. Tôi thích nghe chuyện của anh và chị của thằng bé Tô hơn.

San bật cười thành tiếng :

– Tôi và chị nó có chuyện gì cơ chứ ? Em đúng là thích đùa.

Miên khịt mũi :

– Không có gì sao chị ta bảo anh phải về ăn cơm sớm, nghe quyền hành dữ vậy ?

San phân bua :

– Thu nấu cơm cho tôi mà. Nói chung chuyện ăn ở của tôi thời gian vừa qua đều do gia đình bác Tư lo liệu. Thu có chút quyền hành với tôi cũng bình thường.

Miên liếm môi và nghe vị mặn của biển ở đầu lưỡi Miên thấy ghét chút quyền hành bình thường của cô gái tên Thu ấy quá chừng.

Một lần nữa Miên tự nhắc Miên chẳng là gì với San cả, tự nhiên lại ghét người từng lo lắng, chăm sóc cho anh. Cô đúng là vô duyên tệ.

San bỗng cao giọng :

– Em thấy biển ở đây thế nào ?

Miên hít vào một hơi dài :

– Dĩ nhiên là quá đẹp rồi.

– Người ta dự định sẽ xây ở đây một khu du lịch đó.

Miên chép miệng :

– Tiếc thật ! Khung cảnh chắc chắn sẽ bị phá vỡ, vẻ hoang sơ hiếm có sẽ mất đi.

– Nhưng bù lại, người dân sẽ sống đỡ hơn bây giờ. Nếu là du khách, em sẽ thích một

khu du lịch ra sao ?

Miên xoay một vòng trên cát, tay vịn cái khăn cột đầu, cô nói :

– Tôi thích ngôi nhà trong rừng dương của anh, ở đây tôi có cảm giác thật lãng mạn, thật ấm cúng. Nếu khu du lịch có những ngôi nhà nhỏ như vậy thì thật tuyệt.

San nhìn Miên :

– Thật không ? Nếu Miên thích, ngôi nhà gỗ ấm áp, lãng mạn ấy luôn mở rộng cửa với em.

Miên nói một hơi :

– Được sưởi ấm bằng lửa, được nghe tiếng đàn guitar. Chắc ! Y như trong phim.

Lãng mạn quá đi chớ. Phải nói anh đàn rất điêu luyện.

– Nếu không có em xuất hiện, tôi chỉ đàn cho nỗi cô đơn của mình, sự lãng mạn bỗng trở nên bất hạnh.

– Anh có thể đàn cho người khác nghe. Con gái ai chả thích nghe đàn.

San so vai :

– Đương nhiên. Tôi vẫn đàn mỗi ngày. Khổ nỗi với người khác, tôi không tìm được sự đồng cảm nào hết. Và từ đó tôi hiểu thế nào là tri âm, tri kỷ.

Miên tránh ánh mắt của San. Cô nghe giọng San ân cần :

– Em không lạnh chứ ?

Miên nhỏ nhẹ :

– Người ta thường lạnh khi một mình. Tôi đang có bạn đồng hành mà. Anh không ngăn được gió, nhưng anh bảo sẽ giữ tôi lại nếu có gió to. Tôi thấy ấm nhờ lửa của anh nhen lên từ câu nói ấy.

San thấy nao lòng vì những lời của Miên.

Cô gái nhỏ với cái khăn ,trùm đầu kiểu hải tặc. Cô xuất hiện nơi này khiến trái tim đang chán chường cuộc sống của anh chợt yêu đời trở lại, khát khao trở lại.

San nhẹ tên :

– Sắp có gió rồi đó nhỏ. Hãy đưa tay đây cô bé khăn đỏ ... Tôi thích màu đỏ này lắm.

Miên chớp mi. Cô rút rờ đưa tay ra và cảm nhận được hơi ấm của sự mạnh mẽ từ

San truyền qua mình. Anh chính là lửa, chỉ sợ ngọn lửa ấy thiêu cháy Miên mất.

Giọng San tan ra trong gió :

– Cảm ơn em đã tin tôi.

Miên nghe giọng mình lạc đi :

– Thật đáng ghét, nếu vì thế mà anh cảm ơn rõ ràng anh vẫn xem người ta là người lạ.

San bóp nhẹ những ngón tay dài của Miên, lòng nôn nao xao động :

– Tôi sẽ cất tiếng cảm ơn. Bằng lòng chưa ?

Miên gật đầu. Hai người chầm chậm đi dọc biển. Miên có cảm giác tay mình run trong tay San.

Giọng San trầm xuống :

– Đã có một thời gian tôi tự hủy đời mình. Giờ nhớ lại, tôi vẫn còn thẳng thốt. Tôi không tin mình sẽ có những phút giây êm đềm thế này.

– Hãy quên thời gian ấy đi và hướng tới một tương lai tốt đẹp cho anh và vì anh.

San gật đầu :

– Tôi đang cố gắng như vậy.

Miên hỏi :

– Một ngày của anh bắt đầu và chấm dứt như thế nào ? Tôi muốn biết lắm.

San so vai :

Khác với hồi xưa, bây giờ tôi dậy rất sớm. Ra biển đón mặt trời lên xong, tôi bơi dọc theo bờ. Về nhà tôi ăn sáng và cố gắng tập làm việc trở lại.

– Công việc anh đang tập là gì ? Có khó không ?

San cười cười :

– Tìm cảm hứng. Đó là việc cực kỳ khó.

Miên hóm hỉnh :

– Như một nghệ sĩ, không cảm hứng là bất hạnh khủng khiếp.

– Có thể nói như vậy. Tôi theo nghiệp kiến trúc, nếu không có cảm hứng tôi ... thua.

– Anh đã tìm được cảm hứng chưa ?

San nhìn cô, giọng thật ấm :

– Vừa tìm được cách đây không lâu. Chính là em đấy, thiên thần bé nhỏ:

– Anh lại trêu người ta. Tôi không phải là thiên thần.

Buông tay San ra, Miên bước thật nhanh trên cát, tim cô đập mạnh mà không biết vì sao. Rõ ràng bên một người từng nghiện ngập như anh, Miên lại thấy bình yên và trở nên bé dại kỳ lạ. Có phải tại San từng cứu sống cô không ? Nhỏ Thái An đã nói phụ nữ dễ xiêu lòng trước những người hùng. San đâu phải là người hùng, ngược lại anh đã nói hết với Miên mình là ... hạng người nào, thế nhưng cô vẫn thấy ấm áp khi bên anh. Cho dù cô và San chưa quen biết nhau lâu, nhưng Miên lại có cảm giác San rất thân thiết với mình, cô rất vui khi nghĩ tới anh. San đã khiến tâm trí Miên không còn chỗ để buồn khi nhớ tới Trí.

Giọng San vang lên ngay phía sau Miên :

– Một ngày của em như thế nào ở đây ?

Miên nhặt một chiếc vỏ ốc màu tím :

– Tôi dậy khi mặt trời đã lên cao nên không biết bình minh trên biển thú vị ra sao. Tôi không biết bơi nên không thể xuống nước. Sau sự cố rơi vào vùng xoáy, tôi càng sợ xuống nước hơn. Tôi chỉ đi lang thang nhặt vỏ sò trên bãi và sợ bị gió cuốn đi. Ngoài việc lang thang trên cát ra, tôi còn vào internet để lang thang trên mạng cho đỡ nhớ Sài Gòn.

San nheo nheo mắt :

– Nhớ Sài Gòn hay nhớ một người nào đó đặc biệt ở Sài Gòn ?

Miên nhếch môi :

– Nhớ thì rất nhiều thứ và nhiều cách nhớ. Tôi không có người đặc biệt nào ở Sài Gòn để nhớ hết. Người ta với tôi chỉ còn trong ký ức.

– Sao lại buồn như thế ?

– Phải giải thích thế nào nhỉ ? Cách sống của hai người không giống nhau à ?

Có lẽ là như vậy. Hay hai người cùng ngộ nhận về tình cảm của mình ? Cũng đúng luôn. Tóm lại, người ta không chấp nhận một con bé chỉ có mẹ và không biết cha mình là ai. Một con bé có mẹ bị đánh giá là không đứng đắn, đàn ông, chỉ biết sống bằng tiền đàn ông.

Nói tới đó, giọng Miên chột nghẹn lại. Cô chạy vội vào bờ và ngồi xuống một bờ đá.

San bước vội theo cô. Anh chưa biết nói gì, Miên đã trầm giọng :

– Tôi không phải thiên thần bé nhỏ đâu. Trái lại tôi ...

San lắc đầu :

– Tôi không quan tâm những gì em vừa nói, em không có lỗi gì trong chuyện đó hết.

Với tôi, em là thiên thần bé nhỏ. Em giúp tôi tự tin với tương lai hơn.

Miên kêu lên :

– Sao không là ai khác mà lại là tôi ? Người đặc biệt của anh đâu ?

San không trả lời ngay câu Miên hỏi. Anh nhìn ra biển, một lúc sau mới nói :

– Ở xa xăm ... Bên kia bờ đại dương với chồng. Chính tôi đã đánh mất cô ấy.

– Anh buồn lắm phải không ?

San ngồi xuống kế Miên :

– Nghe đâu chừng cô ấy buồn hơn tôi. Cô ấy không có lỗi gì ngoài chuyện nghe theo sự sắp xếp của gia đình. Đâu có cha mẹ nào muốn con gái yêu một gã nghiện. Cô ấy chọn người khác là đúng và tôi buồn là lẽ đương nhiên.

Hai người lại rơi vào im lặng. Miên ngắm nhìn con ốc nhỏ trong tay. Cô thì thầm :

– Này ốc nhỏ ! Bạn tôi đang ... đương nhiên buồn. Tôi phải làm sao đây hả ốc nhỏ ?

San bồng hời vì những lời thì thầm ấy. Anh hơi nghiêng đầu về phía Miên :

– Đây ốc nhỏ ! Tôi đã hết buồn vì trong tôi bây giờ là sự cảm kích. Tôi biết mình phải làm gì rồi.

Ngước lên nhìn anh, Miên ngạc nhiên :

– Anh sẽ làm gì ?

San lấy trong túi áo ra một cái vòng đeo tay trông thật lạ mắt với những hình tròn bằng vỏ sò màu hồng, được nối với nhau bằng sợi dây vải bố thắt gút màu nâu sậm.

Anh đeo vào tay Miên rồi nói :

– Tâm trí tôi chỉ nghĩ về em, khi làm chiếc vòng này.

Miên reo lên như trẻ con được quà.

– Đẹp quá ! Sao lại có những con ốc màu hồng để anh làm được cái vòng dễ thương này ?

San nói :

– Có người tên Hồng Miên, đương nhiên phải có những con ốc màu hồng cho tôi làm vòng rồi.

Miên chớp mi :

– Chắc làm cực lắm ?

– Khi người ta thích thì nỗi cực nhọc chính là niềm hạnh phúc.

Miên phụng phịu :

– Anh làm ... người ta muốn khóc rồi kìa. Vừa khóc vừa cảm ơn trông xấu xí lắm.

San nheo mắt :

– Vậy thì đừng khóc, sẽ khỏi bị xấu xí.

Miên tủm tỉm cười. Cô mãi mê nhìn chiếc vòng trên tay trong khi San mãi mê nhìn cô.

Giọng anh trầm xuống :

– Đó là sản phẩm đầu tay của tôi sau khi tìm được cảm hứng. Có thể nó chưa thật đẹp, nhưng với tôi nó có ý nghĩa rất lớn của sự khởi đầu. Một khởi đầu không đơn độc vì trong tâm tôi đã có em.

San tìm tay Miên. Cô chợt thốn thức khi anh nhẹ kéo cô sát vào mình. Hai người im lặng để gió và sóng biển nói thay lòng.

Lâu lắm, San mới lên tiếng :

– Em không ân hận đã ngồi đây chứ ?

Miên khẽ lắc đầu. Vai San rộng vừa để Miên tin tưởng tựa vào. Tại sao cô phải ân hận khi hiện tại cô cần một người biết nghĩ tới cô.

Miên ngẩng lên :

– Anh thì sao ? Có ân hận không ?

San cúi xuống. Anh thì thầm rất nhẹ :

– Có Tôi ân hận đã quen em hơi trễ. Lẽ ra tôi phải đi tìm em sớm hơn nữa, chớ không nên đợi đến tận hôm nay.

Miên nôn nao vì ánh mắt sâu thẳm của San. Cô thích ánh nhìn của San, thích ngay lần đầu gặp mặt. Miên cố gắng nghĩ tới gã đánh cá nông nghênh ấy, nhưng có được đâu.

Giọng San thật trầm :

– Miên nhìn biển kìa. Chưa bao giờ biển lại đẹp đến thế. Có lẽ vì biển đang vui cùng tôi, cùng em, ước gì chúng ta cứ ngồi bên nhau mãi, Miên nhỉ. Tôi bỗng sợ ngày nào đó em sẽ rời xa biển chỉ còn một mình tôi ở lại.

Miên nghe tim mình nức nở. Cô cũng lo như San. Ngày nào đó, cô phải trở về Sài Gòn, chớ đâu thể ở hoài chỗ này được. Miên không mong ngày đó đến chút nào. Với cô và San, tất cả mới bắt đầu. Tay cô chưa ấm trong tay San, bờ vai anh vẫn chưa quen cho cô tựa đầu, sao đã vội nghĩ tới chia xa ?

Miên chợt nghẹn ngào :

– Tôi không muốn nghĩ đến lúc đó đâu. Anh thật ác khi chưa gần anh đã liên tưởng tới lúc xa để cho người ta phải ... phải ... khóc.

San nhìn đôi mắt rưng rưng của Miên. Anh cứ muốn hôn lên những giọt nước mắt sắp sửa rơi ấy, nhưng anh không dám vì sợ Miên sẽ khổ vì mình.

Miên không thể yêu một người như anh, San trấn tĩnh lại. Anh vụt đứng dậy trước vẻ ngỡ ngàng của Miên mà lòng nhói nhói.

Anh nói bằng giọng rất tỉnh táo :

– À, quên nữa. Tôi phải lên mạng gửi thư cho bạn. Miên đi cùng nhé ?

Miên hệt hững hoàn toàn. Cô quay đi giấu giọt lệ vừa rơi xuống. Hít vào một hơi, Miên bình tâm trở lại. Cô bước cạnh San với trái tim rỗng, nhưng linh hồn lại nặng trĩu buồn.

Vừa rồi Miên đúng là ngốc khi đã suy diễn xa xôi. Hãy nhớ rằng cô chỉ là cảm hứng bất chợt thoáng qua hồn một nghệ sĩ như San. Trước cô và sau cô, chắc chắn San đã và sẽ có nhiều cảm hứng khác. Đừng ảo tưởng để rồi vỡ tim đấy Hồng Miên.

Ngoài kia biển bỗng trở màu tím ngắt. Biển dầm hoàng hôn và sóng ru lời huyền hoặc.

Chương 8

San buộc cây bút kim xuống bàn. Anh bước ra ngoài sân và vờn vai thực hiện vài động tác cho đỡ mỏi cổ.

Anh đã ngồi lì trên ghế suốt mấy tiếng đồng hồ và bây giờ đã đến lúc đứng dậy. Tạm hài lòng với bản phác thảo một số ngôi nhà gỗ theo gợi ý của Miên, San không tiếc công sức mình bỏ ra chút nào. Đã có những điểm chính, San sẽ ...

phăng ra thêm cho mỗi ngôi nhà có những độc đáo riêng của nó. Lãng mạn, ấm cúng một cách rất biển là nét chú đạo San muốn đề ra ở khu du lịch do anh vẽ mẫu. Anh muốn sau một ngày vui đùa thỏa thích cùng sóng biển, mọi người sẽ thả mình vào giấc ngủ hồng hạnh phúc.

Hồng Miên là tên cô gái tạo cảm giác cho San. Anh muốn tô màu hồng cho vùng biển này. Sẽ có một khách sạn trung tâm mang hình con ốc nón màu hồng. Khách sạn soi mình cạnh một bể bơi xanh biếc, xung quanh là những hàng dương hát vi vu lời tình tự, phía dưới rừng dương là những ngôi nhà gỗ dành cho những đôi tình nhân.

Tất cả mới là ý tưởng. Nhưng ý tưởng là quan trọng nhất, không có ý tưởng sẽ không có hiện thực.

Giọng Thu vang lên sau lưng San :

– Anh vào, ăn cơm.

San phẩy tay :

– Được rồi, Thu cứ để đó cho tôi.

– Nếu anh không ăn, em sẽ ngồi đây chờ hoài chờ mãi.

San quay vào :

– Chi cho khổ vậy ? Tôi chưa muốn ăn.

Thu nhếch môi :

– Vì anh bận chờ con nhỏ cột khăn chớ gì. Nó hồng tới đây nữa đâu.

San cau mày :

– Sao em biết ?

Thu hiu hiu tự đắc :

– Chuyện gì em lại không biết.

Rồi không đợi San hỏi tới, Thu nói tiếp :

– Nhỏ đó đang chuẩn bị về Sài Gòn.

San chợt nhói ở tim. Anh không gặp cô bé bữa rồi, kể từ bữa anh tặng cô cái vòng vỏ ốc Anh muốn trốn Miên, nhưng vừa nghe Thu nói thế, anh đã bàng hoàng nghĩ tới hai chữ cô đơn.

– Hồi sáng má nó san nhờ ba em mua hộ khô đề mang về làm quà.

Giọng Thu lại vang lên khiến San như bừng tỉnh. Anh vội vã vào nhà vợ chiếc áo jean vắt ngang ghế mặc lên người rồi vội vã bước.

Thu la lên :

– Anh không ăn cơm à ?

San làm thinh, chạy ra đường. Anh chịu không nổi khi nghĩ Miên sắp rời xa anh, dù mấy ngày vừa qua, anh đang cố quên cô và lao vào công việc. Suy cho cùng, tận trái tim, San muốn mình phải làm được gì đó để không mặc cảm khi đến với Miên. Việc vừa bắt đầu đầy thuận tiện, lẽ nào anh phải xa cô rồi ?

Lòng nóng như lửa, San bước đi băng băng như bay. Tới trước cổng nhà Miên, anh dừng lại thở và anh lại đối mặt với bà má Hai khó tính của cô.

Bà Hai chẳng chút rào đón :

– Tôi không muốn cậu gặp Miên. Lý do chắc cậu biết rồi. Làm ơn buông tha cho nó đi.

San bất ngờ vì những lời thẳng đuột của bà Hai. Đã bị bà đuổi về một lần, lẽ ra anh phải lường trước chuyện này chứ. Nhưng lúc này rồi quá, San không còn tâm trí nghĩ tới điều gì ngoài khao khát được gặp Miên.

Giọng anh cương quyết :

– Cháu được biết Miên sắp về, cháu phải gặp Miên. Dì làm ơn ...

Bà Hai im lặng. Mấy hôm nay bà giữ Hồng Miên như giữ con nít mới biết đi.

Bà không cho Miên ra khỏi nhà một mình. Bà đã tìm hiểu và đã rõ San là người như thế nào. Bà sợ muốn chết khi nghe người quen kể San đã lên cơn quậy phá thế nào khi ghiền mà không có thuốc. Bà lạ gì cái từ dân ken đầy khinh bỉ mà người ta gán cho kẻ nghiện ngập. Miên cũng từng chứng kiến thằng Tí ở gần nhà chơi xì ke rồi chết vì sida ra sao. Bà nhớ khi thằng Tí chết, Miên sợ đến mức mất ngủ mấy đêm liền. Vậy mà bây giờ nó lại dấy vào một con nghiện: Miên đã quên nó bị chấn thương não phải mổ cũng vì bọn này rồi à ? Số phận sao lại dun rúi éo le thế chứ ?

Trời ơi ! Bà chỉ biết niệm phật hàng đêm cầu xin cho con bé tỉnh ngộ, cầu xin nó nhận ra đâu là cõi mê mà xa lánh. Bà đã điện thoại cho Hồng Nhạn. Tội nghiệp ! Mẹ con bé rồi tri đến mức phát khóc trong máy và bắt bà đưa nó về ngay.

Ngày mai biển không tốt, có lẽ đến mốt, bà và Miên sẽ rời nơi đây. Hy vọng Sài Gòn sẽ nhanh chóng khiến con nhỏ quên, cũng như nơi đây đã giúp nó quên Trí.

Nhưng đó là chuyện khi Miên đã về tới Sài Gòn. Còn chuyện trước mắt, bà phải giải quyết thế nào đây khi cái thằng lì này cứ đứng trơ ra như đá.

San tha thiết :

– Cháu nhất định phải gặp Miên trước khi cô bé về Sài Gòn. Mong dì đồng ý.

Bà Hai thở dài nhượng bộ :

– Cậu vào nhà đi ! San nhẹ nhõm :

– Cám ơn dì Hai.

Đợi San ngồi xuống cái ghế mây trong phòng khách xong, bà mới vào gọi Miên. San băng khuông nhìn chiếc phong linh treo ở ô cửa sổ. Dẫu biết Miên đang ở bên trong, San vẫn thấy nhớ cô đến nao lòng. Anh thấy mình thật ngốc khi đã bỏ hổng ba ngày liền không gặp Miên. Ba ngày liền chớ đâu phải ít.

Miên bước ra với nụ cười trên môi và nỗi buồn trong mắt. Hai người lặng lẽ nhìn nhau.

Tự dưng San không biết phải bắt đầu thế nào, trái tim anh đau nhói, anh không nén được, anh có cảm giác đang rơi. Miên cũng không nói lời nào:

Ngày mốt, chắc chắn là ngày mốt cô sẽ rời khỏi đây, bởi vậy cô muốn ngồi im để chăm chú nhìn anh như để ghi nhớ từng nét trên gương mặt, từng tia nhìn ấm áp của đôi mắt, rồi đôi môi. Cô không muốn quên San chút nào, nhưng cô cũng rất sợ nhớ anh như cô đã nhớ trong ba ngày qua.

Miên ngập ngừng :

– Tôi sắp về mà chưa lần nào được đi dọc biển ban đêm.

San điềm đạm :

– Tôi sẽ đưa Miên đi.

Miên cười thật tươi :

– Tôi sẽ xin má Hai. Anh chờ nhen.

San gật đầu. Miên vào trong, thời gian chợt nặng nề nhích từng giây. Anh không nghĩ là bà Hai đồng ý cho Miên đi với anh, dù ngày mai ngày mốt, hai người đã chia tay.

Miên bước ra với bà Hai. Bà lặng lẽ mở cửa cổng, lặng lẽ gật đầu khi San chào bà. Phải chi bà dặn dò anh một lời, San sẽ thấy nhẹ nhàng hơn. Sự im lặng đầy ghê lạnh, khinh bỉ của bà làm anh khó chịu. Nếu Miên là ai khác, chắc San nản lắm và chắc anh đã bỏ về từ lâu chớ đâu bị rơi vào tình trạng thế này.

Miên chép miệng :

– Anh đừng giận má Hai nha.

San ra vẻ bình thản :

– Tiên trách kỷ, hậu trách nhân. Tại sao má Hai có thái độ như vậy, tôi hiểu mà.

Miên kéo tay San :

– Thôi ! Không nói đến chuyện buồn, giận nữa. Tối nay mình phải thật vui.

Tôi muốn được nghe đàn ngoài biển. Anh có thể chiều ý tôi một lần không ?

San định nói :

"Tôi ước sao được chiều ý em suốt đời", nhưng anh đã kịp dừng lại.

Miên xù mặt :

– Nếu anh không thích thì thôi vậy.

San dịu dàng hết mực :

– Em biết là tôi thích mà.

– Vậy thì vào nhà anh lấy đàn rồi ra biển. Tôi không chờ đợi lâu hơn nữa đâu.

San xao xuyến vì vẻ hồn nhiên tíu tít của Miên. Bữa nay cô bé rất lạ. Miên cũng như anh, đang cố giấu cảm xúc thật của mình. Cô làm ra vẻ rất vui nhưng San tin chắc Miên đang buồn. Đôi mắt cứ long lanh chực khóc của Miên đã nói lên điều đó.

Hai người về căn nhà gỗ. Cửa đã đóng chứng tỏ Thu đi rồi. San nhìn mâm cơm mà không thấy đói. Anh cầm cây đàn và bước trở ra.

Miên reo lên :

– Trông anh phong trần, bụi bặm, phiêu bồng ghê.

Hơi nghiêng người, San nhìn cô :

– Em thì giống một cô nàng bôhêmiên với cái khăn Đội đầu. Mình đi du ca được đó.

Miên phụng phịu :

– Giống đâu mà giống. Các cô gái du mục tóc rất đen và dài. Còn tôi thì y như ni cô, có khác chăng là tôi không biết đọc kinh.

San an ủi :

– Rồi tóc em sẽ dài và sẽ rất đen, rất đẹp. Tin tôi đi !

– Lấy gì để tin lời an ủi của anh chứ ?

San vuốt tóc mình :

– Tôi từng ... chơi đầu sư cô. Tôi có kinh nghiệm mà. Tới lúc tóc em dài, tôi sẽ tặng em một chục cái kẹp với một chục kiểu khác nhau. Bảo đảm kẹp tôi làm không rụng hàng.

Miên chớp mi :

– Lúc đó tôi ở đâu, anh biết không ?

San ậm ự :

– Tôi tin là mình biết.

Miên đá tung trái phi lao trên cát. Cô có nên đợi tóc mình dài ra như ngày xưa khi rõ ràng nhữag lời của San chẳng có gì chắc chắn ?

Mặt hất lên bướng bỉnh, Miên nói :

– Tôi thích để tóc ngắn hơn.

Vác cây đàn lên vai, san bảo :

– Vậy những cây kẹp của tôi chắc mãi chỉ là ý tưởng.

Miên khiêu khích :

– Anh có thể tặng người khác mà.

– Tôi không thích.

Miên le lưỡi :

– Anh trông nghệ sĩ mà khó tính quá.

San kêu lên :

– Nghệ sĩ à ! Tôi chợt nhận ra Miên. Thích trêu người khác ghê.

– Tôi chỉ thích trêu anh thôi.

– Vậy sao ! Tôi hay ăn miếng trả miếng lắm. Có gì đừng nhè nghe.

Miên hấp háy mắt :

– Tôi chỉ nhè khi bị ăn hiếp. Người lớn như anh chẳng lẽ đi ăn hiếp người bé ?

San lơ lửng :

– Biết đâu được. Vì người bé đó là em, chứ không phải ai khác.

– Là tôi thì sao ? Là ai khác thì sao ?

San nhún vai :

– Là người khác, tôi không hứng thú trêu.

Miên kéo dài giọng :

– Ghê nhỉ ! Để xem ai giỏi trêu hơn đi.

Ngồi xuống dưới một gốc dương già sần sùi, San đưa tay cho Miên. Ngần ngừ một giây, cô đưa tay nắm tay anh. San tủm tỉm cười, anh kéo mạnh khiến Miên lọt thỏm vào lòng.

San vòng tay giữ cô lại.

Bất ngờ đến ngõ ngang, Miên vùng ra nhưng không được. Cô ấm ức la :

– Buông người ta ra !

San siết Miên chặt hơn :

– Không được. Tôi thích nghe năn nỉ ...

– Còn lâu !

– Vậy thì cứ để tôi ôm. Rõ ràng em thích ôm tôi hơn ôm gốc cây đấy nhá.

Miên nghe tim đập thành thịch, nhưng cô không biết là nhịp tim mình hay tim San, vì mặt cô đang áp sát vào ngực anh.

Miên cố đẩy San ra :

– Tôi không đùa đâu.

San ồm ờ :

– Nhưng tôi lại thích đùa. Chịu thua chưa nhóc con ?

Miên gân cổ lên :

– Anh giỏi ăn hiếp người ta. Tôi thua mà không phục.

San bật cười. Anh buông tay ra, Miên giận dỗi bó gối nhìn ra biển. Tim cô vẫn còn đập liên hồi. Như vậy vừa rồi cô nghe chính nhịp tim mình chứ đâu phải tim San.

Giọng anh trầm trầm :

– Nhưng em sẽ khó mà quên tôi.

Dứt lời, San ôm đàn. Những ngón tay dài nghệ sĩ vuốt nhẹ, âm thanh run rẩy vang lên.

Miên trôi theo tiếng đàn và tiếng San :

– Khi em đi rồi, tôi chỉ còn mỗi cây đàn là bạn. Mỗi khi ôm đàn, tôi sẽ nhớ đêm nay.

Còn em, em sẽ nhớ gì khi rời xa biển ?

Miên mơ màng :

– Tôi nhớ những gì mình không thể mang theo. Như những con dã tràng, những ngôi sao trên sóng biển, tiếng guitar buồn ...

– Còn gì nữa không ?

– Còn chứ ! Nhiều !

San ngừng đàn :

– Sao không có tôi nhỉ ?

Miên im lặng. San hỏi tới :

– Em không nhớ tôi sao ? Nhóc !

Miên chớp mi. Hỏi nghe ghét thế mà cũng hỏi. Có ai vô duyên đến mức trả lời rằng : "Em nhớ anh" không ?

Ấm ức, Miên quay đi, giọng cộc lốc :

– Không.

San cười to :

– Cám ơn nhé ! Tôi thấy nhẹ lòng hết sức.

Rồi anh ngêu ngao hát : "Ngày mai em đi, biển có băng khuâng đợi chờ ...".

Miên chỉ muốn khóc dù San đã cố tình trêu cho cô vui. Đứng bật dậy, Miên đi như

chạy ra biển. San thắng thốt gọi cô, nhưng Miên cứ bước xăm xăm như người mộng du.

Lẽ ra cô đừng bày đặt đòi đi biển ban đêm, lẽ ra cô nên tránh mặt San cho đến khi về, nhưng cô đã không làm nổi điều đó. Cô không làm chủ lý trí của mình, để bây giờ nước mắt đã rơi mặn môi.

San đi cạnh Miên. Anh không thể trêu cho cô vui được nữa, trái lại càng đùa anh càng buồn. Anh khổ sở bước cạnh Miên mà nghĩ tới lúc mình sẽ độc hành.

Biển đêm với mảnh trăng non cuối trời thả xuống trần gian chút ánh sáng yếu ớt. Biển đêm với gió, sóng và hai người vừa quen đã lạ vừa gần đã xa. Gió ào ào khiến Miên rung mình kéo cổ áo, San nắm bàn tay lạnh ngắt của Miên ủ vào tay mình. Anh giữ lấy đôi vai mảnh khảnh của cô và nhói tim vì đôi mắt Miên nhạt nhòa. San thở dài, anh kéo Miên vào lòng. Mặc kệ ngày mai, ngày kia ra sao, hiện tại anh hạnh phúc vì có được Miên bên cạnh. Với anh, đó là giấc mộng vàng, anh hiểu mộng sẽ tan nhưng giữ được mộng lâu chừng nào anh càng cố chừng nấy.

San tha thiết :

– Em vẫn không ân hận phải không Miên ?

Cô lắc đầu rồi tựa vào vai San. Anh nhắm mắt lại, ghì chặt Miên trong tay.

Cảm giác hạnh phúc đầy ứ trong tim anh. Hai người như đang bồng bềnh trong cơn say. Trái tim San như thắt lại, anh nâng gương mặt Miên lên và nhìn vào đôi mắt long lanh của cô.

Cánh tay Miên quăn quanh người anh mềm mại, San cúi xuống và không cưỡng nổi nụ hôn khao khát mà anh cố dồn nén lâu nay.

Miên dịu dàng hôn lại San.

Ngẩng lên nhìn anh, cô rưng rưng :

– Em không muốn về. Em muốn ở lại với anh.

San bồi hồi :

– Anh còn muốn được như vậy hơn cả em. Nhưng tại sao em về bất ngờ vậy?

– Mẹ em không được khỏe, mẹ cần có em.

San buồn hiu :

– Anh hiểu ! Mẹ chỉ có mình em.

Trở về dưới gốc thông với cây đàn bị bỏ rơi lúc nãy, Miên ngồi dựa vào anh.

San nghiêng sát lại cô hơn chút nữa. Anh áp gương mặt nóng bừng của mình lên gương mặt mát lạnh thơm hương con gái của Miên. Anh và cô tơ mỏng quá, nên sợ làm sao giây phút buông rời.

Miên thì thầm bên tai San :

– Anh biết không, suốt ba ngày qua, em đã đấu tranh, đã đắn vật, đau đớn thế nào để đừng tìm gặp anh. Em mong mình sẽ lẳng lặng rời khỏi đây như một kẻ đào tẩu. Một kẻ trốn chạy, chính tình yêu của mình.

Len lén nhìn San, Miên hỏi :

– Em đáng ghét quá phải không anh ?

San nòng nân :

– Ước gì anh ghét em được nhỉ !

Miên nũng nịu :

– Có thật anh không ghét em không ?

San bảo :

– Nếu anh nói anh yêu em ngay lúc cái khăn đội đầu của em rơi ra, em có tin anh không ?

Miên cười khúc khích :

– Trời ơi ! Sao anh yêu ngay lúc con nhỏ đó xấu xí như vậy ?

San say đắm :

– Tại lúc đó, em ấn tượng đến mức làm anh sững sờ. Một cô bé không tóc nhưng đẹp khiến anh ngơ ngẩn như bị thu hút mất hồn.

Đêm đó về anh không ngủ được. Đến lúc gặp lại em, đau buốt cả tim khi phải vung tay lên đánh cho em ngất rồi đưa em vào bờ, làm hô hấp cho em tỉnh, anh mới nghi tới hai chữ định mệnh.

Miên hơi nhồm người lên :

– Anh ... anh phải làm hô hấp em mới tỉnh lại à ?

San lấy ngón tay trở vẽ vòng môi cô :

– Chớ sao nữa. Anh đã ... mi em lúc đó chớ không phải tới bây giờ đâu.

Miên cấu vào eo San :

– A ! Anh lúc nào cũng ăn gian.

San gồng mình chịu đau :

– Lúc này anh muốn ăn gian đây.

Miên nóng mặt, cô sà vào lòng anh như một con chim vừa tìm được tổ. Tay cô lại quồn luanh người anh. Nhịp tim hai người gấp gáp khi môi hai người tìm nhau.

Miên thắc thỏm :

– Chừng nào anh về Sài Gòn ?

– Anh chưa biết.

– Như vậy chẳng lẽ chia tay là vĩnh viễn sao ? Em không chịu đâu.

San nghiêm nghị :

– Em có chờ anh không ?

Miên liếm môi :

– Em không hiểu ý anh là sao ?

San nói :

– Hiện tại anh là một kẻ không ra gì, là một người trắng tay. Tương lai với anh vẫn còn ở xa phía trước. Anh vừa tìm thấy hứng thú với công việc từ khi gặp em. Nhưng tất cả chỉ là khởi đầu. Anh muốn anh trở lại đúng phong độ của mình như ngày chưa sa chân vào ma túy:

Tới lúc đó anh mới xứng đáng với tình yêu em dành cho anh.

– Em sẽ chờ anh tới chừng nào ?

– Tới lúc em thấy không thể thiếu anh trong cuộc sống.

– Nhờ tới lúc đó anh lại không cần em thì sao ?

San gõ gõ vào trán :

– Anh đang nghĩ xem, nếu anh không cần em, anh sẽ cần gì trong cuộc sống này.

Miên hỏi ngay :

– Anh đã nghĩ ra chưa ?

San lắc đầu :

– Vẫn chưa ...

Miên hờn dỗi :

– Cần em mà bỏ em một mình. Ghét !

San siết cô trong tay :

– Anh sẽ email cho em mỗi ngày và nhớ em mỗi phút. OK ?

– Được gặp nhau vẫn hơn. Em thấy sợ khi nghĩ tới tháng ngày sắp tới. Nếu chúng ta không gặp nhau, có thể em vẫn buồn nỗi buồn cũ, nhưng em lại không đau đớn khi phải xa anh.

San bóp nhẹ từng ngón tay Miên :

– Anh hiểu vì anh cũng đang như em. Đau đớn khi phải xa nhau. Bây giờ anh mới nếm cảm giác này, cho dù em vẫn còn ở cạnh anh.

Miên nép vào anh, anh kéo lại chiếc khăn che đầu cho cô. Bàn tay anh chắn gió cho cô ấm, nhưng tay anh không kéo gót thời gian để cô được ngồi bên anh mãi mãi. Rồi Miên sẽ nhớ ngẩn ngơ bờ vai cô từng tựa đầu. Nhớ biển và mùi thân thể anh nồng nàn, ấm áp. Cô sẽ thơ thẩn ra vào khi nhớ môi San. Cô đã hôn hai người đàn ông, nhưng rõ ràng với san cô mới hiểu rõ thế nào là yêu. Trời ơi ! Cô điên mất rồi. Sao lại dám yêu một người đến mức mù mịt khi mới biết người đó trong vòng chưa đầy một tháng. Miên đã hiểu thấu đáo về bản thân, về gia đình San

lắm đâu ?

Ngoài những lần gặp ít ỏi để kể cho nhau nghe về nhau, San và cô chưa đi sâu về hoàn cảnh gia đình từng người. Nếu ngày mai này ba mẹ San không chấp nhận cho cô quen anh thì sao ? Trường hợp của Trí vẫn còn mới tinh đó thôi. Miên không yêu Trí nên không đau đớn nhiều, nhưng với Sán thì khác.

Bất chợt cô thắng thốt siết lấy San. Cô thốn thức.

– Em sợ gia đình anh không chấp nhận.

San rành rọt :

– Gia đình anh không can thiệp vào cuộc sống của anh. Trước đây đã thế, sau này cũng thế. Ba mẹ anh rất tôn trọng tự do cá nhân, chính vì vậy, anh đã sa đà mà không được nhắc nhở. Đến khi anh tuột dốc, mọi sự quan tâm đều trễ.

Người anh cảm ơn nhất là ông nội. Ông mang anh ra đây gởi gia đình chú Tư, ba của Thu và Tô. Nếu còn ở Sài Gòn, biết đâu giờ này anh đã chết, hoặc có sống cũng trong sự ghẻ lạnh, xa lánh của họ hàng.

Miên ậm ự, cô khó chịu khi nghe anh nhắc đến Thu :

– Ở lại đây anh không được có gì đó.

San tủm tỉm cười :

– Có gì là có gì ?

Miên véo mạnh vào hông San. Anh gồng mình chịu đau. Miên phụng phịu :

– Em ghét anh lắm. Nếu không gặp anh, em đâu phải khổ khi phải xa anh.

San nói :

– Còn gì bất an, em nói hết đi cho nhẹ lòng. Còn ghét gì anh thì cứ véo, cứ cấu, chớ đừng khóc. Anh không chịu nổi đâu.

Miên làm thinh mà sóng mũi cay xè. Cô rưng rưng nghe anh dặn dò :

– Về, nhớ lời anh dặn, đừng trách hay lên án cuộc sống của mẹ.

– Vâng.

– Và nhớ, anh yêu em và tôn trọng mẹ.

– Vâng.

– Hãy đợi, nếu yêu anh. Miên nghiêm nghị :

– Em yêu anh, có biển và hàng ngàn ngôi sao trên trời làm chứng.

San nâng cằm Miên lên :

– Anh yêu em và có ... môi hai đứa làm chứng.

Miên khép đôi mi ngoan. Cô nghe tiếng sóng vỗ bờ và cô biết trên cao, hàng ngàn tinh tú đang nhấp nháy.

Chương 9

Thái An chống cằm thờ thẫn :

– Lễ nào chưa đầy một tháng, mà đã có một mối tình trên cả tuyệt vời như vậy.

Nói thiệt mà làm tao thấy ganh tỵ quá.

Hồng Miên hiu hắt :

– Ganh tỵ à ? Mẹ tao cấm triệt đề với lý do sợ San không bỏ được ma túy.

Tao đang rầu thúi ruột đây.

An chép miệng :

– Cô Nhạn cấm cũng phải. Ai lại không sợ dân ken.. Lỡ hấn dính. HIV thì càng chết nữa.

Miên ré lên :

– Mà nói vậy, San không như vậy.

Giọng An tỉnh rụi :

– Ủa ! Hấn có đưa giấy xét nghiệm cho mà coi à ?

– Làm gì có.

– Vậy mà đừng khẳng định.

Miên giậm chân :

– Trời ơi ! Đang buồn, nghe mà nói tao chỉ muốn chết.

An chi chiết :

– Dễ chết vậy sao em. Nếu tao không nhớ lầm, hồi đó tên Trí cũng đòi chết lên chết xuống vì mà. Bây giờ hấn vẫn phây phẩy chờ đi du học. Mà đừng muốn chết, tao tức cười lắm, khi nhớ tới mà và hấn trước đây ...

Miên xua tay :

– San và Trí khác xa nhau lắm.

An gục gặc đầu :

– Nghĩa là lần này mà yêu thật chứ không yêu thử như với Trí ?

– Sao mà cứ ... đá giò lái tao hoài thế ? Chắc mà không tin, nhưng với San, tao có tình cảm rất đặc biệt. Từ khi gặp San, tao tin có tiếng sét ái tình.

Thái An tròn mắt :

– Trời ơi sến ... Phải mà không vậy Miên ?

Miên ức muốn khóc. Cô muốn tìm một người đồng cảm, nhưng khó quá.

Thái An là đứa bạn thân nhất của Miên, vậy mà nó toàn bàn ra mỗi khi cô nhắc tới San. Không ai tin và có tình cảm với anh hết. Miên thấy rầy rầy trên các thông tin đại chúng, người ta kêu gọi đón nhận những người đã cai nghiện, tạo việc làm cho họ, thân thiện với họ v.v..

xem ra không phải dễ, càng khó hơn cho ai đã yêu một người lỡ dính vào ma túy.

Đúng như San đã nói :

"Phải có niềm tin nếu yêu anh". Chao ôi ! Lẽ nào niềm tin của Miên đang chao đảo ?

Thái An hỏi :

– Nếu mọi người nhất định không ủng hộ, mày định thế nào ?

Miên chắc chắn :

– Tao vẫn yêu và San sẽ khẳng định bản thân mình cho mọi người thấy tại tao yêu nhau là đúng.

– Khẳng định bằng cách nào ?

– Công việc San là người có tài. Công ty San làm trước đây vẫn dành cho anh một chỗ. San đang ấp ủ một công trình rất độc đáo, đó là mô hình một khu du lịch biển. Giọng Thái An dài ra :

– Ở đảo mà mày và hấn vừa gặp nhau chớ gì ? Cha chả, đúng là tình đẹp như mơ. Nhưng mày ạ ! Danh thủ siêu sao Maradona cai tới cai lui mấy ...chục lần vẫn còn là tù nhân của ma túy, nhảm vô danh tiểu tốt như chàng Rô-bin-son trên hoang đảo của mày đoạn tuyệt nổi với thứ thần chết giấu mặt ấy không ?

Miên khó chịu :

– Maradona khác, San khác. Siêu sao mà không vượt qua được bản thân mình vẫn thua một người vô danh tiểu tốt. Tao không quan tâm đến Maradona.

Thái An ... ca cái lương :

– Khá lắm ! Gã San ấy thật diễm phúc khi có một hồng nhan tri kỷ như mày.

Miên làm thinh khi thấy bà Nhạn từ trên lầu đi xuống.

Thái An cười toe :

– Cháu chào dì ạ.

Bà Nhạn cũng cười :

– Mẹ khỏe không An ?

– Dạ khỏe. Nếu biết dì về ở đây luôn, thế nào mẹ con cũng ghé.

Bà Nhạn nói :

– Dì ở đây luôn rồi.

Liếc về phía Miên, bà nói tiếp :

– Dì phải chăm sóc Miên, nó vẫn chưa ổn về cả tinh thần lẫn thể lực.

Miên lăm bằm :

– Con ổn rồi, mẹ không cần ở đây vì con.

Thái An kêu lên :

– Nhỏ này kỳ. Có mẹ bên cạnh hồng sướng hơn sao.

Miên biết mẹ muốn giám sát mình. Khi nghe má Hai báo cáo Miên quen một gã xì ke, mẹ đã hồn vía lên mây, ngày trước ngày sau bắt cô về Sài Gòn ngay.

Miên đã về rồi mẹ vẫn chưa an tâm, bà theo sát cô như hình với bóng, khiến Miên có cảm giác bị giam lỏng. Cô chỉ liên lạc với San qua Internet. Mẹ không thể kiểm soát được hộp thư của. Miên nên những lời lẽ San dành cho cô qua những email vẫn còn là một bí mật của hai người.

Những lúc lên mạng trò chuyện là thời khắc thiêng liêng giúp San và Miên thấy như vẫn đang ở cạnh nhau. Cô tin San sẽ trở lại đúng với con người trước đây. Cô tin anh đã đoạn tuyệt hẳn với ma túy.

Thái An chưa tiếp xúc với San, cả mẹ cũng vậy, nên mới có thành kiến với anh. Chớ San là người đặc biệt, Miên không nghĩ mình đã yêu lầm.

Bà Nhận bảo :

– Mẹ đi làm đây. Hai đứa vui nhé ! À, trong tủ lạnh nhiều trái cây lắm, Miên mang ra cho An ăn với.

Miên gật đầu :

– Vâng.

Bước ra tới cửa, bà bỗng quay lại giọng ngập ngừng :

– À, hôm trước con nói công ty San từng làm là công ty gì ? Mẹ quên rồi.

Miên buột miệng :

– Dạ công ty Triệu Hưng ạ !

Mặt bà Nhận biến sắc, bà gượng cười :

– Triệu Hưng à ? Mẹ chưa từng nghe qua.

Rồi bà đi ra cổng khi nghe tiếng taxi vang lên. Vào xe ngồi rồi tâm trí bà vẫn còn bần thần. Sao lại là công ty Triệu Hưng chớ không là công ty nào khác.

Hôm trước bà có nghe Miên loáng thoáng nói San gọi tay giám đốc công ty là anh. Không biết họ quan hệ như thế nào. Có cùng huyết thống bà con gì không. Nếu bà nhớ không lầm, ba của Triệu Hưng có những hai bà vợ. Khi mẹ Triệu Hưng mất, ông bố tục huyền và đã có thêm một dòng con khác. Có khi nào San là em cùng cha khác mẹ với Triệu không ?

Bà Nhận thắc thỏm như ngồi trên lửa. Mở ví bà lấy danh thiếp của ông Triệu ra. Tấm danh thiếp bị bà vò đi vướn lại mấy lần đã nhàu nát nhưng họ tên, chức danh và số di động của giám đốc Triệu vẫn rất rõ.

Bà liền gọi cho Triệu. Hy vọng giờ này cậu ta không bận bịu gì và sẽ cho bà một cuộc gặp mặt. Không đợi lâu quá năm giây, bà đã nghe giọng ông Triệu trình trọng :

– Dạ Triệu đây ạ !

Bà nhẹ tên :

– Hồng Nhạn ! Triệu chưa quên chứ ?

Bên kia im lặng. Rồi giọng Triệu òa ra :

– Chưa ! Tôi chưa bao giờ quên chị. Sau lần đó tôi muốn liên lạc nhưng không được. Cái anh chàng mà chị đã dùng điện thoại của tôi gọi đã không cho tôi thông tin về chị, dù tới lúc này, số di động của anh ta tôi vẫn chưa xóa.

– Bây giờ tôi đã gọi cho Triệu rồi còn gì. Chúng ta có thể gặp nhau không ?

– Sao lại không ? Chị định khi nào ?

Bà Nhạn thoáng do dự :

– Ngay bây giờ.

Ông Triệu cười nhẹ :

– Chị khiến tôi háo hức vì tò mò. Ngay bây giờ ! Một đề nghị hấp dẫn. Tôi đồng ý.

Chị chọn địa điểm họp.

Bà Nhạn nói ngay :

– Vào Giọt Nắng đi. Không gian ở đó được lắm.

– Vâng. Tối sẽ tới đó ngay bây giờ.

– Hẹn gặp Triệu.

Lôi cái gương nhỏ ra, bà vừa bảo tài xế chạy sang đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa bà vừa ngắm lại mình.

Hôm nay bà chỉ trang diện nhẹ thôi, nhưng trông bà hết sức tươi trẻ và dĩ nhiên là quyến rũ trong cái váy đơn giản cô thuyền, không tay màu mận chín.

Bà sẽ bắt đầu câu chuyện như thế nào nhỉ ? Triệu không phải khách hàng để bà có thể thả mồi bắt bóng, bây giờ cậu ta hẳn không còn si mê bà như thời cậu ta mới lớn. Với Triệu, bà nên đối xử giống một người bạn lâu năm xa cách giờ gặp lại là hay nhất.

Mãi suy nghĩ, taxi đã tới quán Giọt Nắng. Bà trả tiền xe rồi khoan thai bước vào quán.

Tiếng phong linh reo vui ngay cửa khiến bà có cảm giác như ở nhà. Khi nhớ tới cái phong linh bằng vỏ ốc của Miên.

Một người phục vụ mặc đồng phục bước tới lễ phép hỏi :

– Xin lỗi cô, có phải là cô Hồng Nhạn ?

Bà Nhạn gật đầu. Người phục vụ nói :

– Mời cô theo cháu lên lầu.

Bà Nhạn buột miệng :

– Ông ta đã đến rồi à ?

– Vâng. Ông Triệu đang chờ cô.

Bà Nhận bỗng thấy hồi hộp như cô gái lần đầu đến nơi hò hẹn. Bà không dám bước mạnh và nghe tim đập liên tục khi thấy ông Triệu.

Bằng phong thái hết sức chững chạc, lịch lãm, ông đứng dậy đón bà và đưa tới tận chỗ ngồi.

Bà Nhận nóng bừng cả người khi bắt tay ông. Một bàn tay đàn ông khỏe mạnh và rất tài hoa vì dòng họ Ung vốn nổi tiếng tài hoa cơ mà.

Ông Triệu cười :

– Quả thật chị không khác xưa bao nhiêu.

Bà Nhận thích vì những lời khen tặng đó nhưng bà vẫn đẩy đưa.

– Triệu nói thế chớ, hai mươi mấy năm rồi còn gì. Những thứ bất di bất dịch như trời đất còn thay đổi, huống chi con người.

Ông Triệu nhìn bà :

– Chị dùng gì nhỉ ? Bà Nhận nói ngay :

– Nước cam vắt.

– Như ngày xưa ?

– Vâng. Như ngày xưa. Không ngờ Triệu vẫn nhớ.

Ông Triệu đợi người phục vụ đi khỏi mới nói :

– Đã nói tôi chưa bao giờ quên những gì thuộc về chị mà. Kỷ niệm như một tặng vật quý của cuộc đời, lâu lâu nhớ tôi mở cửa ký ức ra nhìn lại. Ngày xưa, anh Hưng và mấy ông bạn của anh vẫn ngâm nga hai câu thơ khi nói tới chị. Tôi vẫn còn cất hai câu thơ đó trong ký ức.

Bà Nhận nhúu đôi mày mỏng dính :

– Đó là hai câu nào ? Tôi không biết.

Hơi ngả người tựa lưng vào ghế, ông Triệu đọc :

Áo dài lụa nắng vào mây Dấu chân hồng nhận rưng đầy gió sương.

Ông Triệu thoáng chút băng khuâng :

– Hồi đó anh Phúc, bạn anh Hưng đã bói hai câu thơ ấy để đoán cuộc đời chị, sau này.

Bà Nhận kêu lên đầy thú vị :

– Vậy à ! Anh ấy đã đoán thế nào ?

– Chuyện trẻ con mà !

– Nhưng tôi vẫn muốn nghe.

Ông Triệu ngập ngừng :

– Bản thân hai câu thơ đã nói lên cả rồi. Chị truan chuyên lắm, đa đoan lắm.

Khi nhớ về chị, tôi luôn mong ông Phúc bói ra ma.

Bà Nhận gượng cười :

– Đã từng tuổi này rồi có gió sương nào tôi chưa từng trải. Có lẽ anh Phúc đúng.

Ông Triệu im lặng, rồi ông vỗ trán :

– Tôi đãng trí quá. Cô bé, con gái chị thế nào rồi ?

Bà Nhận nói :

– À, con bé tên Hồng Miên. Lần đó nó bị chấn thương đầu phải mổ.

– Chà ! Nặng vậy à ? Bữa đó tôi phải đi Thái Lan ngay nên mất liên lạc với chị. Thú thật tôi rất mong gặp lại chị, hoặc được nghe chị nói qua điện thoại.

Mong để làm gì, tôi cũng không hiểu.

Hai người lại im lặng. Ông Triệu bảo :

– Chị uống nước đi.

Bà Nhận xoay cái ly trên bàn. Ông Triệu ân cần :

– Chị cứ nói lý do gặp tôi, đừng ngại. Chúng ta đều già cả rồi.

Bà Nhận nhìn ông :

– Chính vì già nên người ta mới đắn đo trước khi mở lời.

Ông Triệu buột miệng :

– Chị muốn biết về anh Hưng phải không ?

Bà Nhận khẽ lắc đầu :

– Tôi muốn biết về người khác kìa.

Ông Triệu ngạc nhiên :

– Ai nhỉ ? Hẳn ta chắc rất quan trọng nên chị mới gặp tôi.

Bà Nhận bưng ly cam vắt vàng óng lên uống một ngụm rồi hỏi :

– Cái tên San có gọi cho Triệu điều gì không ?

Ông Triệu không trả lời ngay. Uống một chút cà phê cho bớt bất ngờ, ông tự đặt cho mình một câu hỏi :

San đã làm gì khiến Hồng Nhận phải tìm đến ông ?

Rõ ràng nó vẫn còn ngoài đảo mà. Ông Triệu gật gù :

– San à ! Một gã bạt mạng đấy. Hẳn đã làm gì phiền đến chị nhỉ ?

Bà Nhận so vai :

– Cậu ta là một con nghiện, đúng không ? Và đã là một con nghiện thì phiền rất nhiều người. Tôi muốn biết giữa Triệu và San có quan hệ thế nào ? Xin lỗi, câu hỏi này không được lịch sự, nhưng tôi cần biết điều đó.

– San đã gây ra chuyện gì, chị cứ nói với tôi. Cậu ấy là em út trong nhà, được cưng chiều quá nên hư.

Bà Nhạn liếm môi :

– Là em út à ?

Ông Triệu ngạc nhiên :

– Vâng. San là em út. Trước đây là một trợ thủ đắc lực cho tôi và anh Hưng.

Bà Nhạn mặt nhọc nói từng tiếng :

– Tôi nhờ Triệu nói với cậu ấy đừng đeo đuổi Hồng Miên nữa.

Trán ông Triệu nhíu lại :

– Vì San từng chơi ma túy à ? Tôi không nghĩ chị hẹp hòi như vậy. Chúng ta có xa lạ gì đâu, hãy tin tôi, tôi đã hứa sẽ giúp San đoạn tuyệt với ma túy. Thằng bé đã làm được điều đó, ít ra ở bước đầu. Nó đang cần có bạn, có người hiểu và yêu thương nó. Chị nữ nào bắt nó xa Hồng Miên ?

Ngừng lại để xem phản ứng của bà Nhạn xong, ông Triệu nói tiếp :

– San vừa khoe với tôi qua những email rằng nó mới quen một cô bé. Thật không ngờ là Hồng Miên, con gái chị. Tôi nghĩ chị cứ để tự nhỏ tìm hiểu nhau.

Bà Nhạn ngắt ngang lời ông Triệu :

– Không được. Dứt khoát là không được.

Ông Triệu im lặng. Một lát sau, ông nói :

– Tôi đứng ra chịu trách nhiệm với chị về San. Nó là đứa biết phục thiện.

– Nghiện ma túy thì khó phân biệt thiện ác lắm. Tốt nhất tôi phải bảo vệ con mình.

– Chị không thể nói theo cảm tính. Tôi rất tiếc không thể ủng hộ chị.

Rồi ông Triệu nhó nhẹ :

– Hãy bỏ định kiến ấy đi. Tôi biết chị không phải người hay cầu nệ vì chị sống thiên về tình cảm, sống hết mình khi đã yêu.

– Chính vì vậy tôi nói như ngày hôm nay. Tôi chỉ có mình Hồng Miên, bây giờ tôi chỉ vì nó.

Ông Triệu nhấn mạnh :

– Chị một mình nuôi Hồng Miên sao ?

Bà Nhạn nhếch môi :

– Có gì đâu Triệu phải ngạc nhiên. Thế giới này vẫn đầy những người đàn bà một mình nuôi con. Tôi không chỉ sống thiên về tình cảm, sống hết mình khi đã yêu mà tôi còn thích sống tự do nữa.

Ông Triệu từ tốn – Hồng Miên chắc cũng thích sống tự do. Chị khó lòng cản được,

nếu con bé đã yêu.

Bà Nhạn nói :

– Nó và San không đến với nhau được đâu. Với tôi, chuyện San từng sử dụng ma túy chỉ là vấn đề nhỏ. Vẫn còn một nguyên nhân khác sâu xa hơn, quan trọng hơn kia.

Ông Triệu nhìn bà :

– Chị nói rõ hơn đi.

Bà Nhạn lắc đầu :

– Tôi không muốn vì sẽ ảnh hưởng đến những người khác. Tôi chỉ tóm lại rằng San và Miên là không thể, vì San từng dính vào ma túy.

Ông Triệu gõ những ngón tay lên bàn :

– Với lý do không thuyết phục ấy, bọn trẻ sẽ bất chấp.

Bà Nhạn lạnh lùng :

– Nếu thế tôi sẽ tìm cách đưa Hồng Miên ra nước ngoài bằng một cuộc hôn nhân.

– Có cần phải như thế không ? Chị làm tôi ngạc nhiên quá đổi.

Bà Nhạn trả lời chắc nịch :

– Rất cần. Và tôi sẽ tiến hành ngay chuyện này chứ không để lâu đâu.

Ông Triệu chép miệng. Hồng Nhạn ngồi trước mặt ông hiện giờ hoàn toàn khác với một Hồng Nhạn thảnh thơi ông vẫn gặp trong những giấc mơ đầy hoài niệm. Hồng Nhạn thuở đó từng suốt mượt như con chim non trong giồng bão. Cô đã nức nở trên vai ông khi biết anh Hưng đi du học, để rồi sau đó Hồng Nhạn bật vô âm tín. Thoắt một cái hai mươi mấy năm ròng, ông thấy tiếc những giấc mộng vì nó quá đẹp. Trong khi sự thật lại quá trần tục. Ông đang đối diện với một người đàn bà tính toán, nhẫn tâm, vô cảm ngay với chính con gái duy nhất của mình.

Hồng Nhạn đã trải qua sóng gió gì để trở nên một người như vậy ?

Ông Triệu khoát tay :

– Đó là những dự định sẽ làm trong tương lai. Ngày hôm qua, của chị đã như thế nào ? Thú thật tôi tò mò lắm. Tại sao ngày đó chị biến mất nhỉ ? Tôi tới chỗ chị ở trọ, chị đã dời chỗ khác. Về Mỹ Tho tôi cũng không tìm ra chị. Sau đó tôi cũng đi học ở Úc.

Bà Nhạn nhả từng lời :

– Khi anh Hưng đi tu nghiệp mà không nói với tôi một lời, dù chỉ một lời chia tay giữa hai người bạn tự tôi đã trở thành người khác mất rồi. Tôi xem như trên đời này không có ai tên Ung Bá Hưng.

Ông Triệu se sắt lòng :

– Chi có hiểu lắm tình cảm của anh ấy không ? Anh tôi là người chỉ biết đến công danh sự nghiệp. Trái tim anh không dành cho phụ nữ. Tới bây giờ cũng vậy. Anh ấy cũng đã có gia đình, nhưng vì không có con nên hai người cũng đã chia tay.

Bà Nhạn ngắt lời ông :

– Triệu nói điều đó với tôi làm gì ? Ung Bá Hưng trong đời tôi đã chết rồi.

Tôi đã nói hết những gì cần nói. Giờ tôi xin phép.

Ông Triệu sững sờ nhìn bà Nhạn hấp tấp bước đi như chạy trốn. Rõ ràng tâm trạng bà ta không giống với lời nói và sự thể hiện bên ngoài. Bà Nhạn cố tình gạt bỏ cái vân đang ăn sâu trong lòng. Bà ta chưa quên anh Hưng, điều đó sáng như ban ngày.

Ông Triệu xót xa cho bà, cho ông và cho cả anh trai mình. Một cuộc tình ngỡ chỉ là trò đùa, ngỡ chỉ thoáng qua trong đời, nào ngờ nó như một dấu ấn nung nóng đóng vào tim. Không ai thấy, không ai hay, nhưng hai trong người vẫn còn đau đến tận bây giờ.

Bà Nhạn đã đi rồi, ông vẫn còn tự hỏi. Bà có biết ông đã từng yêu bà như thế nào không ?

Ông Triệu khẽ lắc đầu. Có lẽ vừa rồi ông gặp một người khác, chứ không phải một Hồng Nhạn như ông đã luôn hoài nhớ.

Bỗng dưng ông thấy sợ hai tiếng "Thời gian". Thời gian khiến nước chảy đá mòn, khiến cô gái ngày xưa từng ngự trong tim ông như một thiên thần đã hóa thành một kẻ trần tục lạnh lùng vô cảm.

Hồng Miên ngắm mình trong gương. Tóc cô đã mọc ra rồi nhưng mái tóc này vẫn còn ở top siêu ngắn. Hôm qua mẹ đưa Miên tới tận tiệm Thìn để cắt kéo vàng đích thân tỉa tốt cho cô. Mẹ bảo cần điệu hạnh một chút để lấy chồng.

Dù biết mẹ đùa, nhưng Miên vẫn thấy không thích khi nghĩ tới San. Cô biết người chồng nào đó mà cô lấy theo ý mẹ không thể là San, vì bà đâu muốn thế.

Nỗi buồn lâu nay cô nén xuống đáy lòng, giờ chợt bùng lên khiến cô khó thở.

Miên nhớ San quá. Nỗi nhớ càng nhân lên khi bị cấm đoán, Miên không biết ở nơi xa đó San nhớ cô tới mức nào, dầu sao Sài Gòn vẫn còn nhiều chỗ để rong chơi, Miên vẫn có thể cùng Thái An đi loanh quanh đây đó cho hết ngày, chứ không nhìn đâu cũng thấy biển như San.

Miên đã đi học trở lại, dù số môn cô thiếu nợ hơi bị nhiều. Rồi Miên sẽ học bù để trả nợ, điều quan trọng là bây giờ cô đã bận rộn, nên tâm trí không chỉ dồn cho việc nhớ San.

Mỗi ngày đều đặn hai người vẫn email cho nhau. Thỉnh thoảng vẫn có chat, nhưng mạng ở

đáo cứ rớt liên tục nên chat giữa chừng vẫn hất hoảng gọi "Anh đâu rồi ? Em đâu rồi ?" Bà Hai gọi vọng vào :

– Thái An chờ con ngoài cửa kìa.

Miên dạ rõ to, cô ngấm lại mình lần nữa rồi mới xuống nhà. Bữa nay nhỏ An không biết hứng thú chuyện gì mà đòi đi uống cà phê. Miên không thích lắm, nhưng vì bạn, cô không thể từ chối.
:

Hai đưa chui vào một quán cà phê nhỏ nhưng nhạc trữ tình lãng mạn tràn ngập không gian.

Vừa ngồi xuống chiếc ghế êm êm, Miên đã nói :

– Bao giờ San về, tao sẽ hẹn anh ấy ở đây. Thái An ậm ự :

– Bao giờ tới bao giờ hăng hay. Còn bây giờ tao muốn thông báo với mày một chuyện nghiêm trọng.

Miên vô tư cười :

– Chuyện gì mà nghiêm trọng ? Với tao ngoài những gì liên quan tới San ra thì không vấn đề gì gọi là nghiêm trọng hết.

An hất mặt :

– Mày uống gì ?

– Cà phê !

– Coi chừng không ngủ được đó.

Miên nhún vai :

– Chuyện nhỏ ! Ngày nào tao không uống cà phê.

An búng tay :

– Hai cà phê đen ...

Miên lơ đãng nhìn mấy bức tranh chép lại treo trên tường. Đó là một bức tranh vẽ cảnh biển động. Bầu trời tối sầm và những con sóng cao đang ập vào bờ. Bức tranh mang tới cho cô một cảm giác bất an nên Miên quay mặt đi.

Giọng An cũng vừa vắn vang lên :

– Hồi sáng này dì Nhạn ghé nhà tao. Mẹ tao kéo dì vào phòng với vẻ hết sức khác thường. Chính vẻ khác thường ấy làm tao vốn là đứa tò mò đã không sao không lén rình nghe trộm qua cửa sổ.

Tim Miên nhói lên một nhịp. Cô chợt thấy lo vì cách nói của Thái An.

Cô liếm môi :

– Mày đã nghe được gì nào ?

An buông một câu :

– Dì Nhạn sẽ gả mày đó. Miên vuốt cái đầu hai phân tóc của mình.

Cô buột miệng :

– Vậ là thật rồi !

An ngạc nhiên :

– Mày biết rồi hả ?

Miên nuốt nước bọt :

– Mẹ tao bảo sửa sang đầu tóc lại cho đẹp để lấy chồng. Tao tưởng mẹ tao nói chơi chớ. Lạ chúa ! Bà định ép duyên tao chắc:

Thái An làm thinh. Cô cũng có cảm nghĩ đó, nhưng không thể nói ra.

An ngập ngừng :

– Dì Nhạn muốn tốt cho mày, chớ ai nỡ ép duyên con. Dì Nhạn nói là bất đắc dĩ lắm.

Miên nhêch môi :

– Nếu vậy, mày cho tao biết làm gì ?

An nhỏ nhẹ :

– Vì mày là bạn tao ...Ngày xưa mẹ tao cũng từng khuyên mẹ mày rất nhiều điều, nhưng mẹ mày đâu có nghe. Bây giờ tao cũng khuyên, cho dù mày không thèm nghe.

– Mẹ tao rất bướng bỉnh và cố chấp. Tao không thích giống bà, nhưng tao không phải là con búp bê để bà muốn đặt ở đâu thì đặt.

Giọng chắc nịch, Miên nói :

– Tao sẽ tiếp tục chờ San. Muốn vậy phải không lệ thuộc vào mẹ. Có lẽ tao sẽ tìm một việc làm.

Thái An nhìn Miên rồi hạ giọng :

– Tao còn nghe chuyện này nữa. Hình như là dì Nhạn vừa gắp lại chú ruột của mày.

Trán Miên nhíu lại, thoáng chốc cô quên bén chuyện lấy chồng, Cô thẳng thốt :

– Chú ruột của tao ? Ông là ai vậy ? An nhăn nhó :

– Tao không biết. Lúc đó hai người thì thảo nhỏ xíu. Nhà bên cạnh lại mở nhạc Rock, tao chịu thua. Có điều tao biết chính vì cuộc gặp này mà dì Nhạn quyết định gả mày cho một tay Việt kiều nào đó để mày ra nước ngoài sinh sống. Quyết định này chứng tỏ dì Nhạn rất quyết liệt với việc bắt mày xa San.

Hồng Miên hết sức hoang mang. Cô hầu như không có họ hàng thân thích.

Giờ bên ngoại cô, sống hết ở nước ngoài, ông bà ngoại mất sớm, nên mẹ cô từ trẻ đã quen sống tự do tùy ý. Còn bên nội, Miên chưa một lần nghe mẹ nhắc đến. Vậy thì tại sao bữa nay lại

có một ông chú ruột xuất hiện ? Đã thế vì ông.

ta mà mẹ quyết định bắt cô lấy chồng. Ông chú ấy là người như thế nào mà hắc ám dữ vậy ?

Nhìn An, Miên nói :

– Chắc chắn dì Ngà biết chú tao, thậm chí ba tao nữa. Mà ráng tìm hiểu giúp tao.

Thái An le lưỡi :

– Mẹ tao là người rất nguyên tắc, không dễ moi tin đâu, mà đừng có mơ.

Miên hùng hồn :

– Vậy tự tao sẽ đi hỏi dì Ngà.

An giãy nảy :

– Mà muốn tao bị mắng chắc ?

Miên cau có :

– Cái gì mà cũng hổng chịu. Thà mà đừng kể lể với tao.

An xù xuống :

– Thì phải từ từ để tao tìm cơ hội chứ.

– Từ từ ... Người ta đang nóng như lửa mà mà bảo từ từ.

An cười cười :

– Ít nhất cũng phải tới lúc tóc mà chấm ngang vai, dì Nhạn mới gả chồng. Giờ tới đó vẫn còn chưa kịp mà.

Mắt Hồng Miên tối sầm lại, cô thở dài :

– Nếu biết mẹ tao có ý này, San sẽ nghĩ gì ?

Thái An vẫn giữ giọng tung túng :

“Nếu biết rằng em đã có chồng Anh về lấy vợ thế là xong.

Vợ anh không đẹp bằng em mấy.

Nhưng lấy cho anh đỡ lạnh lòng”.

– Nè, nếu cần một người vợ, San có thể lấy cô nàng ở làng chài. Cô ta ngày hai bữa nấu cơm, tối tới. hì hì ... đủ để San khỏi lạnh lòng ở nơi đảo xa quanh vắng kia.

Miên bật khóc ngon lành, khiến Thái An tịt ngòi, con bé lơ lảo ngó quanh.

– Nín ! Người ta nhìn mà quá trời kìa. Trọc đầu, đã ấn tượng lắm rồi, còn khóc nhè nữa.

Miên hít hít mũi :

– Mà thích tao khóc lắm mà. Nhưng nếu sự thật đúng như vậy, tao không khóc đâu.

Tới lúc đó, mọi người, kể cả San sẽ khóc tao.

An giả lả :

– Tao đùa mà ! Làm gì mà nghiêm trọng dữ vậy ? Nói thật ! Ngu nhất thiên hạ mới chết vì tình. Mà mà chết thì San sẽ có người khác ngay chớ lão không chết theo mà mà như Roméo ngốc nghếch ngày xưa đâu.

Hồng Miên chẳng còn hơi để cãi với An. Cô lăm bằm bốn câu thơ đầy chua chát Thái An vừa đọc mà hoảng hồn. Cô không muốn thế chút nào. Nếu vậy, cô và San phải nắm tay nhau trèo đèo vượt biển:

Cả hai cần cho thế giới này thấy tình yêu của mình bền vững sắt son cỡ nào, có như vậy mới không sợ mất nhau.

Đang lúc Miên còn hoang mang vì tất cả những gì vừa nghe thì An kéo tay cô.

Giọng con nhỏ chua loét.

– Trông kìa Miên ! Đẹp đôi ghê !

Nhìn ra cửa, Miên thấy Trí. Anh chàng không đi một mình mà đang cặp tay một cô gái mặc áo hoa sát nách và một cái váy màu hồng nhạt khá model. Cô nàng hơn hớ bầu lầy Trí như sợ anh chàng bay mất khi gặp gió. Hôm nay trông Trí cũng lạ. Anh có vẻ ăn chơi từng trải hơn nhiều so với thời gian đeo đuổi Miên.

Thái An lên tiếng :

– Mà thấy chưa. Đàn ông là thế đó !

Miên nhếch môi. Cô nhận ra mặt Trí biến sắc khi thấy mình. Anh lúng túng bước xa cô gái rồi lúng túng ngồi xuống mà không hề kéo ghế mời cô ta như anh vẫn thường ... ga lăng mỗi khi đi với Miên. Nhưng sự lúng túng ấy chỉ tích tắc một chớp mắt thôi. Trí chủ động ngồi sát cô gái rồi cả hai châu đầu, kề vai thì thầm trông thật tình tứ.

An bĩu môi :

– Trẻ con ! Rẻ tiền !

Hồng Miên nhún vai. Trông họ ghét thật, nhưng tâm trí cô không còn chỗ dành cho sự sân si ghen ghét ấy. Cô đã gạch bỏ tên Trí từ khi anh biết mẹ cô là người như thế nào.

Với cô anh không đáng quan tâm. Thế nhưng Miên lại bối rối khi Trí bỗng nhiên tiến về chỗ Miên ngồi.

Giọng anh ,vẫn ngọt như hồi nào :

– Miên khỏe hử chưa ?

Miên khẽ gật đầu. Cô hờ hững :

– Còn anh thế nào ? Bao giờ đi du học ?

Trí trả lời :

– Có lẽ sang năm.

Rồi hai người rơi tõm vào im lặng. Thái An hất hàm :

– Về chỗ của mình đi ông ơi. Tụi này không muốn bị người khác nhìn bằng đôi mắt hình viên đạn đâu.

Trí giọng cười :

– Thì ra cô Hồng Nhạn, mẹ Miên từng là bạn của bác Hai anh hồi xưa ...

Miên chớp mi :

– Điều đó cũng đâu nói lên được gì khi chúng ta không thích hợp làm bạn của nhau. Chỗ này không dành cho anh, về với người ta đi.

Ngần ngừ một chút, Trí nói :

– Anh sẽ gọi điện, Miên đừng ngắt máy nếu nghe tiếng anh nhé.

Miên chống tay nhìn ra đường. Cô nhỏ nhẹ :

– Anh đừng gọi. Miên không thích !

Trí thở dài thật náo nuột :

– Vâng. Anh hiểu. Nhưng Miên này, hồng nhan đa truân, liệu số phận của em có thoát khỏi kiếp hồng nhan như mẹ em không mà tự cao ?

Miên nuốt nghẹn xuống. Cô chưa biết phản ứng thế nào, Thái An đã rút lên :

– Xéo ! Đồ tồi !

Trí quay đi thật nhanh. Hồng Miên run lên như vừa bị ai tạt một thau nước lạnh. Cô hiểu ý Trí. Anh ta đúng là tồi khi nghĩ Miên sẽ tiếp tục với anh ta theo kiểu bồ bịch qua đường Trí dùng kiếp hồng nhan đa truân để ám chỉ mẹ và cô là hạng đàn bà ...

Miên uống vội ngụm cà phê đắng ngắt. Cô mệt mỏi bảo :

– Vô thôi An.

Thái An gật đầu :

– Mày ra bãi xe trước, để tao trà tiền.

Miên chờ không lâu đã thấy An ra. Con bé vẫn còn hậm hực.

– Nếu vừa rồi ... thằng Trí đi một mình, nó đã biết tay tao. Hừ ! Đàn ông tồi !

Miên lặng lẽ ngồi sau lưng An. Không nén được lòng, cô nói như rên :

– Tao nhớ biển, nhớ San quá !

An tài khôn :

– Nếu mày yêu San đến mức không thể thiếu hẳn ta thì hai đứa bây phải có kế hoạch gì đó, nếu chậm trễ sẽ gay go đấy.

Miên cười nhẹ :

– Mày ủng hộ tao và San rồi sao ?

An nhún vai :

– Tao chưa biết San là người thế nào. Tao chỉ ủng hộ những mối tình chân chính. Tao tin tình yêu của hai đứa bây chân chính chứ không phải dỏm như thằng Trí. Hừm ! Thiệt tình tao không sao gọi nó là anh được. Đồ giả dối !

Miên kêu lên :

– Bọn tao phải làm gì ? Tự vượt rào à ? Tao không muốn giống mẹ, dù tao tin San không nhu ba tao, là một người vô trách nhiệm. Tao muốn được gia đình hai bên chấp nhận dù phải thuyết phục, phải chờ đợi tới ngày đó.

Thái An gật gù như là cụ non :

– Khá lắm ! Nhưng cũng khó khăn lắm. Mà mày có biết gì về gia đình San không ?

Miên nói :

San kể mình là con trai út, rất được cưng chiều. Ngày xưa ba San có vợ sớm nên thi tốt nghiệp đại học đã có hai con gái.

An xuýt xoa :

– Eo ơi ! Còn hơn là tảo hôn nữa.

– Bởi vậy mới nói. San là người con thứ ba. Hai chị San đều là người thành đạt. Họ sống rất phóng khoáng nên San tin gia đình anh không có ý kiến gì về chuyện San yêu và lấy vợ thuộc thành phần nào.

An chép miệng :

– Vấn đề đó đôi khi phải xét lại vì San chưa đùng chuyện ...

Miên cau mày :

– Mày nói vậy là sao ?

Thái San trầm giọng :

– Đã vấp một lần với Trí, mày phải thực tế hơn cả thực tế, tin lời San không chưa đủ đâu.

Miên im lặng. Lâu lắm, An mới nghe cô nói :

– Tao hiểu rồi !

Về nhà Miên ngạc nhiên khi thấy mẹ đang ngồi trong phòng khách với vài ba người lạ.

Miên bối rối gật đầu chào:

Cô bước vội định lên lầu nhưng bà Nhạn đã gọi.

– Tới ngồi trò chuyện với các anh nào con.

Miên khựng lại. Cô ngần ngừ mất mấy giây mới tới ngồi kế mẹ. Bà ngọt ngào đưa đẩy giới

thiệu với Miên tên anh chàng cận thị, chàng có bộ râu dưới cằm trông dề cụ khó ưa, rồi chàng tóc tabu bảy ba lỗi thời.

Miên nghe nhưng chả nhớ ai tên gì. Suốt buổi, cô chỉ trả lời như máy khi bị hỏi. Suốt buổi cô như bị tra tấn và suốt buổi cô nhớ San muốn điên.

Khách về, bà Nhận mắng ngay :

– Con đúng là bất lịch sự khiến mẹ mất mặt. Có ăn học mà xử sự như vậy sao?

Hồng Miên nhả từng tiếng :

– Con không thích chuyện mai mất kiểu trắng trợn này. Nếu còn một lần nữa, con sẽ đi khỏi nhà và mẹ sẽ không tìm thấy con đâu.

Bà Nhận nghiêm mặt :

– Đừng hăm dọa. Mẹ đã tìm hiểu rồi, con không thể với San được. Mẹ cấm ?

Miên rành rọt :

– Con muốn tự định đoạt cuộc đời mình như mẹ ngày xưa đã định đoạt cuộc đời mẹ. Chưa bao giờ con hỏi về ba, mẹ biết vì sao không ? Vì con không muốn chạm vào nỗi đau của mẹ. Xin mẹ hãy để mặc con. Sau này hạnh phúc hay khổ đau, tự con chịu.

Bà Nhận khản giọng :

– Mẹ bảo là không được. San chính là nỗi bất hạnh kinh khủng nhất, con tin mẹ đi.

Miên lắc đầu :

– Không. Con không tin:

Mẹ hãy cho tụi con thời gian, rồi mẹ sẽ thấy San là người thế nào. Dứt lời, Miên hấp tấp chạy về phòng khóa trái cửa lại. Cô sợ phải nghe nhiều tiếng không sắc lạnh của mẹ. Cô sợ phải van xin nhưng lại đối diện với gương mặt như băng của mẹ. Cô sợ một mình, cô sẽ quỵ ngã mà không ai là người nâng đỡ.

Đưa tay chạm vài cái vòng vỏ ốc cô để dưới gối, Miên rung rung.

Giờ này biển đang màu gì ? Có tím màu buồn nhớ như em bây giờ không hở San ?

Chương 10

Ông Triệu nâng ly rượu lên như vừa chào vừa mời người quen rồi từ tốn uống một hớp nhỏ. Bữa tiệc mừng sinh nhật bà luật sư Khanh được tổ chức linh đình thật, này giờ ông Triệu đã chào không biết bao nhiêu người quen. Họ là các doanh nhân, các giám đốc, bác sĩ luật sư nổi tiếng ở thành phố, nên tuy đông người nhưng khán phòng không bát nháo xô bồ như những bữa sinh nhật khác.

Đang đưa tay chào một đối tác, ông Triệu hơi chao người vì bị vỗ vai. Quay lại, ông gặp nụ cười của ông Lễ.

Ông Lễ thân mật.

– Bà xã đâu mà cậu đứng đây một mình ?

Khẽ chạm cốc vào ly rượu của ông Lễ, ông Triệu nói :

– Ôi dào ! Vợ em không thích chỗ đông người. Cô ấy thà ở nhà đọc sách.

Ông Lễ thở ra :

– Thế là tốt quá ! Chả bù với bà Trinh nhà tôi. Lúc nào cũng kè kè một bên để giữ chồng.

– Chị ấy đâu, để em chào ?

– Đây này ! Cậu theo tôi.

Ông Triệu bước theo ông Lễ tới chỗ dành cho quý bà. Thấy chồng, bà Trinh tươi như hoa, bà cười với chồng rồi quay sang ông Triệu :

– Cậu lại bỏ cô ấy ở nhà để được tự do à ?

Ông Triệu tủm tỉm :

– Tự do ở mấy chỗ toàn các bậc chức sắc thì cũng như không hà chị ơi. Có la lướn, vi vu cũng phải chọn điểm chớ !

– Điểm nào ? Cậu chỉ chị với ?

– Chà ! Chuyện này em không dám rồi.

Bà Trinh cao giọng :

– Vậy để tôi chỉ cậu nghe ? Sân tennis là một điểm vừa lả lướn vừa vi vu lại vừa thời thượng đó. Cậu có chơi tennis không ?

Ông Triệu trả lời :

– Dạ vẫn chưa.

Bà Trinh phẩy tay :

– Nên thử đi vì sức khỏe và vì công việc nữa. Nếu cậu cần, anh Lễ sẽ giới thiệu người kèm cho cậu.

Ông Lễ nhăn nhó :

– Em lại trêu anh nữa rồi. Anh có biết ai đâu mà giới thiệu người kèm.

Bà Trinh dài giọng :

– Thì đó. Hồng Nhạn. Cần thầy dạy, cần các em xinh xắn trẻ trung đi kèm với sếp, ra sân đánh giao lưu với đối tác, cô ta thừa sức điều người tới giúp mà.

Ông Triệu không thể bỏ qua khi nghe nhắc tới tên Hồng Nhạn. ông hỏi tới :

– Hồng Nhạn làm việc này à ?

Bà Trinh khinh khỉnh :

– Việc gì để ra tiền thì cô ta làm:

Thật tôi khó lòng tin khi nghe anh Lễ kể là ngày xưa Hồng Nhạn và anh Hưng nhà cậu yêu nhau. Hồng Nhạn như thế làm sao hợp với một nhà trí thức như anh Hưng nhỉ ?

Ông Triệu buột miệng :

– Hồng Nhạn ngày xưa rất khác – Anh Lễ cũng bảo như vậy. Cô ta khác điểm nào ?

Có ngây thơ như thỏ bạch giống con gái Hồng Miên của mình không ?

Ông Triệu nói ngay :

– Chắc là giống. Hồng Miên hẳn nhiên phải đẹp như mẹ, thậm chí hơn cả mẹ, nên thằng nhóc San mới xem Miên là một nguồn cảm hứng giúp nó lấy lại phong độ sáng tạo trong công việc.

Cả ông Lễ lẫn bà Trinh đều kêu lên :

– Thằng San cũng quen con bé đó à ?

Ông Triệu khá ngạc nhiên :

– Vâng. Hai đứa vừa quen nhau lúc San ở ngoài đảo. Nhờ Miên, San bây giờ tiến bộ vượt bậc.

Ông Lễ vui hẳn lên :

– Vậy thì còn gì bằng. Nghe cậu nói, tôi mừng quá. Dẫu sao San cũng là cháu đích tôn.

Bà Trinh bủm môi :

– Cháu đích tôn xảo ngôn cũng đúng. Ông nội cưng thằng San hạng nhất nên mới lo cho nó đủ thứ.

Rồi bà chuyển đề tài :

– Mẹ con Hồng Nhạn ghê gớm thật. Cứ lựa thanh niên con nhà để đeo bám.

Ông Triệu khẽ nhíu mày. Bà Trinh không phải tuýp phụ nữ lảm lời, bạ đâu nói đó, nhưng tối nay bà lại tỏ ra hết sức bức xúc khi nói tới tên Hồng Nhạn.

Sao thế nhỉ ?

Giọng bà Trinh ngâm nga :

– Đấy ! Có dạo con bé Miên đeo theo thằng Trí nhà chị. Thằng nhỏ mê con bé đến mức gầy rộc người. Phải công nhận Hồng Miên đẹp thật, quyến rũ thật, nhưng chị đâu chịu mất con trai một cách oan uổng như vậy. Chị nói ngon nói ngọt, phân tích hơn thiệt rồi thằng nhỏ cũng ngộ ra vấn đề. Nó thật sự coi thường Hồng Miên khi vô tình gặp Hồng Nhạn trên sân tennis.

Ông Lễ ngắt lời vợ :

– Em kể dài dòng chuyện đã qua làm chi ?

– Kể để người biết một chút về mẹ con Hồng Nhạn. Anh Phúc phải nắm chuyện này để còn ngăn cậu quý tử khỏi rơi vào bẫy.

Ông Triệu thông thả tiếp lời bà :

– Nếu đã là tình yêu chân chính thì không ai ngăn cản được đâu chị ơi. Hơn nữa, San vốn ngang ngạnh, dễ gi nó nghe.

Bà Trinh nhún vai :

– Vậy thì xem như Hồng Miên số đỏ. Con bé chắc rất kinh nghiệm tình trường nên mới khiến San quên bằng My Anh, cho dù hai đứa quen nhau khá lâu. Nhưng đời còn dài, chị cũng chống mắt lên chờ coi chuyện thiên hạ sẽ hạ hồi kết thúc ra sao.

Thoạt thấy bà Khanh đưa tay lên ngoắt mình, bà Trinh liền tới đó.

Ông Lễ chép miệng :

– Cậu thấy chưa. Tôi bị bà ấy quân lý suốt hai mươi bốn tiếng.

Ông Triệu nheo mắt :

– Chị Trinh có vẻ cay cú khi nói tới mẹ con Hồng Nhạn. Tại sao vậy ?

Ông Lễ kể :

– Trước đây ít lâu tôi có nhờ Hồng Nhạn tìm giúp một con bé khá xinh, chơi tennis giỏi để đi theo tôi giao tiếp. Thế là bà ấy nài con tam bành lên.

Ông Triệu bật cười :

– Anh cũng dùng độc chiêu này sao ?

– Ôi dào ! Người ta thích thì mình chiều mới làm ăn được chớ. Thật ra Hồng Nhạn đâu có tội tình gì. Tại thằng Trí thích Hồng Miên nên bà ấy mới đầu có ấn tượng, giờ càng ghét cay ghét đắng mẹ con người ta. Tôi đến khổ vì mẹ vợ Hà Đông.

Ông Triệu ngập ngừng :

– Hồng Nhạn bây giờ sống như thế nào ?

Vì tế nhị tôi chưa bao giờ hỏi thẳng, nhưng theo tôi biết cô ấy đang làm môi giới. Từ tổ chức đi tour du lịch, rồi nhà đất, xe cộ, công việc làm, cho tôi nhân sự. Một nghề mà theo mắt nhiều người thì chẳng ra gì. Một phụ nữ đẹp, không chồng ở một mình nuôi con gái, sống phóng túng đương nhiên bị những phụ nữ quen sống nép mình vào khuôn khổ ghét. Nhưng tôi cho rằng Hồng Nhạn rất bản lĩnh.

– Ba của Hồng Miên là ai nhỉ ?

Ông Lễ hóm hỉnh :

– Chuyện đó chỉ Hồng Nhạn mới biết. Tôi nghe người quen nói con bé Miên rất ngoan, dù không có cha.

– Vậy sao anh để chị Trinh ngăn thằng Trí yêu con bé ?

– Thú thật, tôi ngại vì Hồng Nhạn sống khác chúng tôi quá, vợ tôi khó lòng phù hợp khi phải ngồi chung bàn với cô ấy.

Ông Triệu im lặng. Ông nhớ tới lần gặp vừa rồi với Hồng Nhạn. Cô ấy dứt khoát không đồng ý cho Miên và San yêu nhau. Vì lý do Miên từng quen Trí và bị gia đình thẳng nhóc không chấp nhận. Nếu đúng thế thì Nhạn đã đặt lòng kiêu hãnh của mình cao hơn hạnh phúc một đời của con gái rồi.

Lòng ông thêm lần nữa lại xót xa, buồn bã, chút ấn tượng tốt đẹp sau cùng dành cho Hồng Nhạn chợt không còn nữa. Thay vào đó là lòng trắc ẩn khi nghĩ tới San và Hồng Miên. Hai đứa nhỏ ấy đâu có tội tình gì.

Giọng ông Lễ vang lên cắt ngang suy nghĩ của ông.

– Anh Hưng dạo này thế nào ? Có thường về không ?

Ông Triệu đáp :

– Anh ấy là người của công việc, nên cuộc sống độc thân có lẽ phù hợp với anh hơn. Vài tháng anh lại về Việt Nam một lần để hỗ trợ công ty và em về mặt chuyện môn.
– Anh Hưng gặp lại Hồng Nhạn chưa ?

Ông Triệu lắc đầu :

– Chưa. Với Hồng Nhạn, anh Hưng là người thiên cổ rồi. Họ không gặp lại nhau đâu.

Ông Lễ chặn miệng :

– Tôi nghe anh Phúc nói ngày xưa hai người yêu nhau lắm. Nhưng đó là chuyện của ngày xưa. Mà ngày xưa của thời trai trẻ thường rất vui, rất đẹp. Anh nhớ không, hồi đó chỉ cần hai ông anh lớn là bạn, thì những đứa em cũng là bạn với nhau. Tội mình chơi vui nhỉ !

Ông Lễ băng khuâng nhớ :

– Ờ Vui.

Ông Triệu thở dài :

– Vậy mà con của những người từng là bạn lại không được yêu nhau vì lòng tự cao, kiêu hãnh của ba mẹ chúng. Tiếc thật !

Ông Lễ ngại ngừng uống hết phần rượu còn lại trong ly.

– Thật ra, tôi cũng chả cấm đoán gì bọn trẻ. Như cậu vừa nói. Nếu chúng yêu nhau thật lòng thì chẳng ai ngăn chúng được. Có thể con bé Miên và thằng Trí nhà tôi không phải là tình yêu nên vừa nhận ra sự khác biệt về cách sống của từng gia đình, chúng nó đã chia tay.

Ông Triệu hỏi :

– Nếu San và Miên yêu nhau thật tình, anh có ủng hộ chúng không ?

Ông Lễ gật đầu :

– Có chớ. Vợ chồng anh Phúc sống khác cách với vợ Chồng tôi. Hai người quan niệm yêu đương thoải mái lắm. Chính vì vậy nên mới vượt rào, vừa thi xong tú tài đã phải cưới, đến khi ông tốt nghiệp đại học đã hai mặt con. Tiếc là anh Hưng không có đứa con nào cho hai ông ngồi sui như hồi trẻ thường nói đùa.

Ông Triệu bật cười :

– Không ngờ anh vẫn còn nhớ những câu nói đùa của hai ông tướng ấy. Tuy không làm sui nhưng anh Hưng rất thương thằng San. Vậy cũng tốt lắm rồi. Nếu biết San yêu con gái của Hồng Nhạn, chắc anh cũng vui.

Hai người bỗng rơi vào im lặng. Có lẽ người quen của ông Triệu đến chào.

Ông Lễ bèn đến bên bà Trinh. Ông muốn về sớm vì ngày mai còn bận họp.

Trên đường về, bà Trinh lại đề cập tới San bằng giọng khinh khỉnh :

– Thằng San kết với con Miên coi bộ xứng dữ. Nói anh đừng tự ái, đàn ông họ nhà anh coi bộ thuộc hàng hảo ngọt. Thằng Trí nhờ có tôi dạy dỗ, nếu không thì cũng hư.

Ông Lễ đành mặt lại :

– Em đừng có hờn ghen. Nói kiểu động chạm là không được đâu.

Bà Trinh kêu lên :

– Bộ không đúng sao ? Ba sắp có thêm một đứa con với mụ Tuyết Phụng.

Thật xấu hổ ! Gần đất xa trời rồi mà vẫn có một đứa con trạc tuổi cháu gọi mình là cụ cố. Nãy giờ trong buổi tiệc, ai hỏi thăm ba, tôi chỉ muốn độn thổ.

Ông Lễ thản nhiên :

– Tôi lại thấy hãnh diện vì ba mình còn đủ sức khỏe để làm một ông bố ở tuổi thất thập cổ lai hi.

Bà Trinh vẫn chua ngoa :

– Bảy mươi tuổi bây giờ không hiếm, nhưng bảy mươi mà vẫn có con mọn như ba thì đúng là hi hữu.

Ông Lễ trừng mắt :

– Em thôi có thói ngua ngoắt ấy đi. Khó nghe lắm.

Bà Trinh nhếch mép :

– Sự thật mất lòng. Phải ngọt lịm như mẹ con Hồng Nhạn kia.

Ông Lễ quát :

– Im đi ! Tôi mệt lắm rồi.

Bà Trinh mím môi lại trong ẩm ức. Về đến nhà, bà hầm hầm lên lầu tới.

phòng của Trí. Đẩy cửa bước vào nhanh đến mức Trí không kịp di động con chuột

máy tính.

Bà đứng chết trân khi nhận ra cậu quý tử của mình đang coi phim sex.

click vội chuột, Trí đứng dậy khó chịu :

– Sao mẹ không gõ cửa ?

Trấn tỉnh lại bà nói :

– Hừ ! Nếu gõ cửa làm sao mẹ mục kích cảnh tượng này. Con hư quá rồi ?

Trí nhún vai :

– Chỉ là chuyện nhỏ mẹ ơi ! Con sắp già rồi chớ chẳng còn trẻ con nữa đâu.

Mẹ tìm con có việc gì ?

Bà Trinh ngồi phịch xuống giường :

– Con trở nên như vậy cũng vì Hồng Miên, nó đã dạy con cách sống đồi trụy, bậy bạ.

May mà con đã nhận ra tốt xấu để bỏ nó.

Trí beng gắt gung :

– Thật ra Miên rất tốt. Con chia tay Miên chẳng qua vì bà Hồng Nhạn.

Bà Trinh cao giọng :

– Là cô gái tốt mà con vừa buông, nó đã cặp ngay thẳng khác.

– Sao mẹ biết ?

Bà Trinh cười nhạt :

– Tình cờ thôi, Con có nằm mơ cũng không đoán được người tình mới của nó là ai.

Trí ra cửa sổ nhìn xuống đường. Anh cảm thấy ngọt ngọt hết sức:

Bà Trinh nhỏ nhẹ :

– Nó đang bám vào thằng San xì ke nhà bác Phúc đó.

– Anh San đang ở ngoài đảo, sao Miên lại quen được ?

– Sao lại không được. Con hỏi nghe lạ thật ! Hừ ! Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã mà.

Mẹ con Hồng Nhạn dày mặt đến thế là cùng.

Trí bấu tay vào song cửa. Anh thật sự hụt hẫng trước những gì vừa được nghe. Lòng ghen tuông, đổ ky bồng sôi sục trong Trí.

Bà Trinh lại đổ dầu vào lửa :

– Thằng San cũng chả ra làm sao, nên mới qua lại với một đứa từng là bồ của em mình.

Trí buột miệng :

– Con nghĩ anh San không biết ?

– Vậy con phải cho nó biết, không thì mẹ con Hồng Nhạn cười vào cả họ nhà này.

Trí chợt nhớ tới vẻ tự cao của Miên hôm anh mới gặp gần đây. Cô lúc nào cũng nói không

với anh ngay cả khi tay trong tay, môi kề môi. Anh tự hỏi phải đó là cách thức gần như tiểu xảo để Miên thả mối bắt bóng, khiến bọn đàn ông con trai mê mệt không ? Là con gái của bà Hồng Nhạn, chắc Miên thừa kinh nghiệm để chinh phục những chú nai tơ như Trí. Nhưng anh San không phải nai tơ mà là một con sói. Con sói hoàn lương ấy cũng đổ gục trước một Hồng Miên lão luyện hay sao ?

Trí cứ nhìn mãi xuống đường cho đến lúc bà Trinh rời khỏi phòng:

Bà cố tình đánh vào tự ái của Trí, để anh thấy nhục.

Trí không kiềm được lòng, anh nhấn số điện thoại nhà Miên với tất cả oán hận.

Giọng cô vang lên trong vắt, nhẹ nhàng khiến Trí nhớ ngẩn ngơ bờ môi mềm anh từng si dại.

Trí ngọt ngào :

– Anh đây. Em đừng cúp máy nếu muốn biết tin về San.

Miên im lặng. Mấy giây sau, anh mới nghe giọng cô ngạc nhiên :

– Anh ... anh biết anh San à ?

Trí cười nhẹ :

– Em hỏi lạ thật. Định đóng kịch với anh à ? Em tài lắm, nên mới thả lưới lần lượt bắt hai anh em anh.

– Anh nói vậy nghĩa là sao ?

– Lẽ nào em không biết San là con bác Hai anh ? Mà bác Hai là chỗ quen cũ với mẹ em. Trái đất này hơn sáu tỉ người, sao em lại yêu hai anh em nhà anh thế?

Miên ấp úng :

– Anh ... anh và San đã nói gì về em ?

Trí chột hà hê khi nghe giọng Miên đầy lo lắng. Anh lơ lửng :

– Em hỏi điều đó làm gì ? Bọn anh có thiếu gì chuyện để nói. Nhưng Miên này ... Gia đình anh đã không chấp nhận em thì gia đình anh San cũng vậy. Hơn nữa, San là cháu đích tôn. Anh thật lòng khuyên em hãy lạng lẽ rút lui đi, nếu không muốn bị tổn thương thêm một lần nữa.

Trí đang hiu hiu tự đắc thì nghe tiếng gác máy thật khế. Xem như Miên thua.

Cô bé kiêu ngạo ấy đã bị thấm đòn rồi. Trí bật cười mà trái tim bỗng trống rỗng.

Anh thả phịch người xuống ghế.

Mũi tên đã lao đi thì phải tới đích. Tay nhấp con chuột, anh chuyển sang mạng đề gửi cho San một bức thư. Một bức thư San không đời nào mong đợi.

San nhìn đồng hồ. Giờ này chắc chắn Miên còn đang ở trường, anh chờ cô ở cổng là đúng. Sau nửa năm ngoài đảo, đây là lần đầu San về lại Sài Gòn, và người duy nhất anh muốn gặp không ai khác là Hồng Miên.

San phải gặp để trấn an cô bé vì lòng Miên đang hoang mang dao động bởi những lời ỡm ờ của Trí. Anh muốn đưa Miên về nhà ra mắt ba mẹ và cả ông nội để cô an tâm tiếp tục yêu anh:

Tội nghiệp thiên thần nhỏ của San. Cô bé đã khóc, chắc chắn là rất nhiều khi nghe Trí nói quan hệ giữa nó và anh, cũng như định kiến của cả gia tộc đối với cô và bà mẹ Hồng Nhạn của mình.

Anh không ngờ thằng em họ lại tồi như thế. Lần nhận được email của Trí, San tức hết sức. Anh đã ra bưu điện gọi về Sài Gòn yêu cầu nó không chen vào chuyện anh và Miên. Anh tin ít nhiều Trí vẫn dè chừng anh, nó sẽ không dám phá hai người nữa. Nhưng những gì Trí đã làm là một đòn đánh trúng yếu điểm của Miên. San biết Miên đã không giấu mình chuyện gì, chỉ có điều cả cô và anh đều không ngờ, trái đất bé đến mức trước khi quen San, Miên từng quen Trí. Miên của anh vẫn còn non nớt với đời, một lúc cô phải chịu áp lực từ mẹ, rồi từ những người thân của anh mà điển hình là Trí, cô làm sao không bị sốc ? San cũng đã gọi điện cho ba mình. Ông xác nhận có quen với bà Hồng Nhạn, ông còn tiết lộ một bí mật thú vị, ngày đó bà Nhạn yêu say đắm Là ông Hưng.

Trái ngược với lo lắng của San, ba anh lại vui và hài lòng khi biết anh và Miên yêu nhau. Trở ngại lớn nhất bây giờ là từ bà Nhạn. Bà không chấp nhận San chẳng qua vì bản thân anh không đáng để bà tin tưởng giao Miên cho anh.

Nhất định San phải thể hiện tình yêu của mình cho bà thấy.

Tan trường, sinh viên từng lớp lần lượt bước ra. San hồi hộp tìm Miên giữa đám đông toàn những người lạ. Anh tìm mãi cả mắt, choáng cả đầu mới thấy một dáng thân quen đan lon ton đi bộ trên vỉa hè.

Không kềm được lòng, San vội vã bước theo đến gần Miên, anh gọi khẽ :

– Miên !

Cô quay phắt lại, mắt tròn xoe tay để lên ngực, trong khi San cười mà nghe rung rung. Chưa bao giờ trong đời anh có cảm giác này. Thoáng chốc, cảnh vật xung quanh như mờ đi San chỉ thấy mỗi Miên và cái nhìn thăm thẳm của cô.

Giọng Miên òa vỡ niềm hạnh phúc :

– Anh về bao giờ ?

– Cách đây một tiếng.

Rồi anh mỉm cười :

– Đứng yên để anh ngắm.

Miên đỏ mặt, cô vuốt mái tóc ngắn của mình.

– Tóc em vẫn chưa dài bằng tóc anh.

San say đắm :

– Anh từng yêu một cô bé không có tóc mà. Đi với anh nhé ?

Miên ngập ngừng :

– Để em nói với Thái An đã.

Dứt lời, cô chạy về phía lề đường, và ríu rít gọi một con bé đang ngồi trên xe. Con bé nghiêng đầu nhìn San. Anh đưa tay lên chào rồi chờ Miên trở lại.

San trở về chỗ dựng chiếc Astrea cũ kỹ của mình. Đây là chiếc xe thứ năm mẹ San mua cho anh, sau khi anh đã bán lần lượt bốn chiếc xe đắt tiền để hút.

Anh đã trở lại Sài Gòn sớm hơn dự định. Nhiều người thân không an tâm về anh, nhưng anh đã có cô thiên thần nhỏ hộ mệnh, anh sẽ không sa chân nữa đâu.

Hồng Miên đã trở lại, giọng cô thắc thỏm :

– Chúng ta đi đâu hử anh ?

San nói :

– Đến nhà anh thăm ba mẹ anh.

Miên kêu lên :

– Không được đâu.

San mỉm cười :

– Vậy đến nhà em thăm mẹ em. Miên xù mặt :

– Em rầu muốn chết, anh còn đùa ...

San nói :

– Đi uống cà phê vậy. Lâu lắm rồi anh không ngồi quán.

Miên ngồi sau lưng anh. Cô tựa mặt vào vai anh và nghe mùi biển nôn nao lòng.

San tìm tay cô :

– Nhớ em quá.

– Em cũng nhớ anh. Điều này ngày nào mình cũng email cho nhau, nhưng em vẫn thích nghe anh nói như thế.

San nghiêng đầu ra sau :

– Có thích nghe "Anh yêu em" không ?

Miên siết chặt eo anh :

– Thích chứ ! Nhưng tình yêu mong manh lắm, em sợ.

San chắc nịch :

– Nếu đã yêu nhau, không có gì phải sợ.

Hai người vào một quán cà phê trên đường Cao Thắng.

San đợi người phục vụ đi khuất mới hỏi cô :

– Anh về làm gì ? Em biết không ?

Hồng Miên nhỏ nhẹ mà lòng nặng trĩu :

– Chắc vì chuyện gia đình. Ba mẹ anh gọi anh về và bảo không được yêu con bé ấy vì nó là đứa con gái không cha.

San từ tốn :

– Nghe Miên nói anh thấy giống một người, nhưng không phải mẹ anh. Mẹ anh rất thương những đứa con gái không cha, vì bà cũng không biết cha mình là ai. Hồi xưa ba anh yêu mẹ mà không quan tâm đến chuyện đó. Thì anh cũng vậy. Anh yêu em và yêu cả số phận của em.

Hồng Miên ngập ngừng :

– Anh có biết em từng quen Trí không ?

Anh vừa được biết, đó là chuyện của ngày hôm qua. Em đâu có lỗi gì khi em đang yêu anh.

– Nhưng mà Trí nói ...

Đặt ngón trỏ lên môi Miên, San nhìn cô :

– Trí nói gì anh không quan tâm. Em đừng tin Trí. Cậu ấy là em họ anh thật, nhưng lối sống của gia đình anh và gia đình Trí rất khác biệt. Anh vội về Sài Gòn vì anh biết em đang khốn đốn bởi những lời của Trí và cả những ngăn cấm của mẹ em nữa.

Miên ngạc nhiên :

– Sao anh biết mẹ em ngăn cấm ?

San nói :

– Ông Triệu nói với anh.

– Ông Triệu là giám đốc của anh phải không ? Sao ông ấy lại biết chuyện này, San trả lời :

Ông Triệu là chỗ quen biết trước đây của cô Nhạn, ba anh và ba Trí cũng vậy. Không hiểu sao cô Nhạn lại hỏi về anh thông qua ông Triệu, trong khi ba anh và cô đâu có lạ gì Nhạn. Đã là chỗ quen biết cũ sao mẹ em lại ngăn cấm chúng ta yêu nhau.

Miên ngập ngừng :

– Chỉ sợ mối quan hệ của mẹ em và các bác ấy trước kia là mối quan hệ xấu, nên mẹ em mới quyết liệt đến thế.

San nhún mày :

– Anh không nghe ông Triệu nói điều này, ba anh cũng vậy. À ... ba anh bảo ngày xưa mẹ em và anh trai ông Triệu từng yêu nhau.

Mắt Miên bỗng tái đi, cô nói :

– Người đó tên gì ? Anh có biết ông ta không ?

– Anh biết, đó là ông Hưng. Ông ấy đang sống ở Mỹ nhưng vài tháng lại về Việt Nam một lần để hỗ trợ về chuyên môn cho công ty.

Miên thờ thẩn khi nhớ những gì Thái An nói với mình hôm trước. Liệu ông Triệu có liên quan tới chú cô không ?

San vốn rất nhạy cảm. Anh nhìn vẻ thất thần của Miên rồi nhớ tới những lời ông Triệu nói hôm ở biển. Qua câu chuyện thì dường như bà Hồng Nhạn chính là người phụ nữ ngày xưa mà ông và ông Hưng yêu. Nếu vậy có bao giờ Hồng Miên là con của ông Hưng không ?

San không muốn đặt vấn đề ra lúc này vì nội chuyện của anh và Miên đã rối lắm rồi.

San hỏi :

– Em đang nghĩ gì vậy Miên ?

Cô chớp mi :

– Em không biết rồi chúng ta sẽ đi tới đâu khi mẹ khẳng định mẹ không bao giờ chấp nhận anh.

San tha thiết :

– Em ráng chờ anh một thời gian nữa.

Miên rưng rưng :

– Chờ bao lâu em cũng chờ được mà.

– Vậy thì đừng khóc, anh sẽ về Sài Gòn luôn.

Mắt Miên sáng lên :

– Thật hả anh ?

San gật đầu, Miên nói ngay :

– Anh đã về, em đâu phải chờ nữa.

San nghiêm nghị :

– Em vẫn phải chờ cho đến khi anh dùng hết khả năng, tâm trí thuyết phục bằng được mẹ gả em cho anh. Anh nghĩ ngoài nguyên nhân anh từng chơi ma túy ra, mẹ không còn lý do gì để chê anh cả. Điều mẹ lo là đúng. Anh phải hoàn thiện mình trước đã.

Miên hỏi tới :

– Nhỡ như mẹ vẫn không chịu thì sao ?

San cười cười :

– Nếu thế mình sẽ tự cưới nhau.

Miên tròn mắt nhìn San. Anh luôn đem đến cho cô sự tự tin và niềm vui. Bên anh dù bão giông, biển động gì, Miên cũng không sợ.

San trầm giọng :

– Em có đồng ý không ?

Miên gật đầu. San nói :

– Bây giờ anh đến thăm mẹ với em.

Miên kêu lên :

– Anh đã chuẩn bị tinh thần chưa ? Nhỡ mẹ em nặng lời thì sao ?

– Anh nghe hết chứ sao. Em đừng lo lắng nhiều quá.

Ngồi sau lưng cho San chở, nhưng Miên cứ bình bồng như đang trên mây.

San luôn miệng bảo cô đừng lo, đừng sợ, nhưng cô không làm chủ cảm giác của mình được. Dẫu thế nào cô cũng không muốn mẹ hoặc San bị tổn thương. Vừa rồi, Miên gật đầu đồng ý phương án tự cưới nhau của San nhưng lòng cô buồn bã làm sao.

Cô luôn bảo không muốn giống mẹ, nhưng muốn là một lẽ, còn được hay không là chuyện khác. Đời mẹ không chồng, không có đám cưới nhưng lại có con. Bà đã vất vả truân chuyên để nuôi Miên khôn lớn. Giờ cô lại làm mẹ đau lòng. Nhưng tại sao mẹ khắt khe dữ vậy hà mẹ ? Miên không thể tìm ra câu trả lời.

Tới nhà, Miên rút rè nhấn chuông. Bà Hai Nữ mở cổng. Liếc Miên một cái, bà nói :

– Mẹ con đang nổi điên trong nhà. Liệu lời mà nói đó. Lúc này con An đã kể hết rồi.

– Hừ, con gan lắm !

San nhỏ nhẹ :

– Tất cả tại cháu. Cháu sẽ vào thưa chuyện với cơ Nhận, Bà Nữ xua tay :

– Không được. Cậu về đi !

– Nếu chưa gặp được cô Nhận, cháu chưa về !

Bà Nữ lắc đầu :

– Vậy là cậu làm khó con Miên rồi.

San năn nỉ :

– Cháu xin dì Hai cho cháu gặp cô Nhận.

Từ trong nhà, giọng bà Nhận vang ra :

– Chị Hai cho cậu ta vào đi.

Miên nghe San nói nhỏ bên tai mình :

– Không sao đâu. Anh sẽ chịu đựng được.

Bà Nhận nhìn gã thanh niên khỏe mạnh có mái tóc bồng, đôi mắt sáng, sống mũi cao, bờ mi rộng, nước da rám nắng biến với vẻ dửng dưng lạnh lùng, nhưng trong lòng bà đã hiểu tại sao Miên lại cãi lời bà để tiếp tục quan hệ với San. Đó là một mẫu đàn ông đẹp, mà phụ nữ nào lại không ngã vì nét mạnh bạo ấy.

Bà bảo Miên :

– Con lên lầu đi, Mẹ muốn nói chuyện riêng với cậu San.

Ngần ngừ nhìn San, Miên nhận được cái gật đầu của anh. Cô chậm chạp bước đi.

San nghe giọng bà Nhận dạo đầu :

– Con bé vẫn là con chim non chưa quen rời tổ mẹ, còn cậu đã là đại bàng hay chim ưng quen bay cao, bay xa trong giông bão. Sự hoang đàng, bạt mạng của cậu sẽ làm tổn thương con bé mất. Là mẹ tôi không muốn con mình bị đau.

San nhỏ nhẹ :

– Cháu hiểu ý cô. Cháu không phải đại bàng hay chim ưng nên sẽ không làm tổn thương Miên, cháu hứa với cô như vậy. Trước đây vì bốc đồng, cháu đã làm lỡ đời mình. Cháu đã dứt bỏ quá khứ để bắt đầu cuộc đời mới. Trong cuộc đời này, cháu đã quá yêu và cần có Miên làm người đồng hành. Cháu tin sẽ mang hạnh phúc đến cho Miên.

Bà Nhận nhếch môi :

– Cậu nói nhiều quá, nưng chỉ toàn những lời hứa, những dự định không thể kiểm chứng.

– Xin cô cho cháu thời gian, cháu sẽ chứng minh khả năng của mình.

– Ông Triệu đánh giá cao năng lực làm việc của cậu, nhưng anh em trong nhà, khen nhau là chuyện thường. Tôi không thích anh em nhà cậu, cho nên bằng bất cứ giá nào, kể cả sinh mạng, tôi không để cậu đến với Hồng Miên.

Trán San nhíu lại, anh không hiểu nổi bà Nhận muốn ám chỉ điều gì ?

Anh ngạc nhiên :

– Anh em nhà cháu ... Sao cô lại ghét ? Mà cháu ngoài hai người chị ra làm gì có anh em.

Bà Nhận ngờ ngàng :

– Sao ? Cậu chỉ có hai bà chị à ? Vậy ông Triệu và ông Hưng là gì của cậu ?

San nhìn vẻ nôn nả của bà Nhận. Bà đang nín thở chờ câu trả lời của anh.

Vậy là rõ rồi.

Bà cấm anh và Miên chỉ vì bà tưởng anh và anh em ông Triệu có quan hệ huyết thống.

Rất từ tốn, San trả lời :

– Ông Triệu và ông Hưng là cấp trên của cháu.

Bà Nhận gặng lời :

– Không hề có bà con họ hàng gì ?

San mỉm cười :

– Dạ không. Nếu có chẳng chi có quan hệ bạn bè giữa ba cháu và ông Hưng.

Cháu nghe ba cháu nói ngày xưa ông Hưng cũng quen biết cô.

Bà Nhận hỏi ngay :

– Ba cháu tên chi ?

– Dạ tên Phúc.

– À, tôi nhớ rồi. Anh Phúc là anh trai của Lễ. Vợ con anh Lễ chẳng ư gì tôi đâu.

San nói :

– Mỗi người một tính cách, mỗi gia đình có nề nếp sống riêng. Gia đình cháu rất khác gia đình chú Lễ.

Nét mặt bà Nhận đã bớt nặng nề căng thẳng rất nhiều. Lòng San cũng nhẹ nhõm.

Anh tin thần may mắn đang mỉm cười với anh và Miên:

Giọng bà Nhận chợt thay đổi :

– Mẹ cháu khỏe không ?

– Dạ khỏe ạ.

Bà Nhận nói :

– Hồi đó mẹ cháu rất thương tôi. Tôi cũng rất quý chị ấy. Lấy chồng sớm, có con sớm lại không có mẹ nên chị ấy rất cực vì không ai đỡ đần.

San ngọt ngào :

– Tới bây giờ mẹ cháu cũng rất quý cô. Bà có dặn, nếu cháu có gặp cô cho bà gửi lời thăm.

Bà Nhận lườm San :

– Cháu biết cách nói lắm. Tôi sẽ kiểm tra lại lời thăm hỏi này.

San gãi ót trong khi bà Nhận đang miên man trôi trong suy nghĩ. Bà vẫn không hiểu sao bà lại hồ đồ tin chắc rằng San là em cùng cha khác mẹ với ông Hưng. Chính bà suy ra như vậy, khi nghe những lời mơ hồ từ ông Triệu. Chao ơi ! Bà vì mối tình xưa đã đâm ra lú lẫn mất rồi. Nếu San không liều mạng lì mặt tới đây để van xin năn nỉ, sự lam lẫn của bà còn kéo dài tới bao lâu và sẽ dẫn.. tới hậu quả gì ? Chao ơi ! Lở như vì bị ép uống, Miên sẽ tự tử thì sao ?

Rùng mình, bà không dám nghĩ tiếp. Mối lo lớn đã được giải tỏa, nhưng bà có nên tin San không ?

Im lặng và về mặt vẫn không biểu hiện chút tình cảm nào, bà Nhận nhìn San và hỏi.

– Dự định trước mắt và lâu dài của cậu là gì ?

San nói :

– Trước mắt cháu phải hoàn thành dự án thiết kế khu du lịch ở đảo nơi cháu và Miên đã gặp nhau.

Bà Nhận chép miệng :

– Dự án đó sẽ như thế nào ?

San mỉm cười. Anh trình bày với bà Nhận kế hoạch đầy lãng mạn của mình về một khu khách sạn, biệt thự và nhà nghỉ ở đảo.

Bà Nhận gật gù :

– Cũng không tệ lắm.

San nhìn bà, giọng chân thành :

– Tất cả nhờ Miên. Cô bé đã mang tới cho cháu nguồn cảm hứng hết sức lớn lao.

Bà Nhận cao giọng :

– Thế còn dự định lâu dài của cậu ?

San thản nhiên :

– Cháu sẽ lập gia đình và người cháu lấy không ai khác ngoài Hồng Miên.

Bà Nhận cười nhạt :

– Cậu tự tin quá nhỉ ! Nên nhớ tôi không đồng ý ngay từ đầu. Cậu hãy từ bỏ viễn tượng ấy đi.

San mềm mỏng nhưng cương quyết :

– Đó là dự định lâu dài và quan trọng nhất đời mình, cháu không thể từ bỏ được.

Cháu sẽ đợi đến bao giờ cô đồng ý mới thôi.

Bà Nhận nhấn mạnh :

– Chuyện gì cũng có thời gian. Tôi sẽ sớm tìm cho Miên một người chồng tốt chứ không để cậu San đợi đến bao giờ cũng được.

– Cháu mong cô nghĩ lại. Miên cần cháu chứ không cần một người chồng tốt theo ý cô.

Không gì bất hạnh bằng việc phải sống theo ý người khác, yêu theo ý người khác. Cháu tin cô là người thấu hiểu hơn ai hết nỗi đau khi phải xa lìa người mình yêu, lẽ nào cô nỡ để cháu và Miên phải khổ hã cô ?

Bà Nhận tựa lưng vào ghế. Bà biết mình không ngăn nổi chàng thanh niên này cũng như không cản được Miên. Lý do đáng sợ nhất khiến bà cương quyết nói không với chúng đã không tồn tại, vậy cứ để trời định. Đúng là duyên số thì làm sao tránh.

Hắng giọng, bà bảo :

– Tôi lo cậu làm khổ con tôi thôi. Yêu đã khổ, yêu lầm người càng khổ hơn.

Tôi sợ Hồng Miên sẽ như mình. Tôi nói thật đó !

San nói :

– Cháu hiểu. Cháu không dám khoe mình từng trải, nhưng với những sai lầm cháu đã mắc phải, rồi cháu cố gắng vượt qua, cháu biết trân trọng, quý giá tình yêu và hạnh phúc. Cháu yêu quý Miên với tất cả chân tình.

Bà Nhạn nuốt tiếng thở dài. Bà có lạ gì câu :

"Hong nhan đa truân". Cuộc đời bà sau cuộc tình đầu với đứa con không cha đã qua bao cuộc tình khác ? Bà từng khao khát một gia đình, một người chồng yêu thương mình thật lòng, nhưng đâu có được. Năm tháng xoay vần, bà cứ trôi đi hết với người đàn ông này sang người đàn ông khác. Tới bây giờ bà chỉ có tình nhân chứ không có chồng. Bà nên cảm ơn đời đã xui khiến con gái bà tìm được một người yêu nó đến thế.

Giọng nhẹ tênh, bà Nhạn nói :

– Tôi không hứa hẹn điều gì với cậu hết. Trước mắt hãy hoàn thành dự án gì đó của cậu đã.

San không dẫn được niềm vui, anh nói như reo :

– Vâng ! Cháu sẽ biến ước mơ thành hiện thực Cháu nhất định sẽ làm được, vì Hồng Miên.

Bà Nhạn nghe mắt cay xè. Bà chưa kịp gọi đã thấy Miên xuất hiện ở cầu thang.

Mắt long lanh ướt, Miên ấp úng :

– Con cảm ơn mẹ.

Bà Nhạn ra vẻ thản nhiên :

– Hãy cảm ơn hòn đảo nơi con đã đến và gặp San.

Dứt lời, bà bước ra ngoài. Buổi chiều chầm chậm xuống, bà chợt có cảm giác lâng lâng.

Sẽ có một buổi chiều nào đó, bà sẽ nói với Miên về ông Hưng người cha mà Miên chưa bao giờ nghe bà nhắc đến tên.

Sẽ có buổi chiều đó. Bà Nhạn khẳng định với mình. Và khi đưa tay lên ôm mặt, bà mới thấy nước mắt đã ướt trên má tự lúc nào.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>